

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 17

CENA 50 DINARA

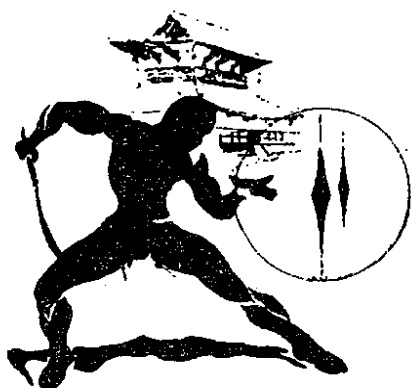
NINĐA

U ORBITI SMRTI

Derek Finegan

U ORBITI SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
U ORBITI SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« Čačak

©DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA 17 — VAN-
REDNO IZDANJE — OKTOBAR 1984. godine. Cena 50 dinara.
Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Ma-
tijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Izda-
vački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Ve-
ra Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Mi-
ljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milova-
nović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Te-
lefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731.
Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

U ORBITI SMRTI

Šmejjao sam se u sebi dok sam ovo počinjjao da pišem i nekoliko puta ponovio kolika sam budala... Ljudi sa kojima se družim zapušili bi nos i pobegli sto milja od mene kao od tvora kada bih im slučajno rekao čime se bavim u slobodno vreme...

Slobodno vreme... mislim da je to u pitanju — previše slobodnog vremena. Čoveku tada uvek padaju na pamet neke gluposti, tako su bar tvrdili narednici u onom prokletom logoru za obuku. Mada mislim da ni oni nisu uživali u tome što nam daju besmislene i monotone poslove da bismo ispunili vreme; i nad njihovom glavom čučao je neko sa malo više širita na rukavima i vodio računa o tome da ne sede besposleni.

Polako, momak, još uvek je rano za narednike! Šta je bilo pre toga? Detinjstvo u Čiku, šk-

ola, skauti, pentranje po uvek vlažnim stenama Sijera Nevade, čale i keva, sahrana pošto je onaj slepac u kamionu bukvalno spljeskao njihov polovni »ford« kod Stenlijeve benzinske pumpe. Prokleti Čiko, bedna rupa na koju milju od Sakramenta, koji je leno vijugao dolinom prema jugu, tamo gde su bučali veliki gradovi o kojima sanjaju dečaci i devojčice. Sakramento, Stokton, Berkli, Ouklend...

I Frisko...

Neću da kažem da mi je u Čiku bilo loše i bez matoraca. Čika — Averel, čaletov brat, primio me je u kuću; jeo sam sve što i njegov sin, oblačio se na istom mestu kao i on, išao u školu istim autobusom. Ne, nikada ni on ni strina nisu ništa glasno rekli, ali mi je do ušiju veoma brzo došlo nekoliko reči koje su često ponavljali kada su

mislili da ih ne čujem. Siroti Bret... dugovi... bez osiguranja... dugovi... da je bio malo pametniji... jadni dečak...

Imao sam šesnaest godina tada. Ne, šesnaest i po. I znao sam dovoljno kako bih shvatio da ni Čika-Averelov mali servis za opravke televizora ne zarađuje toliko da bi s lakoćom mogao da izdržava dva takva pastuva kakvi smo bili Harvi i ja.

A Frisko je bio na jugu i mario svojim okeanom, svojim vazduhom, svojom muzikom. Sa zavišću sam gledao za lipicima koji su u čoporima tog leta krenuli na jug. Do đavola, bio je potreban samo jedan mali korak! I ja sam ga učinio...

Vendi je bila samo povod kada mi se tog jutra osmehnula na Stenlijevoj benzinskoj pumpi. Da, radio sam tamo i vrlo dobro znao da je pošteno zarađen svaki cent koji bi mi uveče zazveckao u džepu izlizanih farmerki. Ta mala plavuša, jedva možda nešto starija od mene, osmehnula se i pitala zašto ne bih pošao s njima. Tek tako: zašto ne bih pošao sa njima? Zašto ne bi pošao sa *mnom*, govorele su njene krupne plave oči, u stvari, ali je već tada osećala da to ne sme reći...

Te noći je cela grupa ostala u šumici kraj auto-puta, ni pedeset milja od Čika. Vendi i ja sedeli smo priljubljeni jedno uz drugo, kraj vatre koja je obasjavala njene krupne oči. »Trava« nam nije bila potrebna; nas dvojce smo već lebdeli među nisk-

im oblacima koji su se spuštali niz planinu. Kiša je bila topla i izvukli smo se iz njene preuske vreće za spavanje da bismo legli na mirišljivu travu. Od Vendi sam naučio šta je to žena i nikada nisam zaboravio njene usne, čak i posle svih onih tela bez lica koja su prodefilovala kroz moj krevet od tada. Ali smo bili deca, a San Francisco je bio veliki grad; možda je i bolje što se sve onako dogodilo i završilo samo nekoliko dana posle toga, pre nego što smo počeli da mučimo jedno drugo...

Naravno, to znam sada, ali sam u to vreme mislio da ću crći od bola zbog nje. Možda bih i crkao da sam i dalje živio mirnim, sređenim, zaštićenim životom. Glad je uvek bila jača od ljubavi i ja sam brzo naučio da od ljubavnog bola mnogo više boli prazan želudac...

Dve, tri godine, neprestano uz obalu, pored brodova koji su stizali iz krajeva sveta sa egzotičnim imenima. Bio sam mornar na obalskim linijama, radnik na dokovima, ponekad i krijumčar. Srećom, brzo sam uvideo da u tom poslu uspe samo jedan od hiljadu: pitajte onih ostalih devet stotina devedeset devet koji još čuče po zatvorima. Ne mogu reći da je to vreme bilo izgubljeno. Naučio sam, španski i nešto kineskog, naučio sve što vredi znati o ženama i pomalo o ljudima sa obale, tvrdim, okrutnim ljudima koji poštuju samo jačeg od sebe. I prijateljstvo.

Onda je došla prva velika glupost u mom životu. Marinci. Martinez, Meksikanac s kojim sam se u to vreme družio, odmah mi je rekao zbog čega mi je stalo do vojske; Martinez je bio veoma pametan i načitan momak, što nikada ne biste rekli po njegovom izgledu. Nisam mu verovala tada, možda zato što je vukao džakove po dokovima kao i ja, zastajući ponekad da obriše znoj sa lica i ramena i kaže nešto mudro, zamišljeno trepćući dugim svilastim trepavicama svojih meksikanskih očiju. »Tebi je stalo da nekome ili nečemu pripadneš«, rekao mi je tada Martinez, ali grdno grešiš. Čak ako misliš da je vojska to što ti je potrebno...«

Bio je u pravu, naravno, premda sam to shvatio tek čitava dva meseca kasnije, onda kad su me prvi put išibali u logoru za regrute. Ne znam više ni zbog čega, ali znam da sam stiskao zube oko komada drveta koji mi je narednik gurnuo u usta i čvrsto odlučio da im pokažem kako Čak Loson može da postane sto puta proketo bolji vojnik od svih njih.

Da, u to vreme naši su još uvek bili samo savetnici u Vijetnamu i mi smo se veselo cerekali u ogromnom transportnom avionu koji nas je nosio preko okeana, ubeđeni da ni pakao ne može biti gori od logora koji je sada ostao daleko iza nas. Naravno, ništa još nismo znali, ali smo brzo učili: ono u čemu smo učestvovali nije bio rat, ali je

mrtvacu u džungli potpuno svedjedno da li je poginuo kao ratnik ili »savetnik«, a mala žuta braća na drugoj strani nisu, izgleda, pravila nikakvu razliku.

Sedam meseci kasnije rana od milion dolara, komad mine od 88 milimetara, koji mi se zario u desno plućno krilo, izvukao me je iz zelenog pakla, udaljio od metaka koji su zviždali unakolo, od javnih kuća po Sajgonu i vešte dizenterije koju smo mrzeli više od Vijetkonga. Pitali su me gde želim da me otpuste. Ponovo sam rekao San Francisko. Nisam tako dobro poznavao nijedan drugi grad, sem Čika, a kog đavola može tražiti u Čiku dvadesetjednogodišnji veterana sa čekom od penzije u džepu i desnim plućnim krilom koje šušti kao ventilator kada se malo više zamori?

I tako je to bio San Francisko i veliko pitanje: šta sada?

Martinez je nestao negde u Južnoj Americi. Sva njegova filozofija i znanje koje je napabirčio po knjigama nije bilo dovoljno da ga odvuče sa puta koji je odabrao. »Revolucija«, govorio je s poštovanjem »revolucija«. Ne znam gde je sada, ali me ne bi iznenadilo da ga jednog dana ugledam u novinama kao vođu državnog udara u jednoj od onih banana—republika dole na jugu. Martinez...

Kori, Stiv Kori, pojavio se negde upravo u vreme kada sam počeo da pijem više nego što sam mogao da podnesem. Njegova rana je bila od dva miliona

dolara, ako je moja bila od milion; Stiv Kori skakuće na metalnoj protezi, jer su njegovu levu nogu sahranili negde u džungli blizu Da Nanga. Postoje dva načina gledanja na tu stvar: ponekad mislim da je prošao gore od mene, ponekad opet bolje, jer je pored penzije primio i u-redan, uski ček na deset hiljada dolara, kojim mu je njegova zemlja zahvalila za nogu žrtvovanu boga pitaj zbog čega. Što se Stiva ticalo, a tu sam se i ja slagao s njim, ti žuti su mogli zadržati onu njihovu prokletu džunglu za sebe; nama dvojici nije bila potrebna.

Mislim da smo najpre neprekidno pili dva dana i dve noći i ja još uvek ne mogu da se setim kako je sve to počelo. Svedjedno. Kada su ta dva dana prošla i mi se probudili u nekom bednom hotelu u San Mateu, obojica smo znali da ćemo postati ortaci u poslu o kojem ni jedan ni drugi nismo znali mnogo. Mora da smo se negde u međuvremenu dogovorili o tome, ali ne pitajte kada i gde; važno je da to nijedan od nas nije zaboravio.

Privatna detektivska agencija »Kori i Loson« počela je da radi gotovo šest meseci kasnije i, da nije bilo Stiva, mislim da bih odustao već posle prvih sedam dana. Zinuli biste kad bih vam rekao koliko je hartija potrebno da bi dva momka počela da se bave uhođenjem nevernih žena ili muževa i traganjem za izgubljenim rasnim psima,

dopingovanim konjima i svim onim glupostima od kojih televizija, ne znam kako, uvek uspeva da napravi ludo zanimljive serije, sa mnogo jurnjave brzim kolima, lepim ženama i čitavim vatrometom na kraju. Stiv i ja možda nismo imali sreće da nam zapadne posao koji sa sobom povlači tako nešto. Ne znam. Znam samo da nijedan naš kolega u San Francisku već godinama nije doživeo ništa ni blizu tako uzbudljivo, još manje našao posao koji mu jednim udarcem donese deset ili petnaest hiljada dolara. Što se mene tiče, nisam se bunio: ono što sam doživeo u džungli bilo mi je sasvim dovoljno za moj kratki vek. Posao nije bio dosadan, uglavnom, i nekako smo uvek uspevali da platimo telefon, zakup za prostorije i popravke čudljivog »ševroleta« koji je Kori obožavao.

Dve godine. Do đavola, zar je moguće da su čitave dve godine protekle otkako Kori i ja čamimo u ovom sobičku na šestom spratu jedne od najstarijih zgrada na Telegraf Hilu?

Ali, sada to više nije važno, jer...

Ako ovo ikada neko bude čitao, neka zna da ovaj mali beli prostor između dva prethodna reda znači čitav dan premišljanja smem li zapisati ono što se događa. Kao što vidite, odlučio sam ipak da to zapišem, a već ćemo videti šta će ispasti. Nemojte trljati ruke pre vremena. Još uvek ne znači da će ova pri-

ća biti toliko uzbudljiva kao što meni sada izgleda, ali... nikad se ne zna, zar ne?

Početak je, bar, bio kao na filmu, časna reč...

*
* *

U stvari uzbuđenja su počela od ranog jutra, odnosno negde oko deset, kada se Stiv dovlači na posao. Uvek smisli neki izgovor što kasni, mada u našem poduhvatu ima ista prava kao i ja, čak i više u stvari, računajući sve one pare koje je uložio na početku. Svejedno, Stiv uvek izmisli neki zanimljiv izgovor i ponekad onaj sat pre njegovog dolaska provedem nagađajući šta mi je ovoga puta pripremio. Taj momak ima mašte, a to u ovom poslu mnogo znači. Nisam vam rekao? Stiv, je onaj koji, uz novac, snabdeva agenciju i robom za koju se specijalizovao još Šerlok Holms. Ja, opet, više volim akciju i nikada mi nije dosadno da satima čučim pred motelom gde je neki trgovački putnik uveo damicu iz srednje klase, a njen muž nanjušio da se nešto događa. Prljav posao, reći ćete. Može biti! I meni se ponekad ne dopada, ali... posao je posao, zar ne?

Da ne zaboravim, bio je jun i asfalt po ulicama bio je usijan još od ranog jutra. Znao sam da Kori neće doći brzo, jer nam klima uređaj ponovo nije radio. Nastojnik je obećao da će to srediti još pre tri dana, ali

valjda nema vremena; u ovoj proklesoj zgradurini neprestao se nešto kvari i taj jadni momak radi od jutra do sutra.

Naš prozor gleda na okean i mislim da je upravo zato Kori i odabrao ovu usku prostoriju nalik na zatvorsku ćeliju. Crkli bismo od dosade, obojica, zureći neprestano u neki blok sivih zgrada ili ulicu punu automobila pod sobom. U okean, opet, možete gledati koliko god hoćete, a da vam nikada ne dosadi, čak i kada nema brodova na njemu. S druge strane su vrata na kojima se ponosno koči ogromna ploča sa nazivom naše agencije. Kroz njih se izlazi tek u malo predsoblje u kojem bi trebalo da se nalazi sto naše sekretarice, ali, kako nemamo sekretarice, nemamo ni stola. Čak je i one dve užasne kožne fotelje Kori dovukao iz svog stana. Da bi klijenti imali gde da nas sačekaju, objasnio je. (Nije se još nijednom dogodilo da dva klijenta nalete u isto vreme, tako da bi jedan morao da čeka, o čemu svedoče i obilne naslage prašine na foteljama.)

Naša dva stola, jedan preko puta drugog, tako da možemo da gledamo kroz prozor, orman sa kartotekom iza Stivovih leđa. Ako ikada naletite ovamo, viski nije na V kako biste možda pomislili. Potražite ga u fioci pod Š. Šljoka. Tako ga Stiv uvek zove. Iza mojih leđa je ogromna reprodukcija za koju Stiv tvrdi da predstavlja okean. Može biti, mada još nigde nisam

video okean tako tužno zelene boje. Ponekad posumnjam da je Stiv to sam naslikao, ali on to ni mrtav ne bi priznao.

To bi bilo otprilike sve, sem otrcanog tepiha i dva telefona, u slavnoj detektivskoj agenciji »Kori i Loson« i krajnje je vreme da završim sa ovim, jer se već svakako pitate kada ću jednom preći na stvar.

Stiv je stigao tačno u minut do deset. Vrata lifta su se bučno zalupila i njegova metalna noga je zalupala po hodniku. Otvorila su se spoljna vrata, ona iz hodnika, takođe sa upadljivom firmom, tako da sam čuo kako zvižduće. Jutros je, dakle, bio dobro raspoložen, i pored ove proklete vrućine.

Otvorio je vrata i pobedonosno zastao na njima, otprilike kao čovek koji se vraća iz rata, pošto je potpuno sam osvojio dve-tri države i svojim rukama pobio nekoliko miliona neprijatelja. Po tome sam znao da je opet pio.

— Zdravo, Čak! — zaurlao je. — Kasnim, a? Sačekaj samo da čuješ razlog!

— Ne moraš se truditi — rekoh mu ja. — Pusti da pogodim... nije valjda opet aligator pobegao iz zoološkog vrta?

— He-he-he! Dete, dođi ovamo! — iscerio se Stiv, pružajući ruku nekud iza sebe.

Izvio sam vrat da bih zavirio u predsoblje, iako sam već otprilike znao šta ću tamo ugledati.

Najpre da vam kažem kako Stiv izgleda: krupan je i crven u licu, što se lepo slaže sa njegovom irskom crvenom kosom. Počeo je da se goji otkako nema nogu, ali se to još jedva zapaža na njegovom ogromnom telu. Uvek pazi da se lepo oblači; jednom mrtav pijan nije hteo da izađe iz bara sve dok mu nisu dali čistu belu maramicu za džepić sakoa, umesto one kojom je brisao suze i razmazanu šminku neke postarije dame koja se zatekla pored njega.

I ženska koja je pomalo stidljivo ušla za njim izgledala je kao i prosečne Stivove ženske: jako visoka i krupna, jedna od onih koje uvek izgledaju kao da im je pretesno sve što obuku, mislim da shvate šta želim da vam kažem. Za promenu, ova je bila crna. Stiv inače voli plavuše, čak i one kod kojih se sa milje i po vidi da su lažne kao drveni dolari.

— Čak, da te upoznam — dostojanstveno je rekao Stiv, pokazujući na žensku. — Ovo je mis Durao, naša nova sekretarica. Lola, moj ortak, mister Čak Loson...

S poštovanjem sam ustao, prikrivajući uzdah. Znao sam da je Stivu stalo do takvih stvari kada su ženske u pitanju. Po definiciji, svaka ženska u društvu s njim bila je dama i od svih je zahtevao da se prema njoj tako i odnose, bez obzira na činjenicu što je, kao i mnoge pre nje, spadala u klasu gu-

ski spremnih za sve ako im se ponudi posao sekretarice.

— Drago mi je — rekla je ženska promuklim glasom i meni se taj glas odmah dopao.

Sa zavišću sam pogledao Stiva: do đavola, ponekad i on naleti na poneko dobro parče.

— A što se posla tiče... znate, još uvek nisam sigurna da ću prihvatiti. Bojim se da je mister Kori malo prenaglio, poznamo se tek jedan sat, ne duže.

Govorila je ljupkim naglaskom kojem nikako nisam uspevaio da odredim poreklo.

— Vi ste Meksikanka? — pitao sam.

Stiv je već hramao oko svog stola u pravcu ormana. Znao sam da je ovo prilika kada ćemo još jednom zaliti prijem u službu nove sekretarice.

— Ja sam Brazilijanka — odgovorila je ona sa osmehom. — Niste znali da nas i ovde ima, zar ne?

— Samba, samba! — urlao je Stiv, izvlačeći flašu iz fioke. — Šta kažeš, Čak, a? Ženska i po!

Ona je hladnokrvno sela u stolicu za posetioce, tako da sam hitro morao da skrenem pogled sa dugih, savršeno izvajanih nogu, gotovo potpuno otkrivenih kratkom, tesnom suknjom. Stiv takvih skrupula nije imao: zastao je i glasno zviznuo izražavajući svoje divljenje.

— Zna li da kucate na mišini, mis Durao? — oprezno sam upitao, iako mi odgovor nije bio ni potreban. Sve što je trebalo otkucati u agenciji »Kori i Lo-

son« svodilo se na posao od jedva dva sat nedeljno. Shvatate već da nam je sekretarica bila potrebna koliko i rupa u glavi. Međutim, Stiv je uvek imao neke svoje šašave ideje...

— Naravno da zna! — ratoborno je rekao on, puneći tri oveće čaše. — Hajde da popijemo u čast novog člana slavne agencije »Kori i Lozon«! Lola, draga, ne obraćaj pažnju na Čaka, uvek je takav pre doručka.

Uzdahnuo sam i prihvatio čašu, zagledajući ispod oka figuru naše nove »sekretarice«. Istina, viđao sam i ranije tesne bluže, ali ova sada tukla je sve rekorde.

— Biće ovo najbolja sekretarica u San Francisku! — brbljao je Kori kao navijen. — Videćeš, Čak! Lola, dušo, pokaži mu čime raspolažeš, do đavola!

— Zaista to želite, mister Kori? — rekla je ona tiho, ali je već spuštala svoju čašu na sto. Čudno, pogledala me je kao da se izvinjava i ja sam se odjednom osetio neugodno. Trebalo je odmah da vidim da ova ne spada u klasu devojaka koje su se obično lepile za Korija. Ovoj je očigledno zaista bilo stalo do posla, pravog posla. Ponosno zabacivši glavu, hitro je raskopčala dugmad svoje bluže.

Znam da je trebalo da okrenem glavu, bestraga, ali ne zahtevajte previše od mene... Stiv je zaurloao kao Indijanac i u tom trenutku i sâm sam to pozeleo da uradim. Ta devojka, bila je... bila je...

Otrgao sam pogled sa nje, jer mi se učinilo da neko tiho kuca na našim vratima. I Lola je pogledala u mene molećivim pogledom, ali smo mi muškarci ipak životinje. Bio sam sebičan i uživao u njenim savršenim grudima, istovremeno zavideći Stivu koji je izgledao kao da svih njenih pet i po stopa pripada samo njemu.

A onda su se vrata otvorila i ušla je još jedna ženska...

Mislim, to je upravo ono zbog čega je taj dan počeo tako neobično. Dve tako zgodne žene u razmaku od svega deset minuta; verovatnoća da se tako nešto dogodi otprilike je ista koliko da dva taksija naiđu jedan za drugim u kišnoj noći.

Ova druga ženska bila je takođe visoka i lepo građena, obučena sa onom neupadljivom elegancijom koja uvek odaje mnogo para i skupe krojače. Ne onako raskošnog tela kao Lola, naravno, ali ni ovu nipošto ne bih isterao iz kreveta. Izgledala je, opet nasuprot Loli, kao da joj je krevet poslednja pomisao na ovom svetu, poznajete već taj tip: hladno lice, tanke usne, oštri pokreti. Ne dozvolite da vas prevare! Meni se već nekoliko puta dogodilo da ispod te ledene fasade otkrijem vatru dostojnu svakog južnoameričkog vulkana...

— Dobar dan — rekla je odsečno, hladnim glasom. — Nadam se da nisam pogrešila. Kori i Loson? Detektivska agencija?

— Niste, niste, draga gospođo! — umešao se Kori. Vidite već da je bio u najboljem raspoloženju, inače obično razgovor sa klijentima prepušta meni. — Ja sam Kori, a ovaj dugački smetenjak tamo je Čak Loson. Čime vas možemo uslužiti? Viski? Ili nešto drugo?

— Hvala — rekla je, ali joj se na mermernom licu nije pomerila nijedna crta. Pogledom je prezrivo preseklala Lolu koja je opet prkosno podigla glavu, skupljajući bluzu na grudima. — Nadam se da ne zahtevate ovo od svih vaših klijenata?

Znam da sam ja pocrveneo, ali Korijevo raspoloženje nije ni šta moglo da pokvari. Cerekao se kao da je čuo najbolji vic na svetu.

— Ne, ne! — mahao je rukom. — Nećemo tako nešto zahtevati od vas, gospođo... Naravno, ako budete raspoloženi za striptiz, nećemo ni pobeći...

— Trenutno ne — odgovorila je ona, isto onako ledeno kao i do sada.

Osvrnula se oko sebe onom kretnjom dame iz visokog društva i ja sam odmah prileteo sa stolicom.

— Hvala — rekla mi je opet i mirno sela. — Vidite, došla sam poslom. Međutim...

— Mis Durao je naša nova sekretarica — kezio se Stiv. — Ortak i ja smo je, pa... uvodili u posao. O čemu se radi, gospođo?

— Gunarson — rekla je ne trepnuvši, kao da je to njeno

pravo ime, iako mi se u tom trenutku učinilo da jeste. Žene obično nemaju dovoljno mašte da za lažno ime odaberu nešto tako retko i neobično.

— Nadam se da nije u pitanju mister Gunarson? — umešao sam se i ja, više da bih otrgao pogled sa Lole koja je mirno zakopčavala svoju bluzu.

— Mister Gunarson je umro — rekla je žena — tako da sa njim zaista nemam više nikakvih problema. Nisam ih imala ni dok je bio živ, siroti čovek. Želim da potražite jednog čoveka...

— Aha — osmehnuo se Stiv.

Vratio se na svoje mesto i nešto žvrnjao u bloku na stolu. Klijenti su mislili da on zapisuje sve što mu kažu i to uvek ostavlja utisak na njih, ali Stivu takvo nešto nije potrebno, ima mozak kao fotografski aparat. U ovom trenutku bio sam spreman da se kladim kako pokušava da nacрта gospođu Gunarson bez njenog ljupkog svetloplavog kostima i ostalog što je imala na sebi.

— Ništa od onoga što ste svakako pomislili — rekla je žena, ali joj je lice i dalje ostalo nepokretno. Pogledao sam je s novim poštovanjem; uvek sam cenio žene koje su umele da skrivaju svoja osećanja. — Čovek koga tražim — nastavila je — potreban mi je zbog jednog posla.

— Aha — ponovio je Stiv. — Imate li njegovu poslednju adresu, možda fotografiju ili nešto

slično? Od nečega moramo početi, zar ne?

— Bojim se da znam vrlo malo o njemu — gospođa Gunarson se po prvi put osmehnula, ali, čudno, delovala je manje privlačno nego dok joj je lice bilo ozbiljno. Ima takvih žena; jednostavno ne umeju da se nasmeju. Već mi se manje dopadala, ne znam zašto...

Žena je neko vreme ćutala. kao da premišlja šta još da nam kaže. Ćutao je i Kori: dovoljno zna o ženama da bi bio svestan kako ona neće reći ništa drugo dok sama to ne bude želela.

— Čuli ste za ubistvo na Golden Gejtu? — upitala je iznenada.

Kori i ja smo se zgledali. Do đavola, ko nije čuo za to ubistvo u San Francisku!

— Želim čoveka koji je to ubistvo izvršio! — nastavila je gospođa Gunarson čvrsto. — Cena nije važna...

Stiv je tiho zviznuo i zavalio se u svojoj stolici. Po skupljenim obrvama znao sam da napeto razmišlja. Što se mene tiče, stvar nije bila vredna truda: već više od mesec dana glomazni policijski aparat San Franciska nije bio u stanju da razjasni to neobično ubistvo. Kori i Loson u tome im svakoko nisu mogli konkurisati. Ni za kakve pare...

— Šta vam je bio ubijeni? — tiho je upitao Stiv. — Zvao se O'Mara, ako se ne varam?

— To nije važno! — nestrpljivo je odgovorila. — Uveravam

vas da moje poznanstvo sa Frenkom O' Marom nije imalo, niti ima veze sa njegovom smrću. Sve što želim je njegov ubica i spremna sam da to dobro platim. Pet hiljada dolara, plus vaši uobičajeni troškovi. Dovoljno?

— Živ ili mrtav? — podsmešljivo sam dobacio. Šta, do đavola, to me nije ništa stajalo; ni Kori ni ja nismo bili šašavi da se prihvatimo posla koji se jednostavno ne može završiti. Ne može...

To nisu neke naročite pare — progundao je Kori i ja sam zinuo. Pogled mi je odlutao prema Loli. Sedela je prekrštenih nogu i mirno proučavala svoje nokte kao da je tamo u Brazilu svakog jutra uz kafu diskutovala o desetinama hiljada dolara.

— Znači li to da biste prihvatili kada bih pomenula neku veću cifru? — gospođa Gunarson ponovo se osmehnula i sada mi se taj osmeh još manje dopadao nego maločas. Ta žena jednostavno nije imala duše u onom svom savršenom telu, časna reč. Kakva suprotnost Loli...

— Da. Deset. Ali pod jednim uslovom...

— Čini mi se da ovde uslove postavljam ja — rekla je žena. — Ipak da čujem.

— Reći ćete meni i mom ortaku sve što znate o O' Mari, uključujući i vaš odnos sa njim. Mi drugačije ne radimo, gospođo. Sve ili ništa. Ne možemo mnogo učiniti za vas ako skrivate podatke koji bi mogli da budu korisni za istragu. I pre-

pustite nama da odredimo koji od tih podataka nam je potreban, u tome ipak imamo više iskustva od vas.

Odmah sam video da takav ton pali kod ženske. Pogledala je Stiva s novim poštovanjem i klimnula glavom.

— U redu, mister Kori. Deset hiljada — rekla je odlučnim glasom. — Hiljadu će biti dovoljno kao predujam, nadam se?

— Sasvim — klimnuo je Stiv glavom. — Drago mi je što imate poverenja u nas...

Hteo sam da se umešam, ali me je Stiv prostrelao takvim pogledom, da sam se brže-bolje okrenuo na drugu stranu. I nije mi škodilo, mogu vam reći. Lola mi se stidljivo osmehnula ispod dugih trepavica i ovlažila jezikom pune usne.

*
* *

Potrajalo je to još dobrih pola sata, iako priznajem da nisam naročito pažljivo pratio ni Stivova pitanja, ni odgovore gospođe Gunarson, od početka ubeđen da od tog posla sa pokojnim O' Marom nema ništa. Štaviše, odmah sam shvatio da žena laže, bar u svemu onom što se ticalo veze između nje i O' Mare. »Samo prijatelji«, tako je uporno ponavljala. O' Mara je, istina, bio dugogodišnji prijatelj njenog muža, ništa više, ali je ipak znala mnogo o njegovim navikama, gde je živeo, koja je kola vozio, šta je voleo

da pije i u koje lokale zalazi. A neki od njih, verujte mi na reč, ne spadaju u lokale gde biste odveli udovicu svog najboljeg prijatelja. Pitajte Stiva, on ih sve poznaje.

Sve se na kraju svelo na to da ona želi O' Marinog ubicu živog, zbog nečeg što mu je možda ovaj pred smrt odao: šifra u kojem se, tvrdila je gospođa, nalaze dragocenosti koje pripadaju njoj i nikom drugom. Ne, policija je ne interesuje, izjavila je. Što se nje tiče, O' Marinog ubicu možemo i pustiti kada od njega izvučemo tu šifru. Dragocenosti? Nije bitno kakve su... nas treba da zanima samo šifra i ništa drugo...

I tako je otišla, ostavivši nam adresu i nekoliko brojeva telefona na kojima je, reče, možemo naći. I ček na hiljadu dolara, naravno, duguljastu plavkastu hartijicu sa zlatnim slovima utisnutim po njoj. Ispisala ga je nemarno, kao žena navikla da dodaje mnogo nula na svoje čekove.

Da ne zaboravim, i Lola je zablistala: na Stivov mig dohvatila je blok i olovku sa stola i prekrila nekoliko stranica znacima koji meni nisu govorili ništa. Stiv je, međutim, tvrdio da je to stenografija i sklon sam da mu verujem. Lola je prijatnim glasom od reči do reči ponovila sve što je gospođa Gunarson izjavila o pojedinim stvarima za koje sam posle njenog odlaska pitao. Prokletstvo, možda od nje

na kraju ipak ispadne sekretarica!

— Ti si pošasavio! — zarežao sam čim su se vrata zatvorila za gospođom Gunarson. — A ona hladna kučka je šasavija od tebe, kad tek tako baca hiljadu dolara!

Stiv je nežno pogladio hiljadu dolara u obliku one plavkaste hartijice i video sam da više nije nimalo pijan.

— Lola — rekao je — sići ćeš da odneseš ovu hartijicu u banku. Kad se budeš vraćala, naruči za sve troje ručak kod Bensona u kafeteriji preko puta. I neka ne zaborave flašu viskija, ova neće još dugo. »Čivas«, naravno. Čak je nervozan kad pije na prazan želudac, a niti sigurno nisi još ništa jela. Da, svrati negde da naručiš sebi pravi sekretarski sto sa pisaćom mašinom i svime što spada uz njega, ni sam ne znam šta, do đavola. O kej?

— O kej! — tiho je rekla devojka ustajući sa mesta. — To znači da sam primljena, zar ne? Ili možda najpre treba da nastavim demonstraciju svojih sposobnosti koju je gospođa Gunarson tako iznenadno prekinula?

Znam da mi nećete verovati kada vam ovo kažem, ali se sve zaista tako odigralo, časna reč.

Stiv Kori je pocrveneo! Zagledao sam se pažljivije u njega, plašeći se da ga nije udarila kap, ali ne, nije bilo to: Stiv je jednostavno pocrveneo od stida.

— Izvini, mala — uspeo je da procedi. — Kasno sam shvatio da ti nisi jedna od tih devojaka. Ne ljutiš se?

Nagla se preko stola da ga poljubi u obraz.

— Nimalo, Stive — rekla je tiho. — Nisi ti kriv što sam ti se toliko dopala. Toga više neće biti, zar ne, Od sada smo samo poslovni prijatelji, o kej?

— O kej! — progundao je Stiv, mada mu se na licu videlo da nije naročito oduševljen takvom idejom. Ja sam u svom uglu u sebi likovao: meni Lola nije postavila nikakav uslov, što znači da sve još uvek nije bilo izgubljeno... Ili sam se tome bar nadao, Lola mi je iz časa u čas bila sve zagonetnija.

Stiv i ja smo čitali dobrih pet minuta uz ostatke viskija iz flaše. Video sam da opet duboko razmišlja i nisam hteo da ga uznemiravam, sve dok nije podigao pogled i podrugljivo mi se iscerio.

— Šta je, sinko? Još uvek ti se ne dopada ideja da uhvatimo O'Marinog ubicu?

— Ideja mi se dopada — sle-gao sam ramenima — ali ne i njena realizacija. Imamo izgleda da dobijemo tih deset hiljada koliko i pas od hartije koji kroz pakao goni mačku od azbesta...

— Vrlo slikovito — zakikotao se — iako ne baš originalno. Zbog čega tako misliš?

— Policija već mesec dana traži tog čoveka — strpljivo sam objasnio — i za sve ovo

време nisu ni korak bliže rešenju. Zbog čega misliš da bismo nas dvojica to bolje izveli od njih?

— Ne zaboravi da nas je sada troje — upozorio me je Stiv. — Mala ti se dopada, a? Znaš šta sam pomislio čim sam je video: evo prave devojke za mog prijatelja i ortaka! Odmah sam je doveo i čini mi se da si se i ti njoj dopao, a?

Iscerio sam se. Mnogi bi poverovali Stivu Koriju kad ovako iskreno izgleda i govori, ali sam ga ja za takvo nešto predugo poznavao. Stiv Kori je znao kada nema nikakvih izgleda kod neke ženske, ali bi radije crkao pre nego što bi to priznao, čak i meni. I tako, video je malu i doveo je za svog druga Čaka. Za dan ili dva i sam će biti potpuno ubeđen da se upravo tako dogodilo.

Sad valjda shvatate zašto toliko volim Stiva...

— Policija — zamišljeno je nastavio Stiv. — Prokletstvo, Čak, ovo nije bilo obično ubistvo i policija ga nikada neće rešiti upravo zato što radi šablonski. Nisam ti rekao da sam se od početka zainteresovao za tu stvar? Nisam, naravno... imam sve podatke o O'Mari u ovoj kartoteci — pokazao je prstom iza sebe. — I još nešto... mislim da znam ko ga je ubio!

— Lola nije tu — upozorio sam ga — ne moraš se razmetati pred njom. A sve što znaš o O'Mari jedva može stati komarcu u oko, Stive. Manimo se

ćorava posla; vrat ćemo gospođi Gunarson njenu lovu i zaboraviti šta se dogodilo, važi?

Govorio sam to bez mnogo nade da ću uspeti da ga nagovorim; Stiv je uvek bio tvrdoglav kao mazga. Moram priznati da je njegova upornost uticala i na mene. U dubini duše sve češće sam sebi ponavljao ono veoma opasno pitanje — zašto da ne. Uostalom, to nam se moglo oprostiti, meni i Stivu, nas dvojica smo imali jedva nešto više od pedeset godina. Zajedno, mislim.

— Dobro, boga mu — dreknuo je on najzad — ko je ovde šef, ti ili ja? Ako sam preuzeo taj posao, onda ćemo ga i raditi i tačka! Sedi tamo i slušaj šta imam da ti kažem!

Uzdahnuo sam, jer mu je to bio poslednji i najjači argument. Svakako, on je bio šef, iako se u normalnim okolnostima uzdržavao da mi to nabije na nos. Video sam da se i ovoga puta pokajao čim je to izgovorio.

— U redu — produžio je mirnijim tonom — sačekaćemo da se Lola vrati, jesti i još jednom porazgovarati o svemu. Važi?

Nasmejao sam se. A šta sam drugo i mogao? Naravno, ništa me nije zadržavalo da mahnem Stivu, okrenem se i nestanem kroz ona vrata tamo. Na dokovima još uvek ima posla za čvrste momke, ako već ne bih mogao naći nešto bolje. Ali, rekao sam vam već: meni je bilo lepo sa Stivom i ovaj posao mi se dopadao. Da više i

ne pominjem ono đavolsko: »Zašto da ne?«

Mislim da je Lola imala onaj ženski instikt koji nepogrešivo signalizira šta za muškarca treba učiniti u pravom trenutku; ona priča sa njenom bluzom to potvrđuje. Bilo kako bilo, ručak koji nam je naručila od Bensona bio je pravi praznik za dvojicu mladih neženja, a kad se taj kraljevski obed još začini pogledom na divnu devojkicu u tesnoj odeći i njenim vedrim čavrljanjem... Uostalom, šta da vam pričam: nije prošlo ni tri sata kako smo je upoznali, a Lola je postala punopravni član ekipe. Stiv je, smrtno ozbiljan, čak predložio da firmu proširimo na »Durao, Kori i Loson« i da je ta devojkica bila malo šašavija mogla je i pristati na tako nešto.

— Da pređemo na posao — uzdahnio je na kraju Stiv, sa uživanjem puneći čašu zlatnom tečnošću iz nove flaše. — Lola, pripremi blok da pišeš ovo što ćemo sada razgovarati. Naš mladi prijatelj za stolom preko puta ne voli da zamara mozak pamćenjem. Kad stigne tvoja mašina pokazaću ti kako ćeš od svega toga da sastaviš dosije... Da počnemo od ubistva O'Mare...

Neću vas zamarati detaljima tog neobičnog ubistva, jer verujem da najveći deo već i sami znate. Frenk O'Mara, prilično poznat advokat u San Francisku, najčešće se bavio zastupanjem interesa velikih kompani-

ja i mislim da mu je posao dobro išao, poredeći to bar sa mukama koje smo Stiv i ja krajem prošle godine imali sa poriznicima. Početkom maja nađen je mrtav i to, pazite dobro, gotovo na samom vrhu čelične konstrukcije mosta Golden Gejt. Stiv kaže da je proverio i mislim da jeste: O'Mara nikada nije nastupao u nekom cirkusu, što je samo po sebi bilo čudno. Bila je potrebna veština akrobatice da se čovek bez lestvica uzvere po tom čeliku tamo gotovo do vrha. Isto to moralo je poći za rukom i njegovom ubici, koji se potom mirno spustio, ostavljajući mrtvo telo između dva nosača. Ko zna kada bi ga i pronašli da galebovi nisu počeli da se skupljaju oko njega, što je izazvalo radoznalost nekog matorog posmatrača ptica iz tog kraja. Možete misliti kako je izgledalo O'Marino lice kada su ga s mnogo muke skinuli vatrogasci, ali to sada nije važno. Važno je da policija nije uspela da pronađe nikakav trag lestvica u blizini tog mesta, a njihove kuke, tvrdili su, svako ko su morale ostaviti neke zareze u boji kojom je konstrukcija mosta bila premazana. Ne razumem se mnogo u to, zaista, ali sam sklon da verujem Stivu koji se, bar u tome, jednom složio sa policijskim stručnjacima.

Da, još nešto: O'Mara je bio ubijen udarcem, ali policija još uvek nije uspevala da utvrdi kojim je oruđem to izvedeno.

Nešto mu je probilo grudni koš i smrskalo srce i moram reći da mi se želudac grčio kad bih se toga setio. Prokletstvo, zašto taj ubica nije jednostavno uzeo nož; mislim da bi i njemu i O'Mari bilo mnogo lakše. A i meni... Kao što vidite, pomalo sam počeo da zaboravljam onu klanicu u džungli, tamo na drugoj strani okeana.

Tako smo za nekih petnaestak minuta iscrpili sve što se znalo o O'Mari, pa smo prešli na gospođu Gunarson i njen neobični zahtev, za nas vredan deset hiljada dolara.

— Ta žena nije toliko bogata kao što želi da se misli — primetila je iznenada Lola, spuštajući svoj blok.

I Stiv i ja pogledali smo je belo. Do đavola, reći tako nešto za ženu koja hladnokrvno ispisuje čekove sa više od dve nule na kraju...

Odmahnuo sam glavom:

— Lola, bojim se da grešiš... videla si onaj njen kostim. Onakve krpe ne nalaze se po robnim kućama, mogu ti reći. Pa tašna vredi najmanje dvesta dolara.

— Tačno — osmehnula se naša crna lepota — ali se kladim da nisi pogledao njene cipele, Čak.

— Ha-ha! — nasmejao se Stiv. — Ona je bolji detektiv od tebe, ortak. Ako ovako nastavi, tebe ćemo uskoro škartirati: »Durao i Kori«... hm, to ne zvuči loše. Šta je sa njenim cipelama, dete?

— Ništa, sem što se ne slažu sa ostatkom garderobe — slegla je Lola ramenima. — Obične cipele, istina ne naročito jeftine, ali ipak odudaraju od slike koju ona želi da stvori. Kao i šminika; veruj mi na reč, šminika koju stvarno bogate ženske kupuju ne može se razmazati, dok se gospođi Gunarson to dogodilo.

Pa recite posle da se od ženske nešto može sakriti! Stiv i ja smo se postiđeno pogledali i bez reči podigli svoje čaše da joj nazdravimo. »Kori i Loson« dobili su zaista vredno pojačanje, nema šta.

— Treba onda saznati što više o njoj — klimnu Stiv glavom. — Naravno, moraš biti veoma oprezan, Čak! Nijedan klijent ne voli kada se privatni detektiv, koga je iznajmio, muva oko njega. Nemaš ništa protiv, naravno, gospođa je veoma zgodna žena...

Lola prezrivo frknu i, čudno, u tom času bio sam spreman da se složim s njom. Bilo je nečeg neprijatnog u savršenoj pojavi gospođe Gunarson, nešto što me je odbijalo, ali proklet da sam ako bih umeo da kažem šta.

— Ti misliš drukčije, devojčice? — Stiv je odmah osetio da nešto nije u redu.

— Aha. Ona neće pasti na Čakov šarm — rekla je Lola. — Bez obzira koliko ga ima...

— Nimalo čudno — osvetnički je dobacio Stiv. — Prema tome, toga se moram sam prihvatiti a?

— Ne — Lola se osmehnula. — Razmislite malo o gospođi Gunarson! Zar vam se ne čini da bih kod nje ja najbolje prošla?

Do đavola, to je bilo to! Naša mala Brazilijanka zaista je imala oko Šerloka Holmsa!

— Bravo, dete moje! — iscerio se Stiv. — Možeš smatrati da ti je ovog trenutka plata povećana za deset odsto. Petnaest ako budeš uporna i zahtevaš još!

— Hvala, Stive — nasmejala se tako da mi se učinilo da su me iznenada preneli usred bučnog karnevala u Riju i u glavi je počelo da mi se vrti. — Samo... nisi mi još rekao kolika će mi biti plata...

— Nisam? — zagrcnuo se on. Baš sam postao zaboravan. Uh... koliko primaju sekretarice, Čak?

— Ne znam. Nikada još nisam imao sekretaricu — odgovorio sam.

Lola ga je spasila i moram reći da je ta ženska zaista imala takta. Bez obzira na krupan ček koji je nešto pre toga odnela u banku, po svemu oko nas videlo se da »Kori i Loson« ne stoje baš slavno. Pomenula je veoma skromno sumu koju je Stiv odmah uvećao za dva deset odsto, pa smo onda popili još po jedan viski da to sve proslavimo. U glavi mi se sve više vrtelo, a i Stiv je bio sve crveniji u licu. Jedino je Lola uspevala da sačuva hladnokrvnost, a i bolje što je tako bilo: po meni i Stivu sve to

pretvorilo bi se u nešto gore od karnevala u Rijju.

— Time smo s dnevnog reda skinuli dve ličnosti u ovom slučaju — rekla je ona trezveno, povlačeći suknju naniže, ali ne zato što je bila od onih žena koje uživaju da muče muškarce. Brzo smo shvatili da je Lola svesna svoje lepote i da joj nimalo ne smeta kada se neko divi njenom telu. Jednostavno, shvatila je da sada radimo i ponašala se u skladu s tim. To ne znači da ne bi ponovo skinula bluzu ako bi primetila da je jednom od nas, ili obojici, jako stalo do toga, mislim da shvatate šta hoću da kažem. Ali, o Loli kasnije...

— Jedine dve — dobacio sam pokušavajući da budem pаметan. — Koliko znam, na spisku za sada nemamo nikoga više...

Stiv je iskolačio oči. — Kako? Tu je još jedna ličnost, najvažnija, boga mu!

— Koja? — hteo sam da znam. Rekoh vam već, razmišljanje mi nikada nije bila jaka strana.

Odgovorila mi je Lola, uz onaj divni topli osmeh koji me je na trenutak ponovo poneo daleko na jug.

— Pa ubica, Čak. On nam je potreban, zar ne?

*
* *

Kad sada razmišljam o tim danima, čini mi se da sam sve vreme bio kao ošamućen; nešto zbog Lole, nešto zbog gospođe

Gunarson. Ne zaboravite: ona je bila proketo zgodna ženska. Nešto možda zbog prvog pravog velikog posla koji je obećavao da će agenciju »Kori i Loson« konačno lansirati među one koji se obično nazivaju »srednjim«. Znaite valjda i sami da se detektivske agencije ne reklamiraju svojim uspesima. Mogu da zamislim lica potencijalnih klijenata koji bi u nekim novinama pročitali da je agencija ta i ta za izuzetno kratko vreme rešila slučaj preljube treće žene predsednika banke mister Smita — takvoj agenciji niko ne bi prišao ni na pola milje, časna reč. Međutim, takve stvari se proćuju mnogo brže nego što biste pomislili, klijenti to u poverenju prenose jedni drugima i uvek pomalo ulepšaju stvar kako bi, eto, svi-ma dokazali koliko su mudri što su odabrali upravo tu agenciju da im obavi ovaj ili onaj posao. Jednostavno, priča se o dobrim agencijama, i to mnogo više nego o lošim, a bolja reklama zaista nikome nije potrebna. S tim smo, otprilike, Kori i ja računali kada smo zagrizli u taj gadni posao gospođe Gunarson.

Iz te ošamućenosti trgao sam se tek kada je neko ispalio rafal na mene i valjda tek tada shvatio da posao privatnog detektiva ipak nije dečja igra. Kori je prosto pobesneo kada je doznao za to, a Lola, ona... ali, da ne žurim previše — ispriča-

ću vam najpre kako se sve to odigralo.

Desetak dana njuškali smo oko O'Marinih poslovnih partnera, obavili bar stotinak telefonskih razgovora i proveli ukupno dva-tri dana po klubovima u koje je odlazio. Stajalo nas je to gotovo polovinu predujma gospođe Gunarson. Možete misliti: O'Mara je izgleda imao para kao pleve kada je mogao sebi da dozvoli da se zadržava po klubovima tog tipa. Kori je negde iskopao ime Herlihi; gde i kako zaista se više ne sećam, ali možete pitati — Lolu, ona sve to ima u urednom i sve debljem dosijeu kojem je Kori dao pompeznu šifru GP 03/80. (Ono GP valjda mu je značilo gadan posao). Svejedno. Mister Herlihi bio je predsednik jedne od velikih kompanija u Alamidi koje su se bavile proizvodnjom elektronskih komponenta za čitavu Zapadnu obalu, između ostalih i za armiju, mornaricu i NASA. Kori me je upozorio da ne pominjem kako sam doznao da je O'Mara radio i za njih, iako meni nikako nije bilo jano kako to da izvedem ako već kod Herlihija dolazim da se raspitujem o našem dragom pokojniku.

Na kraju sam ipak morao da izlanem O'Marino ime, inače me Herlihi nikada ne bi primio. Čoveče, taj momak je imao *tri* sekretarice i *tri* puta sam morao da ispričam čitav roman pre nego što su uopšte pristale da mi daju vezu s njim. Srećom, moj

glas preko telefona veoma ubedljivo zvuči — Koei kaže da je to zato što ljudi ne mogu da vide moje lopovske oči — tako da sam se jednog jutra konačno obreo u ogromnom mermernom predvorju upravne zgrade kompanije »Elkro«, tako se zvala njihova firma.

Priznaću vam, nisam očekivao nikakvo neprijatno iznenađenje, ponajmanje ono što će mi se dogoditi pri izlasku iz tog mermernog predvorja. Sekretarica koja je sedela kraj vrata odmerila me je kao da sam joj spustio pacova na sto i ledenim glasom zapitala šta želim.

— Želim da vidim mister Herlihija — odgovorio sam, zabacujući šešir sa čela.

Kažu da mi taj gset lepo stoji, a mačkica sa druge strane stola bila je vredna tolikog truda, verujte mi na reč. Nemojte misliti da je šarm Čaka Losona trenutno delovao na nju; izgubila je dobrih pet minuta prethodno po nekoj ogromnoj knjižurini, sve dok joj nisam pokazao moje rođeno ime ispisano krupnim i čitkim slovima na poslednjoj strani, najbolji dokaz da zaista imam sastanak sa Herlihijem. Gotovo sa žaljenjem pritisnula je jedno dugme na svom stolu i vrata iza nje su se otvorila.

Tu je bio Herlihi, pomislilićete? Davola! Iza tih vrata bilo je još jedno mermerno predvorje i još jedna sekretarica, za klasu bolja od prve.

— Izvolite? — rekla je tonom koji ja obično upotrebljavam kada neki akviziter zaluta do vrata moje garsonjere sa gomilom knjiga o zen-budizmu ili nekoj sličnoj privlačnoj temi. Odlučio sam da isprobam drugu taktiku i pokušam da prođem kao uspešan poslovni čovek.

— Imam zakazan sastanak sa mister Herlihiem — rekao sam poslovno, bacajući pogled na sat — za tačno dva minuta i trideset pet sekundi...

— Onda ste vi mister Loson — rekla je ženska i bacila pogled na svoj sat. — Međutim, bojim se da vam sat nije tačan. Do sastanka je ostalo još svega minut i četrdeset sekundi...

Šta sam mogao reći na to, sem da u mislima pljunem na momka koji mi je prodao ovaj krš za pet dolara tvrdeći kako je to najnovija japanska marka za koju tek treba da se čuje. Uglavnom, ženska me je propustila kroz sledeća vrata iza kojih nije bilo nikakvog mermernog predvorja. Mislim, ovo je bilo ukrašeno skupocenim drvetom, odnosno, bar bi trebalo da bude skupoceno, sudeći po svemu ostalom u toj prostoriji. A i treća sekretarica je bila skupocena, verujte mi. Mislim da ženske koje tako izgledaju kao ona ne bi trebalo da zauzimaju radna mesta manje dekorativnim damama. Ova ovde mogla je pristojno da živi naplaćujući dolar po minuti privilegije da je samo posmatrate.

— Mister Loson — rekla je, slatko se osmehujući — izvolite, mister Herlihi vas čeka...

Spotakao sam se o prag narednih vrata, naravno, jer nisam mogao da otrgnem pogled sa nje. Zavideo sam Herlihiju iz dna duše i istovremeno mu se divio: čovek koji može da radi znajući da je svega nekoliko stopa od njega ovakva ženska zaslužuje moje najdublje poštovanje...

— Loson? — rekao je oštro Herlihi preko svog ogromnog i potpuno praznog pisaćeg stola, jednog od najvećih koji sam ikada video. Zakleo bih se da bi na njega mogao da sleti jedan od onih malih helikoptera kojima su se služili naši izviđači u Vijetnamu. Herlihi je bio krupan, ogromnih širokih ramena, sa pravom lavljom glavom od zgo i govorio je nekako kroz zube, režeći, kao jedan od narednika koje sam upoznao u logoru za regrute. Mislim da ne treba ni da vam govorim da mi se tip na prvi pogled nije dopao.

— Loson — klimnuo sam glavom, tražeći pogledom stolicu, ali Herlihi očigledno nije smatrao da posetioци treba da sede pred njim, ili bar posetioци mog ranga.

— Recite, Loson, šta imate da kažete — zarežao je. — Nemam mnogo vremena. Vi ste iz detektivske agencije, ako se ne varam. Hm... moram vam reći da sam vas primio iz čiste radoznalosti i... nikada još nisam imao

posla sa privatnim detektivima. Dakle?

Izvukao sam cigaretu i zapalio je, hladnokrvno ispustivši šibicu na skupoceni tepih, praveći se da ne vidim kako se mršti.

— O'Mara — rekao sam. U nekom filmu video sam privatnog detektiva koji je tako lakonski govorio i taj ton koristio sam uvek kada sam želeo da budem drzak. Najradije bih taj divni tepih pod mojim nogama istrljao Herlihijevim nosom, ali... Uostalom, sudeći po ramenima, moj nos bi u tom obračunu gore prošao.

— O'Mara — klimnuo je on glavom. — Pa?

— Znao o kome govorim?

— Znam!

Izgleda da je i Herlihi gledao isti film, boga mu!

— Želeo bih da znam kakve su vrste bile vaše veze sa njim?

— Poslovne.

— Ništa konkretnije?

— Mister Loson, u ovom trenutku za »Elkro« radi najmanje pet advokata, a ja imam pametnija posla nego da kontrolišem šta i kako oni rade. Slično je bilo sa O'Marom. To izgleda otprilike ovako: ja kažem šta treba uraditi i prenesem šefu moje pravne službe. On angažuje advokata koji završava određeni posao i reguliše sva pitanja s njim, uključujući i honorar. Posle izvesnog vremena na mom stolu se pojavi izveštaj da je taj i taj posao tako i tako završen.

Ili nije završen, zbog toga i toga, ako je već takav slučaj.

— Tako dakle? — iscerio sam se, nastojeći da izgledam kao momak koji zna više nego što želi da kaže. — Onda vas zaista moram pitati zbog čega ste me primili, mister Herlihi?

Ustao je iza stola i prošetao do ogromnog prozora. Iscerio sam se još jednom: Herlihi jeste bio predimenzionisan u ramenima i gornjem delu tela, ali su mu zato noge bile preterano kratke, gotovo kao u patuljka. Ali nemojte misliti da je momak zbog toga bio iskompleksiran. Svaki njegov pokret odavao je sigurnost čoveka naviklog da zapoveda.

— Rekao sam vam, Loson — dobacio je preko ramena. — Radoznalost. Možete smatrati ovaj razgovor završenim. Zbogom, mister Loson.

— Ipak ću se zadovoljiti samo sa do viđenja — rekao sam. Mozak mi je, za promenu, ubrzano radio. — Mogu li da govorim sa šefom vaše pravne službe?

— Možete, ali od toga nećete imati mnogo koristi. Novi čovek, nije ni upoznao O'Maru.

— A njegov prethodnik.

— On više nije kod nas.

— Njegovo ime?

Okrenuo se i odmerio me hladnim pogledom. I protiv svoje volje osetio sam grč na licu: bio je to čovek koga svakako nisam želeo za neprijatelja... a nalazio sam se na najboljem putu da to postanem...

— Nećete od toga imati koristi — zarežao je. — Gunarson. Umro je pre izvesnog vremena. Ovaj razgovor je zaista predugo trajao, mister Loson...

Pritisnuo je jedno dugme na stolu.

— Šerli — rekao je — ispratite mister Losona.

Klimnuo sam mu glavom i okrenuo se vratima zato što mi se žurilo da odem od Herlihija, već da bih što duže uživao u pogledu na njegovu sekretaricu. Ne znam više ni da li sam mu rekao do viđenja, ali zato sigurno znam da sam to rekao njoj. Čak sam joj ostavio i posetnicu, mada vam odmah mogu reći da od toga nije bilo mnogo vajde.

I tako sam, upola ošamućen, zbog te ženske i zbog imena Gunarson, koje je iznenada ponovo iskrslalo, izašao iz upravne zgrade »Elkra« i krenuo ulicom, sa rukama duboko u džepovima, zanet u misli.

Sad, možete to nazvati predošćanjem, šestim čulom ili kako vam već drago. Nikada mi nije bilo mnogo ni stalo da za tu stvar nađem ime. Najglavnije je bilo da je ona tu i da me je već nekoliko puta izvukla iz škripca, naročito onda u Vijetnamu kada bi nam mala žuta braća postavila jednu od svojih čuvenih zaseda...

Kao i onda, i sada sam osetio hladnoću oko srca, iako je asfalt treperio od vrućine. Ulica je bila gotovo prazna, samo budale skitaju unaokolo u ovo doba dana; s moje leve strane

pružao se dugi niz skladišta sa golim zidovima od crvenih cigala, sa retkim ulazima na svakih stotinak jardi. Duž trotoara bilo je parkirano nekoliko neupadljivih kola, a jedna su lagano dolazila ulicom, prema meni.

U trenutku kada je motor tih kola zaurlao, bacio sam se uza zid, dosta spretno uzimajući u obzir da se takvom gimnastikom nisam bavio od Vijetnama. Čovek koji je pucao iz kola bio je loš strelac, to se odmah videlo. A i kukavica: crvenkasta prašina još se dizala sa zida kada je motor zaurlao i kola nestala iza prvog ugla. Da je imao malo više strpljenja mogao me je mirno izrešeti tamo, na vrelom asfaltu uz goli zid. Prvi radoznalci pojavili su se tek dobra tri minuta kasnije.

Sad, da sam bio onaj pravi privatni detektiv sa filma, ja bih svakako stigao ne samo da pročitam broj sa njegove tablice, već bih verovatno dospeo da ispalim i nekoliko hitaca koji bi mu, recimo, pogodili zadnje gume i bacili ga na najbliži zid. Ja sam, međutim, bio suviše zauzet tim da pokrijem glavu rukama da bih mislio o takvim egzibicijama. A što se tiče revolvra... pa, Kori ne veruje u nasilje, što ne možete zameriti momku kome su bez razloga otkinuli nogu u džungli na drugom kraju sveta. Ni je mi dopuštao da nosim oružje, a ni meni to nije smetalo: revolver koji zaista nešto vredi suviše je težak da bi ga čovek vukao po džepovima, naročito na ovoj

pasjoj vrućini kad je najprijatnije ići samo u košulji.

Probio sam se kroz omanju grupicu radoznalaca koja me je posmatrala sa pristojnog rastojanja i uzgred prebrojao rupe u zidu. Sedam komada. Loš strelac, rekao sam i mislio; pritisnuo je okidač i držao ga sve dok kola nisu proletela pored mene. Jedan jedini, pažljivo nanišanjen hitac bio bi daleko efikasniji i vaš sluga ponizni Čak Loson sada vas svakako ne bi zamarao svojim lošim stilom.

Za divno čudo, do Herlihija sam dospeo mnogo lakše nego prvi put, možda i zato što nijedne od sekretarica nije bilo na svom mestu. Po onim mermernim predvorjima trčkarali su ljudi i žene uzbuđenih lica i niko, ama baš niko, nije obratio pažnju na mene. Odlučio sam ipak da budem učtiv, pa sam zakucao na Herlihijeva vrata, iako su bila poluotvorena. Niko mi nije odgovorio, pa sam slegao ramenima i ušao unutra.

Nije bilo čudno što mi niko nije odgovorio, zaista. Onaj Herlihijev anđeo ležao je nasred tepiha, a jedan dripac u skupom odelu nespreno je nastojao da je povratiti iz nesvestice. Opsovaao sam u sebi što mi moj prokleti posao ne dozvoljava da mu pokažem kako se to radi, ali sam ovamo došao zbog Herlihija i zato sam produžio pravo prema njemu, čvrsto stežući zube.

Herlihi nije komentarisao moju iznenadnu pojavu, ali me to nije nimalo iznenadilo: čovek sa

rupom od metka nasred čela obično nema vremena za takve formalnosti. Ležao je između stola i prozora, a oko njega su nemoćno kršili ruke još neki pripadnici valjda njegovog stručnog štaba. Učtivo sam klimnuo glavom jednom koji je upitno pogledao u mene i to mu je valjda bilo dovoljno da me otpiše kao nezanimljivog. Zvezdasta rupa nasred prozorskog okna i jeste bila mnogo zanimljiviji prizor za ljude koji takvo nešto nikada još nisu videli.

Bacio sam pogled kroz prozor i zamišljeno zviznuo. Preko puta na drugoj strani široke ulice, stajala je ogromna stambena zgrada sa šest ulaza i najmanje tri stotine stanova. Naravno, svi nisu dolazili u obzir, ali je trebalo pregledati bar petnaestak da bi se otkrilo odakle je ispaljen metak. Momak koji je ohladio Herlihija, svakako me više nije čekao tamo. Odmah se videlo da je posao obavljen čisto i profesionalno.

Zahvalio sam u sebi svojim anđelima čuvarima što je u današnjoj raspodeli poslova plaćenim ubicama Herlihi prošao mnogo gore od mene, a onda sam se malo osvrnuo oko sebe. Herlihijev sto sada nije bio više potpuno prazan, na njemu je stajao mali notes povezan u skupocenu kožu, jedan od onih koje poslovni ljudi koriste za neregistrovane telefone svojih poslovnih prijatelja, ljubavnica i kol-gerli.

Ako je neko od prisutnih i opazio kako sam ga smotao u džep,

nije to pokazao. Klimnuo sam glavom ljupkoj dami koja je upravo došla sebi i nestao najkraćim putem iz Herlihijevih prostorija. Budite uvereni da sam se najpre dobro osvrnuo pre nego što sam još jednom izašao iz zgrade, iako moje šesto čulo više nije zvonilo za uzbunu. Ipak, ko se čuva i bog ga čuva...

S tom utešnom misli na umu, podigao sam ruku i dozvao taksi. Bilo je zaista krajnje vreme da se uklonim ispred upravne zgrade »Elkra«. Momci u plavom najavlјivali su sirenama svoj dolazak sa čitave tri milje rastojanja, valjda zato da bi se preprodavci droge džeparoši i sitni lopovi na vreme uklonili sa njihovog puta.

Ponekad zaista ne razumem te policajce, časna reč...

*
* *

Ispričao sam Koriју sve, pažeći da ne propustim nijednu sitnicu, jer sam znao da će on pre ili kasnije ionako sve izvući iz mene. Čutao je dok nisam završio, a onda je počeo da psuje.

Trajalo je to dobrih petnaestak minuta, časna reč, i mislim da se za sve to vreme nijednom nije ponovio.

— Šta to sad škrabaš, prokleta bila? — zaurloao je na kraju na Lolu koja je sve vreme hvatala beleške u svoj blok.

Naša Lolita ohladila ga je je-dnim nevinom osmehom.

— Pravim zbirku američkih psovki — zacvrkutala je. — Nikad se ne zna kada to devoјci može zatrebati.

— To su irske psovke — progundao je Kori — uglavnom. Nastavio je još neko vreme, ali se već videlo da ga je raspoloženje prošlo. A ostao je i bez daha.

— Lola, viski! — zapovedio je, lupivši šakom o sto. Zaboravio sam da vam kažem da je Lola sada imala svoj sto u predso-blju, svoju pisaću mašinu i svoj telefon, ali je ipak najveći deo vremena provodila sa nama, sem ako je Kori ne bi poslao na neki od tajanstvenih zadataka o kojima zaista nisam znao mnogo. Rekoh vam, po čitav dan sam lunjao po gradu, obilazeći mesta gde je pokojni O'Mara provodio svoje poslednje lepe dane.

— Šta da radimo? — upitao sam istresavši viski. Mislim da je reakcija kod mene tek tada nastupila. Stisnuo sam obe ruke među kolena da bih prikrrio njihovo drhtanje, ali mi ipak nije promakao Lolin zabrinut pogled.

— Prvo i prvo — galamio je Stiv — počeoš da nosiš pištolj. A i ti, Lola?

— Ja, šefe? A gde da ga stavim? — zgranula se ona. — U nedra?

— Tačno — progundao je on, gledajući je ispod oka. — Koji će ti davо oružje, ti si već nа-oružana bolje od svakog od nas. U redu, za tebe ne ваži nа-re-

denje... Nadam se da si zadovoljan, Čak?

Uspeo sam da se osmehnem, iako viski još nije bio počeo da deluje.

— Kako da ne — odgovorio sam mu još jednom sam izvuкао čitavu glavu. Ipak, Stive, zakon verovatnoće i dalje važi... ako ti momci zaista žele da oslobode svet mog prisustva, to će im pre ili kasnije uspeti!

— To ćemo da vidimo! — dreknuo je Kori. — I još nešto, stari moj: budi siguran da ću te krvavo osvetiti, ako ti se išta desi!

— Hvala — progundao sam — to je zaista utešna pomisao...

— Ali — umešala se na to Lola — ko je pucao na Čaka? I zašto?

— Prvo pitanje nije mnogo bitno — mumlao je Kori. — Ovo drugo je mnogo interesantnije za naš posao. Čak, čestitam... izgleda da smo na pravom tragu...

— Svakako! — mrzovoljno sam odgovorio. — I dalje od toga... imam utisak da smo nagazili na neki veoma krupan žulj...

— Tačno tako. Prokletstvo, taj Herlihi nam je svakako mogao nešto reći, šteta što su ga ohladili. A onda Gunarson... boga mu, Čak, sada više nismo daleko...

Loline crne oči izgledale su mi još krupnije kada je progovorila:

— Šefe, možda bi bilo pametnije da se ovog posla okanemo...

— Šta? — Dreknuo je Stiv. — Šta!?

Strpljivo se osmehnula, kao kada razgovarate sa malim detetom. U stvari, znam zašto: mi muškarci ponekad se zaista ponašamo kao mala deca.

— U pitanju je nešto veoma krupno — mirno je produžila naša Lolita. — Pogledajte, momci... O'Mara mrtav, Herlihi mrtav, Ganurson mrtav, a nijedan od njih nije bio sitna riba, naročito Herlihi. Dodajmo tome i tipa koji je pucao na Čaka. Sve to govori kako se unaokolo vrti krupna lova, jer su prošla vremena kada se po San Francisku pucalo za svaku sitnicu. Hajde da gospođu Gunarson pošaljemo do đavola, vratimo joj njene pare i zaboravimo ovu glupost? Šta kažete na to?

Moram priznati da sam se u dnu duše slagao s njom, ali to, naravno, ni mrtav ne bih priznao. Sad valjda shvatate zašto smo mi muškarci ponekad kao mala deca. A što se Stiva tiče, on je bukvalno ostao bez daha i tako pocrveneo da smo ga i Lola i ja zabrinuto pogledali. Ipak, uspeo je da se smiri u rekordno kratkom vremenu.

— Ništa od toga — rekao je kratko. — »Kori i Loson« su prihvatili posao i »Kori i Loson« će ga, sto mu gromova, i dovršiti! Jasno?!

— Jasno, šefe — promrmljali smo Lola i ja uglas.

A šta nam je drugo i preostalo: Stiv Kori je bio miroljubiv momak sve dok mu neko ne bi stao na žulj, a onda je njegova irska krv dolazila do izražaja i grdno bi se prevario svako ko bi pomislio da je Stiv Kori, minus jedna noga, manje opasan od kompletnog Stiva Korija iz vremena pre Vijetnama.

— Dobro — rekao je poslovno, otvarajući Herlihijev notes koji je dotle ležao na stolu pred njim. — Da vidimo koliko je naš dragi pokojnik bio oprezan, odnosno neoprezan... aha, aha... Gle, Čak, evo i tvog imena pod današnjim datumom.

— Stvarno? — nagnuo sam se da pogledam. Zaista, ime »Lorson« bilo je dva puta podvučeno i još ukrašeno znakom pitanja iza toga.

— Vidim da si zabrinuo našeg prijatelja — mumlao je Kori, prelistavajući notes unatrag. — Pa da... evo i pune adrese naše agencije, odmah ispod imena Gunarson. Boga mu, neko nas je sve vreme držao na oku!

— Rekla sam vam da je stvar ozbiljna — dobacila je Lola. — Drago mi je da ste to konačno počeli i sami da shvatate...

Stiv je ćutao, listajući preostalih nekoliko strana. Bile su gusto ispisane imenima i telefonskim brojevima, ali sve to izgleda Stivu nije ništa značilo. Odložio je notes i zagledao se u tavanicu sa izrazom duboke koncentracije na licu. Lola je

već znala šta taj izraz znači: tiho se primakla i nasula mu novu čašu viskija.

— Naša agencija, Gunarson... O'Mare nema u notesu — mrmljao je Stiv. — Hmmm... pojavljuje se samo još jedno ime koje bi moglo da ima veze s nama. Herlihi je očigledno patio od znakova pitanja: tu je još jedan, unet pod datumom O'Marine smrti. I samo jedna reč ispred njega...

— Koja?

Primetio sam da u poslednje vreme Lola i ja sve češće progovaramo u glas, postavljajući ista pitanja. Hm, ako to ne znači da smo srodne duše, šta onda znači?

— Japanac.

— Japanac? — Ovoga puta progovorila je samo Lola. Ja sam otvorenih usta blenuo u Stiva. — Kakav sad Japanac?

— Herlihi je izgleda zapisao nešto što sam i sam neko vreme slutio — uzdahnuo je Stiv. — Tiče se O'Marinog ubice. Ubistvo je mogao izvesti samo vrhunski cirkuski akrobata ili čovek obdaren nadljudskom snagom i veštinom... recimo, sposobnostima koje bi trebalo da imaju majstori orijentalnih borilačkih vještina.

— Kung-fu? — prezrivo sam rekao. — To su dečje gluposti, Stive.

— Nije samo kung-fu — strpljivo je objašnjavao on. — Postoji mnogo tih vještina, ne bih sad mogao da se setim čak ni svih imena. Međutim, mora

da nečeg ima u tome... video si filmove Brusa Lija?

— Trik! — slegnuo sam ramenima. — Imaš li ti neki opipljiviji trag?

— To nije šala, Čak — rekla je Lola, vrlo ozbiljno. Previše ozbiljno za njena lepa usta i tople oči. Mislim da me je to uplašilo više od svih Stivovih priča. Lolu nije bilo lako uplašiti, znate.

— U svakom slučaju — produžio je Kori — to je trag koji valja proveriti. A to ću baš tebi da poverim, Čak, možda ćeš posle toga što budeš doznao malo više ceniti ljude koji mogu da ubiju i bez bučnog mitraljeza u rukama. Lola, gospođa Gunarson se nije javljala?

— Nije, šefe — odmahnu ona glavom. Đubre malo, znala je da joj taj pokret savršeno stoji sa onom njenom divnom crvenom kosom. Mahala nam je njome pred očima kad god joj se pružala prilika, kao crvenom maramom ispred dva glupa bika. Uostalom, tako nam i treba...

— Čekaj malo! — trgao sam se. — Ja treba da ispitam da li bi O'Marin ubica mogao da bude neki od tih kung-fuovaca ili kako se već zovu. Imaš nameru da me pošalješ u Hong-Kong?

— Nema potrebe. Na Zapadnoj obali ima najmanje stotinu škola borilačkih veština, a u samom San Francisku polovina od toga. Da vidimo samo kome da se obratimo... Lola, imenik!

Naravno, u tom trenutku, dok je Kori strpljivo razgledao spisak škola borilačkih veština u gradu i okolini, ni na pamet mi nije padalo da ću uskoro upoznati jednog zaista neobičnog čoveka, još manje kakvu će ulogu on odigrati u našoj maloj istrazi — istrazi koja je, međutim, već njavljivala da će se razviti u nešto krupno, možda čak i preveliki zalogaj za nas troje mladih iz agencije »Kori i Loson«.

— Tošihiro — iznenada je rekao glasno Kori. — Do đavola, sad se sećam, čuo sam za to mesto. Kažu da je to jedina škola vredna svog imena sa ove strane okeana. Tako je: Kenet Tošihiro, evo ga i u imeniku. Kaže da radi od 10 uveče... hmm... mogao bi odmah da pođeš, Čak.

Mogu vam reći da nisam bio naročito raspoložen za još jedan izlazak po toj proketoj vrućini, ali... šef je šef, zar ne? Naročito zato što...

— Šefe, mogu li i ja da pođem s njima? — zacvrkutala je Lola iznenada. Zadovoljno sam se iscerio u sebi; i pored svih mojih pokušaja, još mi nijednom nije uspelo da duže ostanem nasamo s njom. U redu, napolju je vrućina, pa šta?

— Možeš — smilostivio se veliki poglavica. — Čak je ionako pozeleneo oko kljuna, ne bi bilo loše da ga malo ohrabriš, Lola.

Ustao sam i krenuo prema vratima, Lola za mnom. To mi

se uvek dopadalo kod te devojčice: kad nešto treba da se učini, ona je to činila odmah; nije, kao druge ženske, morala najpre da popravi šminku, da se javi telefonom prijateljici i još stotinak drugih stvari.

— Polako! — zaurao je Stiv. — Znaš li uopšte šta tamo treba da doznaš, boga mu?

— Znam ja — osmehnula se pitomo Lola. — Ne brini, Stive, sve će biti u redu...

— A-ha! — odmahnuo je on glavom. — Nešto smo se dogovorili, Čak...

Dobri stari Stiv! Nasmejao sam se i iz fioke izvukao svoj stari revolver, odlično kinesko oružje koje sam stekao u onoj prokletoj džungli. Nije baš lako doći do municije za njega, ali je San Francisco poznat po tome što se može kupiti sve — ako imate dovoljno para i znate gde treba da se raspitate. Ne verujete? Pitajte onog momka iz Ozarka kome su prodali Golden Gejt za hiljadu i dvesta dolara...

Ponekad pomislim da je naša Lolita obdarena veštinom čitanja misli u većoj meri nego druge žene. Recimo, svih onih dvadesetak minuta u taksiju prikupljao sam hrabrost da je uzmem za ruku, dok je ona veselo čavrljala o vremenu, o vrućini, o haljinama žena koje smo usput viđali po pešačkim prelazima. Naravno, put je bio prekratak da bi stara kukavica Čak Loson skupio dovoljno hrabrosti za tako nešto, ali... nekoliko trenu-

taka pre nego što se taksi zaustavio, ona je blago pogladila moju ruku! Onako nežno, prijateljski, kao da zahvaljuje što nisam odmah nasrnuo na nju... Jadna mala, mora da ima veoma loša iskustva sa muškarcima u taksiju!

Dodžo Kenet Tošihiro (da, to se tako zove »dodžo«, mada me nemojte pitati šta to znači) nalazio se u jednoj od onih niskih dugih zgrada koje od Bullevara Konstitujuš odvajaju širok travnjak, posejan retkim drvećem. Ništa neobično, reći ćete. Đavola; u tu zgradu ulazilo se i sa suprotne strane, a na toj strani nalazio se divan vrt, sa puno šiblja i drveća, sa malim jezercetom i stazama posutim blještavobelim šljunkom.

Baš kao u Japanu.

Odmahnuo sam glavom i Lola i ja smo preko niskog trema ušli u malo predsoblje, takođe urađeno na japanski način, toliko japanski da je od okoline odudarao pisaći sto sa ogromnom mašinom i nekoliko telefona u uglu. Za njim je sedela postarija žena japanskog lica i vredno udarala po dirkama mašine.

— Da — rekla nam je — možete da vidite mister Tošihira čim završi čas. Za jedno petnaestak minuta. Dotle ga možete sačekati u salonu, vrata levo. Izvolite.

Zbunjeno sam se osvrnuo, jer u tom njihovom »salonu« nije bilo ničega sem golog poda, nekoliko lepih asura i dve ili tri

slike po zidovima. Lola se tiho nasmejala i povukla me za ruku. Možete misliti kakav je to prizor bio kada se u svojoj kratkoj suknjici ljupko spustila na asuru i prekrstila noge. Pokušao sam da sledim njen primer, ali u tom položaju nisam izdržao dugo; mislim da Japanci imaju zglobove od gume kada uspevaju da tako satima sede.

Zato im je sake izvanredan, časna reč. Jedina mana mu je što ga služe u minijaturnim porcelanskim šoljicama koje zahvataju jedva jedan pristojan gutljaj. No oni valjda znaju zašto to rade, sake nije nimalo naivno piće.

Upravo sam bio u fazi opisivivanja fantastične ideje koja mi je pala na pamet, da nabavimo ovakav jedan tatami (tako se zove asura) na kojem bi Lola mogla da sedi i u našoj kancelariji, kada je u prostoru nečujno, kao mačka, ušao mister Tošihiro. Mislim da prva tri minuta nismo radili ništa drugo sem što smo u krug izmenjivali ljubazne osmehe i klanjali se jedni drugima. Znam da Japanci misle kako su ljudi sa Zapada loše vaspitani; ja sam tog popodneva svakako dao razloga da ih u takvom mišljenju održim, jer nikako nisam uspevao da otrgnem pogled od Lolinog dekoltea dok se ljupko klanjala mister Tošihiru.

Opet smo posedali i još jednom se poslužili sakeom dok sam ja pokušavao da opišem Tošihiru šta bih želeo da doz-

nam. Ukratko: postoji li neka orijentalna borilačka vještina, ili kako se to već zove, koja bi jednom jedinom čoveku omogućila da drugog čoveka odvuče na vrh visoke čelične konstrukcije i tamo ga ubije jednim udarcem. Čudno me je pogledao, mada ta japanska lica meni nikada ne govore mnogo, i zamišljeno klimnuo glavom. A onda je pljesnuo rukama, ne naročito jako, i u prostoru je ušla mala, slatka Japanka, nalik jednoj od onih savršenih lutki u kimonu. Tošihiro joj je nešto rekao na japanskom i ona se poklonila i nestala.

— Oprostite — okrenuo se Tošihiro meni — ali se kod mene u kući trenutno nalazi čovek koji će mnogo bolje od mene moći da odgovori na takvo pitanje. Vaš zemljak, što će stvar svakako učiniti jednostavnijom. Vidite, ja sam učitelj kenzucua, jedne od drevnih vještina koju neguju još samo retki ljudi, ne samo ovde već i u Japanu. Mogu vam odmah sa sigurnošću reći da kenzucu ne daje takve sposobnosti čoveku. Ali drevnih vještina ima mnogo... a ja sam samo upola Japanac. Živim ovde već više od trideset godina, mister Loson... moglo bi se reći, paa... da sam malo izgubio vezu sa onim što se zbiva u mojoj domovini...

Vrata su se u tom trenutku bešumno otvorila i u salon je ušao visok, vitak čovek koji se kretao onom neverovatnom lakoćom i preciznošću kakvu sre-

ćete, recimo, kod baletana. Ali, nemojte se prevariti da pomislite kako je tim pokretima svrha bila sama njihova lepota. Znam da sam odmah pomislio: »Evo čoveka kome nipošto ne bih želio da budem protivnik«. Bio je vitak, kako rekoh, ali veoma snažne građe i širokih ramena. Pogled tamnoplavih očiju odavao je odlučnost i sigurnost, a takvu sliku samo su potvrđivale oštre crte lica. Nije bio baš mlad. Tako su govorile i prosede slepoočnice, ali ipak ne mnogo stariji od mene. Ukratko, retka pojava. Nisam morao da buljim u Lolu da bih video kako je skoro poskočila na svom mestu. Do đavola, nekim muškarcima bi trebalo zabraniti da se pojavljuju u blizini žena!

— Ja sam Eldridž — rekao je, lako se naklonivši meni i Loli. — Lesli Eldridž. — Mis Duraio i mister Loson, ako se ne varam.

— Možete me zvati Lola — zagukala je naša sekretarica nežno. Videlo se kako se vrti na svojoj ljupkoj zadnjici, dubre malo.

— Uh... a ja sam Čak — pokušao sam da skrenem pažnju na sebe. — Vidite, mister Eldridž, mi...

— Onda i vi mene zovite Les — rekao je momak i s lakoćom se spustio na tatami prekoputa nas. — Mislim da znam zbog čega se nalazite ovde. Detektivska agencija »Kori i Loson«, zar ne?

Tošihira, duša od diskrecije, u međuvremenu je nešto promrm-ljao o svojim učenicima i nestao kroz vrata. Ja sam se zamišljeno počeošao po glavi, nas-tojeći da zauzmem neki udob-niji položaj na tom prokletom podu.

— Da — rekao sam. — Samo, otkud znate da...? Mislim, sasvim slučajno smo naišli na ime mister Tošihira u imeniku, moglo se dogoditi da odemo na drugi kraj grada.

— Ništa se ne događa slučajno, Čak — rekao je on mirno. — Nije slučajno što ste došli kod Tošihira da potražite informacije, kao što nije slučajno što on vodi najbolji dodž u gradu. Moje prisustvo ovde ponajmanje; znao sam da će neko od vas pre ili kasnije shvatiti kako je ubijen O'Mara i naići na pravi trag. Želim da vam uštedim trud i ujedno upozorim... nalažite se na veoma opasnom putu, Lola i Čak. Uostalom, mislim da je Čak to jutros već primetio.

— Prokletstvo, otkud ti to sve znaš? Zapanjio sam se. Znam, nisam naročito lepo vaspitan, boga mu, ali taj momak zaista nije bio mnogo stariji od mene, a i sam je od početka prihvatio drugarski ton.

— Znam — osmehnuo se i istog trenutka izgledao bar pet godina mlađi. — Vidiš, Čak, ja tandem Herlihi — O'Mara držim na oku već nekoliko meseci. Herlihi je, naravno, mnogo važniji u tom paru i znao je

mного više... razlog zbog kojeg je na kraju i uklonjen od ljudi koji iz pozadine vode čitavu igru. Ulog je veoma krupan, mislim da ste to već pogodili... ukratko, voleo bih da se agencija povuče iz tog posla. Ako je problem novac koji ste dobili od gospođe Gunarson, ja bih vam mogao pomoći...

I kažete posle da čovek nije dubre! Na licu tog momka videlo se da je pošten, sve vreme gledao me je pravo u oči i znam da sam mu odmah poverovao svaku reč. Ali, šta to вреди kad jednostavno nisam hteo da slušam glas razuma!

— Nas ne možeš tako lako kupiti, momak — rekao sam prezrivo. — Prihvatili smo se tog posla i imamo nameru da ga okončamo! Gospođa Gunarson hoće O'Marinog ubicu i mi ćemo joj ga servirati na tanjiru... pa puklo kud puklo!

Gledao me je nekoliko trenuta sa lakim osmehom, kao nerazumno dete koje se mora najpre opeći da bi shvatilo kako ne sme dirati usijanu peć. A onda je slegao ramenima.

— U redu — rekao je. — Ja sam ubio O'Maru.

Ima jedan lep američki idiom koji opisuje ovakve situacije: »Uhvatiti tigra za rep«. Mislim da sam tek tada shvatio šta je hteo da kaže šaljivdžija kome je nešto takvo prvom palo na pamet. Tačno, imao sam u rukama O'Marinog ubicu i agencija »Kori i Loson« bila je sve-

ga korak daleko od obećanih deset hiljada dolara, ali...

Nešto mi je govorilo, a kasnije sam shvatio da je to ono moje urođeno predosećanje opasnosti, da ne mogu jednostavno da uhvatim tog Eldridža za gušu i iščupam od njega traženu informaciju. Da, imao sam pištolj u džepu, a on je bio nenaoružan, ali mi ta pomisao nije ulivala ništa više sigurnosti. Jednostavno, taj momak je bio tvrd, previše tvrd za mene ili bilo kog drugog. Nije se tu radilo o dimenzijama, mislim da protiv njega nikakvih izgleda ne bi imao ni sumo-rvač od dve stotine funti težine, bez ijednog grama sala među svojim mišićima.

Eldridž je još jednom klimnuo glavom, kao da potvrđuje ono što je trenutak ranije izgovorio, a onda produžio:

— Nadam se da sada veruješ. Čak, kako malo više znam o čitavom poslu od tebe. Ponašam se još jednom... *molim* da zaboravite na gospođu Gunarson i njenu ponudu. Deset hiljada dolara je lepa cifra, ali bi se lako moglo dogoditi da imanje koje za to kupiš bude šest stopa pod zemljom...

Meni se znoj i dalje slivao niz leđa, ali to nije bio onaj pošten znoj kojim se organizam brani od vrućine. Stresao sam se od jeze i tek tada osetio da su Lolini dugi nokti zariveni u moj vlažni dlan. Znam, međutim, da još uvek nisam želeo da odustanem i mislim da bih

rekao nešto u tom smislu da vrata još jednom nisu bešumno skliznula u stranu i na njima se pojavio Tošihiro. Izgovorio je nekoliko reči, veoma tihim glasom, na japanskom, ali mi se čini da sam istog časa shvatio kako nešto nije u redu.

Eldridž se uspravio jednim pokretom, tako brzim da mi se učinilo kao da prisustvujem montaži filmskog trika; znate ono kada se iz filma izbace kvadrati iz sredine, a oстане samo početak i kraj jednog pokreta...

— Oni su krenuli za vama, Čak — rekao je žurno. — I mislim da ovoga puta posao neće ostaviti nedovršenim...

Lola je tiho kriknula, a ni meni nije bilo lako pri duši. Međutim, a to je jedna od mojih dobrih strana, spadam u ljude koji u gadnim situacijama misle mnogo brže nego obično i postaju hladnokrvniji što je situacija gadnija. Revolver mi se stvorio u ruci brzinom koja je i mene samog iznenadila.

Eldridž je već podizao krajičak zavese da bi izvirio na ulicu. Glava mu se hitro pokretala levo-desno, kao antena radara; kladim se da mu nije promaklo ni jedno jedino parče stare hartije koje je vreli vetar vukao po prašini ulice...

— Dvoja kola — rekao je tiho, više za sebe. — I još jedna pozadi... Najmanje deset ljudi... Čekaće da izađemo.

Odahnuo sam:

— Onda stvar nije tak opasna — rekoh, osmehujući se Lo-

li. — Imaćemo vremena da potražimo pomoć. Policija...

Tošihiro se još jednom stvorio na vratima i Eldridž ga je pogledao. Japanac je jedva primetno odmahnuo glavom. Još jednom sam shvatio šta je hteo da kaže: telefon nije radio. Naravno, ta banda napolju pobrinula se da izbegne tako očigledno rešenje za svoje potencijalne žrtve.

Neverovatna situacija, zar ne? Usred bela dana, usred grada, naoružani ljudi opkoljavaju kuću s namerom da ubiju nekog u njoj, a niko, baš niko to neće primetiti pre nego što bude kasno. Šta ćete, takva je ova prokleta, šašava zemlja...

Eldridž je napeto razmišljio nekoliko trenutaka, skupljenih obrva, a ona se brzim pokretom okrenuo Tošihiru i izgovorio nekoliko japanskih reči. Ovaj se lako naklonio i nestao.

— Šta si mu rekao? — upitao sam.

— Izaći ćemo odavde — rekao je on mirno, kao da polazimo u bioskop. — Tošihiro će nam čuvati leđa, tako da ne moramo voditi računa o ljudima iza kuće. Ostavi taj pištolj, Čak, od njega neće biti mnogo koristi. Njihova kola su parkirana na drugoj strani ulice, predaleko da bi time mogao nešto da postigneš...

— Pa šta onda da uradim? — zarežao sam. — Da izađem s rukama uvis i dozvolim da me izrešetaju?

Prekinuo me je pokretom, ruke koji je jasno govorio da nema vremena da se ubeđuje sa mnom.

— Ostaćeš ovde, uz prozor — rekao je žurno. — Oprezno, jer oni tamo imaju dobre strelce, sa dvogledima. Moja kola, jedan beli »korver«, parkirana su pedesetak stopa levo od ulaza, sa ove strane. Prepuštam tebi da proceniš kada možeš da izađeš sa devojkom i uskočiš u njih... ukoliko bude vremena, kupićeš i mene, ali nemoj ništa pokušavati što bi moglo da dovede u opasnost jedno od vas dvoje! Jasno?

— A ti?

Nije mi odgovorio, a nije ni mogao, jer su se vrata već zatvarala za njim. Pogledao sam u Lolu i pokušao da je ohrabrim osmehom, ali mislim da nisam delovao naročito ubedljivo. Ručkom sam joj pokazao da se ukloni dalje od prozora i oprezno izvirio pored zavese.

Odmah sam znao u kojim su kolima strelci, ni sam ne znam kako, jer nisu izgledala ništa sumnjivije od ostalih parkiranih u istom nizu. Stajala su tridesetak stopa udaljena jedna od drugih, spremna da unakrsnom vatrom zaspu svakog ko se pojavi na onom ogromnom travnjaku ispred zgrade Tošihirovog dodžoa. Opsovao sam kroz zube i pomislio da bih vrlo rado dao svih onih deset hiljada dolara za jedan pošten starinski blok zgrada debelih zidova u nekoj od onih uskih ulica u centru, sa mnošt-

vom skrivenih prolaza i zaklona. Ali, šta je tu je. Izvukao sam pištolj iz džepa, više da bih ohrabrio Lolu i sebe, i čekao...

Pre nego što opišem ono što se posle toga dogodilo, moram vas na nešto upozoriti: još uvek nisam siguran da li se sve odigralo zaista onako kako sam to ja zapamtio. Više puta sam pokušavao da u mislima rekonstruišem tih nekoliko sekundi svog života, ali nisam uspevao. Nije me mnogo utešilo što sam brzo uhvatio razloge za to: sve ono što sam video toliko je odudaralo od uobičajenih ljudskih predstava da je moj razum jednostavno odbijao da to prihvati kao moguće...

Nekoliko sekundi, rekao sam, ali se dobra tri minuta pre toga nije dogodilo baš ništa, ako ne računamo nekoliko psovki koje sam procedio kroz zube i bar desetak šašavih planova koje sam odbacio pre nego što sam dospao da ozbiljno razmislim o njima. Sve se svodilo na jedno: da bismo iz ove mišolovke izašli, morali smo da pređemo pedesetak jardi brisanog prostora pred cevima trojice ili četvorice dobrih strelaca. Čak i da nisam bio u Vijetnamu, znao bih da takvo nešto jednostavno nije moguće...

Onda je u moje vidno polje dospao jedan starac i zakleo bih se da je izašao iz dodžoa. Možda zato što je to bio veoma star Japanac, duge i retke bele brade, u ne baš čistom kimonu, ili kako se već ta njihova odeća

zove. Jedva se vukao, povijen u struku, stavljajući nogu pred nogu sporim, opreznim pokretima, kao da opipava put pred sobom dugim, krivim štapom.

Maska je bila tako autentična da sam tek nekoliko sekundi kasnije shvatio da taj štap uopšte nije štap, već od onih krivih japanskih mačeva koje ste svi videli u filmovima o samurajima. Iscerio sam se kada sam ispod njegove odeće zapazio lepe bele patike, iste onakve kakve sam nekoliko trenutaka ranije video na Eldridžovim nogama...

Pogledao sam pištolj, iako sam bio ubeđen da momci u kolima prekoputa neće biti uznemireni pojavom tog japanskog dede koji je šepao ukoso preko ulice, gotovo prema njima. A onda...

Pokušaću da budem precizan u ovom opisu, iako znam da mi nećete verovati. Matori Japanac pažljivo se osvrnuo levo i desno pre nego što je zakoračio na kolovoz. U trenutku kada je njegova desna noga dotakla asfalt, odbacio se snažno, skokom koji ga je doveo tačno na onu belu traku koja označava polovinu ulice. Opet kažem, znam da mi nećete verovati, ali se mogu zakleti da je upravo tako bilo.

Drugi skok ga je sa polovine ulice doveo pred jedna od kola, a u visoko podignutoj ruci iznenada je blesnuo onaj samurajski mač. Ne znam kada ga je izvukao, to zaista nisam dospeo da opazim, iako nisam ni trepnuo sve to vreme. Znam samo da je njegov japanski ogrtač ostao da

lebdi u vazduhu na mestu gde se trenutak ranije nalazio.

Jedan od momaka u kolima bio je brz, zaista brz. Rafal je gotovo pocepao taj ogrtač, bacivši ga nekoliko stopa unazad gde je i ostao da leži kao stara krpa. Za precizniji hitac nisu imali vremena: nad kolima je nešto bjesnulo dva-tri puta i onda je zavladala tišina. Prekinuo je motor drugih kola; sa mesta gde su ona bila parkirana nije se moglo jasno videti šta se događa sa prvim kolima. Mislim da su momci u njima ipak shvatili da se nešto neobično događa i pošli da vide šta je to. Sa rukama na obaračima, bez sumnje.

Pretrnuo sam i podigao pištolj, ali zaista nije bilo potrebe za tim. Eldridža već nije bilo po red prvih kola. Dok sam se pitao šta je s njim, kroz vazduh je poletelo nešto, ne veće od kamička i palo pravo na vetrobran drugih kola. Čudno, eksplozija mi nije izgledala snažna, odnosno bučna, ali me je ogromna vatrena kugla, u koju su se kola pretvorila, razuverila gotovo istog trenutka.

— Hajde! — dreknuo sam dohvatajući Lolu za ruku. Poleteli smo kao šašavi kroz ono malo predvorje, gde je Japanka i dalje žustro kucala, kao da se baš ništa ne događa. Zastao sam i pak na vratima i još jednom pogledao oko sebe, zadržavajući Lolu pritisnutu uza zid jednom rukom. Ulica je bila prazna; čak ni Eldridža nigde nisam video.

U tišini se čulo samo kako praska i pucketa plamen koji je gutao ona druga kola.

Povukao sam Lolu za ruku i potrčali smo prema belom »ko-rveru« parkiranom pored travnjaka, ali sam tako neglo zastao da je devojkica naletela na mene. Kola su iznenada krenula prema nama, nemilosrdno gazeći savršeni travnjak. Podigao sam pištolj, stežući zube...

— Ne, Čak! — vrisnula je Lola. — To je on!

Zaista, Eldridž je sedeo za volanom i već se naginjao da nam otvori vrata. Sručili smo se nekako unutra jedno preko drugog i kola su već jurila kada sam uspeo da prebacim Lolu na zadnje sedište. U drugim okolnostima bio bi to prijatan posao, verujte, ali mi u tom času zaista takve stvari nisu padale na pamet.

Duboko sam udahnuo, nastojeći da priberem misli. Pogledao sam u revolver u svojoj ruci, otkočio ga i uperio njegovu cev u momka za volanom.

— U redu, Eldridž — rekao sam glasom koji je trebalo da zvuči opasno. — Govori... ko si ti?

*
* *

— Čak! — prekorno je rekla Lola i ja sam valjda tek tada shvatio koliko grešim. Ne da je moj pištolj uplašio tog momka, pogledao ga je kao da sam pružio debelu skupu havanu i za-

molio ga da je zapali. Naravno, moja tvrdoglavost nije dopuštala da tako lako odustanem.

— Ti nisi videla ono što sam ja video, Lola — rekao sam čvrsto... — Taj čovek, on... on nije čovek, boga mu! Ono što je izveo, to...

Lola se nasmejala, a osmeh je osvetlio i Eldridžovo lice. U redu, znam da sam govorio glupo sti nepovezano, ali mi se to može oprostiti. Najzad, to je ljudski, a ono što sam video ispred zgrade dodžoa...

Da, zaboravio sam da vam kažem: u prolazu sam pogledao ona prva kola. Kao konzerva otvorena bajonetom, oni koji su služili vojsku znaju kako to izgleda.

I tečnost koja je lagano kapala na prljavi asfalt, gotovo crna na bleštavom suncu. Znam da u onoj brzini nisam mogao da osetim nikakav miris, ali mi je moja podsvest uporno gurala u nosnice onaj teški i slani miris tople ljudske krvi...

A čovek, ako je bio čovek, koji je sve to izveo, sedi na stopu od mene i hladnokrvno se smeška!

— Znam da je sve to teško objasniti — rekao je Eldridž mirnim glasom — ali mislim da za objašnjenja sada nemamo mnogo vremena. Hteo bih još jednom da pitam: odustajete li od ovog posla ili ne?

Progutao sam pljuvačku, razmišljajući šta bi taj tip mogao da učini ako kažem ne. Srećom, Lola se umešala pre nego što

sam smislio šta da mu odgovorim.

— Čak nije jedini koji odlučuje o tome — rekla je onim svojim đavolski privlačnim promuklim glasom. — On je samo ortak u agenciji. Lesli... pre nego što bilo šta odluči, trebalo bi da razgovara sa Stivom Kori-rijem...

Lesli? Do đavola, otkuda joj pravo da tako zove momka koga poznaje jedva petnaest minuta?

Vidite u kakvom sam raspoloženju bio kad su mi čak i takve gluposti padale na pamet!

Eldridž je s razumevanjem klimnuo glavom.

— U redu. Idemo do Kori-ja. Nadam se da je on razumniji od tebe, Čak.

Đubre, nije me pitao čak ni za adresu. U stvari, kada sam se setio da se obazrem oko sebe shvatio sam da »korver« već najkraćim putem juri prema ulici u kojoj se nalazila naša slavna agencija.

Samo, mislio sam, bićeš razočaran kad upoznaš Stiva Kori-ja, dečko moj. Ja *jesam* tvrdo-
glav, ali sam u tome za Stiva pravi početnik...

U stvari, Stiv me je najpre malo razočarao, sve dok, skoro pola časa kasnije nisam shvatio da on jednostavno opipava Eldridža, nastojeći da dozna nešto više o slučaju O' Mara i o Eldridžu samom, a da ga to ništa ne staje. Naravno, sva Stivova ljubaznost i lukava pitanja kod tog momka nisu palila: hladnokrvno

je srkutao naš viski, izmenjivao značajne poglede sa Lolom i veoma vešto izbegavao sviki podatak koji bi nam mogao biti od koristi.

— Mister Eldridž — rekao je u jednom trenutku Stiv — ovakav razgovor nas nikuda ne vodi...

— Drago mi je da si to shvatio, Stiv — rekao mu je ovaj familijarno. — Sve se vrti oko jedne stvari — napuštate li istragu ili ne? Ako je napuštate, a to vam od srca preporučujem, onda vam svi ovi podaci nisu potrebni, zar ne? Ukoliko odlučite da nastavite kao i do sada, zbog čega bih vam ja pomagao u njoj?

Neoboriva logika! Stiv je konačno shvatio da je uleteo u sopstvenu zamku. Počeo se po glavi, zamišljeno odmeravajući momka pred sobom.

— U redu, Les — rekao je vrlo ozbiljno Stiv, koji, opet, ume da bude ozbiljan kao pogrebnik ako misli da tako treba. — U redu, Les... ne odustajemo od tog prokletog posla!

Nećete mi verovati, ali ja sam se plašio tog trenutka. Eldridž je suviše lako ubijao za moj ukus i nije bila daleko od pame-
ti pomisao da će možda odlučiti da zaturi svoje tragove sa tri nova ubistva. Nisam bio siguran da bih mogao nešto preduzeti ako on zaista tako odluči, ali sam bio rešen da skupo naplatim bar naše kože...

— Mislim da još uvek niste svesni opasnosti u koju upadate

— mirno je rekao — ali vidim da vas ne može zaplašiti ništa što bih ja mogao reći. Ono maločas bila je prilično dobra demonstracija onoga na šta su spremni tipovi protiv kojih se borim, ali se nemojte zavaravati — oni mogu da budu još opasniji!

— Pa šta? — upitao sam ja, naravno.

— Protivnika ne smemo potcenjivati, Čak. Ti verovatno još uvek misliš da je u pitanju samo dobra para i dragocenosti skrivene u nekom sefu? To je tačno, ali samo donekle... cifra o kojoj se radi je — deset miliona dolara.

Stiv je tiho zviznuo, ali na mene Lesliejeve reči nisu ostavile naročiti utisak. Deset miliona dolara bila je suviše apstraktna cifra da bih shvatio koliko je to u stvari para.

— Eldridž — umeštao se Stiv. — Ko si ti?

— Moglo bi se to nazvati, recimo, privatni istražitelj — osmehnuo se on. — Povremeno se do godi da zavučem svoj nos u slučaj koji me jako privlači. Ne, niko me ne plaća za to, ali za sada raspolazem novcem potrebnim za pokrivanje sopstvenih troškova. Ukratko, posao veoma sličan vašem.

— To ne znači ništa — odmahnuo je Stiv glavom. — Ako je tačna samo polovina onoga što je Čak maločas ispričao, onda ti nisi običan čovek... ako si uopšte čovek. Znaš, posle svih onih priča o letećim tanjirima, ponekad pomislim da su među

nama zaista bića sa druge planete...

— Čovek sam — osmehnuo se Eldridž — iako ne običan. Recimo da sam malo dalje pomerio granice prosečnih ljudskih mogućnosti, ništa drugo. Nikakva čarolija, Stive, nikakvi leteći tanjiri. To može gotovo svako uz naporan rad i mnogo vežbanja. Međutim, ostavimo sada to po strani: imam jednu ponudu za vas...

— Ne dolazi u obzir — odmahnuo sam glavom. Vidite koliko sam tvrdoglav? — Nećemo odustati od ovog posla ni za dva-deset... ni za pedeset hiljada!

— To sam shvatio — klimnuo je on glavom. — Hteo sam da vam ponudim da radimo zajedno, ništa drugo. Istina, ja imam ljude koji mi obično pomažu, ali oni trenutno nisu u gradu. Mislite li da bismo nas trojica bili dobra ekipa?

— Nas četvoro...

To je dobacila Lola, tiho, veoma tihim i veoma ozbiljnim glasom. Okrenuli smo se kao po komandi i zagledali u to lepo dete. U očima joj se videlo da misli sasvim ozbiljno.

— Da, nas četvoro — rekao je Eldridž. — Oprosti, Lola. Moja greška.

Mislite da je ona to prokomentarisala, kako bi to učinilo devedeset devet zarez devet odsto žena? Kažem vam, Lola je zlato od devojke, časna reč!

— Takvu ponudu prihvatamo — zacerekao se Stiv. — Sa zadovoljstvom, Eldridž, sa zadovo-

ljstvom! Ako ni zbog čega drugog, a ono bar da bismo doznali u kakvu smo gužvu upali!

— Imam samo jedan uslov: da nikome, ali zaista *nikome* ne pominjete ono što se danas dogodilo kod Tošihira. U ovom gradu čak i zidovi imaju uši, kao što znate. S obzirom da uglavnom radim sam, želim da ostanem u senci, mislim da vam je jasno i zašto...

— Ne brini, Les — ohrabrio ga je Stiv. — Mi umemo da čujemo... a Lola čak i bolje od nas dvojice!

— U redu... onda da vam objasnim u kakvu ste gužvu upali, kako ti maločas reče, Stive...

Priča je potrajala gotovo pola časa, a sve to vreme niko od nas troje nije izgovorio ni reči, možda zato što je sve to bilo toliko neverovatno da nismo znali ni šta da kažemo. Nekoliko puta sam odmahnuo glavom, pokušavajući da ubedim sebe kako taj momak ne prepričava neki fantastični roman...

Da li znate šta su komunikacioni sateliti? Znaite, naravno. Umesto hiljada i hiljada milja kablova sada se ogroman deo svetskog telefonskog i teleks saobraćaja prenosi preko tih satelita, da ne pominjem televiziju, koja bez njih nikada ne bi bila ovo što jeste. Niko više tačno i ne zna koliko tih satelita sada kruži oko naše šašave planete; još manje kakve sve funkcije obavljaju tamo gore. Mislim da je veoma mali broj on-

ih koji zaista služe samo za prenos informacija s jednog kraja kontinenta i jednog kraja sveta na drugi. Svaki od njih ima još poneku zgodnu spravicu kojom možete pratiti, recimo, kretanje brodova po okeanima, stanje usjeva na velikim površinama, otkrivati predele u kojima ima važnih ruda ili nafte i još mnogo drugih korisnih stvari; korisnih za onoga kome su ti podaci potrebni. Naravno, monopol na takve informacije uvek drži armija i jako je teško doći do njih biznismenima naviklim da svoje poteze vuku u razmerama planete ili samo jednog ili dva kontinenta.

Već osećate kuda stižemo? Da, sateliti više nisu naročito skupe igračke i jedna velika ili više manjih kompanija mogu ih sagraditi, a da to njihov godišnji budžet jedva oseti. Jedini problem je što komisija NASA pregleda sve te satelite i izdaje dozvolu za njihovo lansiranje. I debelo naplaćuje obe ove usluge, možete misliti, ali je sve to još uvek sitna para u poređenju sa vrednošću informacija do kojih se može doći.

Pre ili kasnije neko je morao doći na sličnu ideju: lansirati satelit koji će služiti samo uskom krugu ljudi, jednoj velikoj kompaniji, na primer. Potpuno legalno, naravno, pod ovim ili onim izgovorom. Kada se takva igračka jednom nađe u orbiti, na scenu bi stupili uređaji koje komisija nije videla ili nije htela da vidi. Uveren sam da se tak-

vo nešto može izvesti sa ljudima koji imaju dovoljno drskosti i dovoljno para, a takvih ima u ovoj zemlji, ne brinite.

Lesli nas je uveravao da takav jedan satelit može mnogo: od praćenja pojedinih vozila po putevima do prisluškivanja telefonskih i teleks poruka. Sve to zavisilo je od toga kojim će elektronskim uređajima biti opremljen i kakve će programe stručnjaci ubaciti u njegov ograničeni, ali ipak veoma sposobni elektronski mozak.

E, sada u tu priču upada naš prijatelj Herlihi. Kao proizvođač elektronskih komponenti za veštačke satelite bio je veoma bitan faktor u planovima ekipe sposobnih poslovnih ljudi sa dubokim džepovima. O' Mara, poznati advokat, bio je njihov kontakt-men. Zadatak mu je bio da Herlihiju predoči sve prednosti ugradnje komponenata prema dobijenim specifikacijama i zazvecka kasicom pored njegovog uha. Herlihiju poslovi nisu išli naročito dobro. Da li je za to bila kriva ekonomska kriza ili Japanci, u ovom trenutku nije bitno. Glavno je da je on obećanje prihvatio O' Marinu ponudu i obezbedio krupan posao za svoju firmu, daleko iznad stvarne vrednosti uređaja koje je trebalo konstruisati i isporučiti. Bio je tu i značajan bonus u gotovom novcu za njegov sopstveni džep, nešto što ne bi mogli otkriti ni svi poreznici ovoga sveta.

Do nevolja je došlo gotovo istovremeno, i to iz dva glavna razloga. Gunarson, šef Herlihijeve pravne službe, zbog nečeg je dublje zavukao svoj nos u ugovore koji su rutinski prelazili preko njegovog stola. Nešto u njima nije mu se dopalo, a bio je veoma sposoban i ispravan čovek, i on se malo konsultovao sa inženjerima koji su direktno radili na realizaciji sklopljenih ugovora. Nije naročito mnogo doznao, jer su uređaji bili projektovani na nekoliko različitih mesta i sklapani u najstrožoj tajnosti, pod rukovodstvom samog Herlihija. Ipak, bilo je to dovoljno da Gunarson jednog lepog jutra uđe u kancelariju predsednika kompanije i zatraži objašnjenje.

Niko pouzdano ne zna šta se tamo odigralo. Herlihi je svoj personal uvek vaspitavao da gleda isključivo svoja posla. Bilo kako bilo, Gunarsona su sat ili dva kasnije našli mrtvog u njegovoj kancelariji. Srce, glasio je nalaz lekara kompanije, koga su hitno pozvali. Niko se nije naročito iznenadio, to je epidemija koja bukvalno kosi poslovne ljude.

Niko, naravno, sem njegove žene, ali je ona bila mudra da to zadrži za sebe. Možda i zato što ni sama nije bila potpuno čista: ona i O' Mara bili su već duže vreme u vezi kakva obično dobije naziv »afera« ako ikada dođe do novina. O' Mara se izbrbljao pred njom. Nimalo čudno, s obzirom na kvalitete kojima

je ta mačkica raspomagala. Izgleda da je Gunarson, pre nego što je krenuo kod Herlihija, obezbedio fotokopije crteža i sklopova nekih veoma zagonetnih elektronskih uređaja. Ta gomilica hartije, međutim, na vreme je došla O' Mari u ruke i on ih je sklonio u jedan sef, verovatno sa idejom da ih i sam iskoristi ako mu se za to jednog dana ukaže pogodna prilika.

I gospođa Gunarson je poželela deo tog kolača, pa je diskretno počela da se raspituje gde bi se taj sef mogao nalaziti i kakva bi bila njegova šifra. Pogrešila je i ona, jer je otišla Herlihiju, koga je upravo u to vreme počela da hvata panika.

Herlihi je bio poslovan čovek, a ne inženjer elektronike. Ono što mu je Gunarson rekao verovatno ga je navelo na pravi trag: kao i obično, bila je u pitanju dvostruka igra — ljudi koji su ga angažovali za posao sada su dodavali nove i nove i nove specifikacije za elektronske uređaje. Na taj način uređaji bi radili nešto drugo, a ne ono što je Herlihi mislio, i to se predsedniku kompanije nije dopalo. Zamislite sada njegov položaj: usred razmišljanja o mogućim posledicama takvog posla, upada gospođa Gunarson i tvrdi da i ona zna nešto više o prljavoj igri koja je njenog muža već stajala glave.

— Negde upravo u tom trenutku — nastavio je Leslie zamišljeno dok smo nas troje zevali u njega kao klinici pred kojima

se iznenada pojavio originalni Božić Bata — umešao sam se i ja. Bilo bi predugo da vam sada objašnjavam kako sam nanjušio čitavu stvar, zaista... Dovoljno je reći da imam svoje veze po čitavom gradu. Uglavnom, shvatio sam da moram da dođem i do Gunarsonovih fotokopija i do O' Mare, jer su to bila jedina dva traga do ljudi koji su naručili čitav taj prljavi posao. Šcepao sam O' Maru pre nego što je iko shvatio da je organizacija provaljena. Znao sam za njegov patološki strah od visina, pa sam ga jedne mračne noći odvuкао na sam vrh konstrukcije mosta...

Stiv se stresao, a ni meni nije bilo lako pri duši. O' Mara jeste bio dubre, ali, do đavola, takvu smrt nikome ne bih poželeo...

— I onda? — tiho je upitala Lola. Izgleda da su ipak u pravu stručnjaci koji tvrde da su žene mnogo otpornija bića od muškaraca. Možda zato što imaju i manje mašte...

— Nije uspelo — odmahnuo je Eldridž glavom. — Da, O' Mara se bojao visina, ali se još više plašio svojih poslodavaca. Počeo je da urla i postojala je opasnost da privuče nečiju pažnju. Ubio sam ga i ostavio gore, računajući da ono što želim da doznam mogu doznati i od Herlihija...

— Greška! — rekao je to Stiv. Ja se na takvo nešto nikada ne bih usudio, momak jednostavno nije bio u mojoj kate-

goriji. Govorimo o onim sivim vijugama između ušiju, ne o boksu, shvatate.

— Da, greška — mirno je Eldridž klimnuo glavom. — Ne sreća je bila u tome što sam se u isto vreme bavio još jednim zanimljivim poslom. Uzgred, ni do Herlihija u tom periodu nije bilo lako doći; verovatno na preporuku svojih sponzora, otplovio je na krstarenje po Karipskom moru. Vratio se tek pre tri dana... ostalo je video Čak. Herlihi im više nije bio potreban i hladnokrvno su ga uklonili sa puta, kao trenutno najslabiju kariku u svom lancu.

— To govori još nešto — javila se Lola. — Njihov posao je pri kraju...

— Tačno — s poštovanjem je potvrdio Eldridž. — Njegov posao praktično je bio završen. Ti umeš da razmišljaš, Lola...

U međuvremenu, Stiv je ustao i načinio nekoliko krugova oko stola škripajući onom svojom limenom nogom. Nikad ga nisam video da nešto slično radi... Stiv Kori je u tom trenutku zaista bio zabrinut momak.

— Les... — rekao je prigušenim glasom — da li bar naslućuješ čiji su prsti umešani u to?

— Da.

Samo tako. Jedno »da« i ništa drugo. Mislim da me je to najviše i razbesnelo.

— Slušaj — zarežao sam — dosta mi je te igre skrivalica, boga mu! Ili ćemo raditi zajedno, i ti ćeš nas obavestiti o sve-

mu što doznaš ili od saradnje nema ništa!

— Sedi, Čak — dobacio mi je Stiv preko ramena odsutno, još uvek zanet u misli.

Eldridž se ponovo uspravio onim munjevitim, karakterističnim pokretom.

— Ne želim da budem konkretniji pre nego što budem potpuno siguran u ono što ću vam reći — rekao je mirno. — Ti me razumeš, Stive, zar ne? Videćemo se sutra, najbolje na ovom istom mestu. Devet ujutru? Odgovara?

Stiv je još jednom klimnuo glavom onako odsutno i Eldridž je nestao.

Osetio sam nečiju toplu ruku u svojoj i trgao se. Lola...

— Idemo, Čak — šapnula je. — Stiv razmišlja...

*
* *

Lola...

Nećete verovati, ali nijedno od nas dvoje dugo nije progovorilo ni reči. Sišli smo s rukom u ruci. Ja sam mahnuo taksiju i najnormalnijim glasom dao adresu svoje garsonjere. Nismo se čak ni poljubili u taksiju, ni na stepeništu... nismo se ni dotakli sve dok se vrata stana nisu zatvorila za nama.

Uzaludno je pokušavati da se na hartiji dočara ono što mi je ta devojka poklonila. Nisam siguran da je tom zadatku dorastao i sam Henri Miler. Znam samo da sam nekoliko puta u to-

ku te noći otvarao oči kako bih sebe ubedio da to nije san i da je to čvrsto tamnoputo telo u mojim rukama zaista devojka od krvi i mesa, i vatre, i...

— Spavaj sada, Čak — šapnula je na kraju dotičući mi usnama čelo. — Spavaj...

Kada sam ujutru otvorio oči po mojoj minijaturnoj kuhinji pevušeći je šetkala dugonoga devojka ogromnih očiju, odevena samo u jednu od mojih preostalih čistih košulja. Kafa je zamašno mirisala, ali sam poslao kafu do sto đavola...

Izmakla mi se iz zagrljaja, ne trudeći se da ponovo zakopča košulju.

— Jarče — rekla je prekorno. — Polazi u kupatilo! Popićemo kafu i poći, već je pola devet, nemamo vremena za tvoje razvratne igre...

Uzdahnuo sam i poslušao je, jer mi ništa drugo nije ni preostajalo. Kafa joj je bila odlična, zaista, ali mislim da bih bez reči popio i lek za čišćenje gledajući kako se ona hitro i vešto oblači. Lola je bila, pa... Lola...

Shvatio sam da nešto nije u redu čim smo, još uvek držeći se za ruke, ušli u našu kancelariju. Znam da smo bili prokleto neoprezni, posle svega onoga što se juče dogodilo, ali pored Lole čovek se osećao kao besmrtno biće kome takve sitnice, kao što su meci kalibra 45, ne mogu pokvariti jedno divno jutro...

Stiv je sedeo za svojim stolom, neobrijan i zakrvavljenih

očiju, sa gomilom knjižurina i ispražnjenom flašom viskija pred sobom. Očigledno, proveo je tu čitavu noć. Mislim da smo Lola i ja zastali malo postideeni pred njim, najzad bio je to i naš posao, a ne samo njegov, zar ne?

— Dobro jutro, golubići — iscerio nam se on i ja sam shvatio da mu probdevena noć nije pokvarila raspoloženje. — Kako je bilo, a?

— Nije za priču — rekla je Lola. — A ako baš hoćeš da znaš, moraš da probaš sam, Stive.

Potpuno ozbiljno. Rekao sam vam, Lola je bila takva devojka.

— Drugi put — iscerio se on. — Posle ove noći ne bi imala mnogo koristi od mene, dete. Ali, isplatilo se, boga mu... doznao sam gotovo sve!

— Sve? — trgao sam se. — O ljudima koji su ubili O' Maru i Herlihiya?

— Ne, do đavola! O našem prijatelju... o Eldridžu!

Nasmejao sam se.

— I sad ćeš ga predati u kande gospođe Gunarson, zar ne? Da bi zaradio deset hiljada?

— Gospođa Gunarson je potpuno sporedna ličnost — progundao je on. — Do đavola s njenim parama!.. Ako Eldridž baš i pristane na tu šalu, upознаćemo ga sa gospođom i s pravom zahtevati naše pare. Ali, kažem ti, to je sada potpuno sporedno...

— Misliš na to da ćemo uspeti da raskrinkamo tipove koji se spremaju da lansiraju satelit? Ne vidim u tome para za »Korija i Losona«, Stive.

— Ne, ali će to biti dobra reklama... besplatna. Zamisli samo jedan krupan naslov na prvoj strani najvećih listova... ili svoju glupu facu na televiziji. Mada mislim da ćemo televiziji ustupiti Lolu, mnogo je fotogeničnija od tebe.

— Ako rešimo ovaj slučaj — rekao sam — i ako iz svega toga izvučemo žive glave. Ti si, međutim, radio na čoveku sa kojim sarađujemo, ako se ne varam... a ne vidim kako će nas to približiti našem cilju...

— Boga mu — rekao je malo zbunjeno — moram sam valjda najpre nešto doznati o mogućnostima našeg novog partnera... od početka sam sumnjao da sve ovo ima neke veze sa Istokom i nisam se prevario. Naravno, onaj samurajski mač koji si pomenuo naveo me je na pravi trag...

Zbunjeno sam zevao u Stiva. Uostalom, on ponekad govori gluposti i kad spava četrnaest sati bez prekida, a ne ovako...

Mora da je po mom pogledu video da ništa ne shvatam. Iscerio se, dohvatio jednu knjigu sa stola i zavlatao mi je pravo u lice. Uhvatio sam je u letu i pogledao naslov. »Istinite i legende o srednjovekovnom Japanu«. Kapetan bojnog broda K. L. Harris, u penziji. Dobacio sam mu knjigu natrag.

— I kakve veze srednjovekovni Japan i kapetan bojnog broda Harris, u penziji, imaju sa našim slučajem?

— Kapetan Harris je jedan od najboljih poznavalaca Japana uopšte — strpljivo je objasnio Stiv. — Proveo je tamo trideset godina po završetku rata, kao pripadnik okupacionih snaga. Razgovarao sam noćas sa njima; srećom živi u Nju Džersiju, tako da moj poziv nije došao u naročito neuobičajeno vreme. Stari mornar još uvek ima prilično slabe živce, znaš...

— I ja...

— To znam, ali najvažnije od svega je što se vrli kapetan složio sa mnom da bi naš tajanstveni prijatelj *mogao* biti ninda...

Mislim da mi je pravo značenje onoga što je rekao na trenutak izmaklo. Klimnuo sam glavom.

— U redu, ninda... pa šta... NINDA?

Stiv je prevrnuo očima i zagledao se u Lolu sažaljivo klimajući glavom.

— Ne izgleda kao da mu se refleksi popravljaju, zar ne, Lolita? Tri sekunde, kao i obično...

Ja sam se nasmejao, naravno, jer ono što je Stiv govorio nije imalo, nikakvog smila. U redu, svi smo videli one filmove i stripove o nindama, ali ja nikada nisam davao ni pet para za momke koji bi ozbiljno poverovali u takve gluposti. Te stare legende su fina stvar, pretpostavljam, i

u svoje vreme svakako su nečemu služile. Kao naučna fantastika danas. Ali...

I Stiv se smejuljio, ali nekako tajanstveno. Dobacio je Harisovu knjigu ovoga puta Loli.

— Čitaj — rekao je. — Tamo gde je označeno tim komadom hartije...

Mislim da sam tek tada shvatio da se Stiv ne šali, jer je Lolino lice bilo smrtno ozbiljno. Zapalio sam cigaretu da bih prikrio kako su mi ruke iznenada zadrhtale.

— Ninde — čitala je melodičnim glasom Lolita — po prvi put srećemo u VI veku, po zapadnom načinu računanja vremena. Princ Šotoku koristio ih je kao špijune, jer su oni, nasuprot samurajima, bili spremni da uhode, ubijaju, truju i vrše ono što bi se danas nazvalo terorističke akcije. Moramo ukazati na bitnu razliku između njih i samuraja: ovi drugi bili su vezani obredima bušida koji je u detalje propisivao ponašanje slobodnih ratnika iz aristokratske klase buši. Ninde, međutim, pripadnici klase »hinin«, poticali su iz niskih društvenih slojeva. Sama reč »hinin« čak znači »nije ljudski«. Najveći broj škola za ninde postojao je u periodima Hajan i Kamakura, a svaka od tih škola specijalizovala se za jedan poseban, svoj stil. U njoj su kandidati obučavani u borbi svim vrstama oružja, ali i bez oružja, strategiji i taktici u raznim uslovima; na raspolaganju su im stajale sve tajne

tadašnje hemije, kako bi naučili da pripreme i upotrebe smrtonosne otrove. Svaki ninda bio je pravi majstor kamuflaže, a nije nimalo preterano tvrditi da bi ih njihova gotovo neverovatna brzina i veština mogla izvući nepovređene i iz obračuna sa desetostruko brojnijim protivnicima... Naravno, sve ove moći morale su izazvati gotovo sujeverni strah u srednjovekovnom Japanu, tako da se smatralo, a još uvek se smatra, da su ninde posedovale natprirodne moći. Neobično je, međutim, što te strašne legende ni do danas nisu zaboravljene u Japanu, iako se oni kao značajan faktor poslednji put pominju oko 1637. godine u takozvanom Šimabara ratu. Gledano sa ove vremenske distance, možemo sa sigurnošću reći da su ninde ipak samo legenda i da...

— I da je najbolje i da ostanu samo legenda — progovorio je nečiji drugi glas, sa vrata. Lola je prestrašeno kriknula, a meni je ruka poletela prema revolveru.

Na vratima je stajao Eldridž, iako meni nije bilo jasno kako je neprimećen usepo da prođe dvoja vrata koja su jezivo škripala kad god bi ih neko dotakao. Svejedno. Taj čovek kretao se kao duh.

Stiv je sa olakšanjem opsovao kada je shvatio da je to on, a ja sam, po ko zna koji put, osetio onaj neugodni hladni znoj na leđima. Eldridž je, međutim, pričao Loli, uzeo knjigu iz nje-

ne ruke i bacio pogled na korice.

— Kapetan Haris — rekao je. — Da, kažu da je jedan od najboljih poznavalaca Japana u Americi. Međutim...

— Međutim? — javio se Stiv.

— Razgovarao sam jednom s njim i bio je veoma iskren. Tek sada, mnogo godina kasnije, shvatio je da u stvari nije još naučio ni površinu onog pokrova tajni kojima je obavijen čak i savremeni Japan.

— Tajne ninda, recimo? — značajno je dobacio Stiv.

— Između ostalog — klimnuo je Eldridž glavom. — Ali, što se toga tiče, možete mu verovati: ninde su sada samo legenda i ništa drugo...

Zaustio sam da pomenem jučerašnji događaj kod Tošihira, ali me je on samo pogledao i ja sam se predomislio. Ne pitajte zašto; to bih i ja voleo da znam... Jednostavno, prošla me je volja da ispitujem tog čoveka. Mora da je i Stiv osetio nešto slično: stisnuo je zube kao da prikuplja snagu; po čelu mu je izbio krupan znoj. Poznavao sam snagu njegove volje. Ne, ni on nije uspeo da izgovori ni reči...

— U redu — rekao je iznenada Eldridž sasvim drukčijim tonom i spustio se na stolicu. Napetosti u prostoriji iznenada je nestalo i svi smo osetili olakšanje. Za sebe bar znam da jesam...

— Razmišljao sam o tome kojim putem dalje da krenemo —

počeo je naš tajanstveni saradnik, mirnim glasom, kao da diskutujemo o tome kuda ćemo danas na ručak. — Slediti gospođu Gunarson ne вреди, jer ona sama zna manje od nas; uklanjanjem Herlihija veoma efikasno nam je presečen prilaz tim pravcem. Bojim se da nemamo vremena za pažljivu istragu, prikupljanje i detaljno izučavanje podataka, što je uvek bio mnogo sigurniji i bezbedniji način.

Stiv je već bio onaj stari, video sam po tome što su mu oči zasvetlele. Prekinuo je Eldridža pokretom ruke.

— Što znači da je na redu neki drastičan potez?

— Upravo — tako — blago se osmehnuo ovaj. — Bojim se da su elektronski uređaji o kojima je reč već montirani ili se nalaze pri kraju montaže. Šeme su svakako na sigurnom mestu i do njih je veoma teško doći; mislim na one prave, ne na fotokopije koje je Gunarson načinio i koje, bar za sada, za nas praktično ne postoje. Prema tome, moramo prodreti u Herlihijeve pogone...

Tiho sam zviznuo. Verovatno već pogađate zašto: nosim veoma neprijatnu uspomenu na one crvene zidove od cigala u Alanidi iz kojih se nalazila Herlijeva glavna fabrika. Ali, do đavola, u društvu sa čovekom kakav je Eldridž sve to iznenada mi se učinilo manje strašnim.

On kao da je pročitao moje misli. Osmehnuo mi se prijateljski.

— Raspoložen, Čak?

Slegnuo sam ramenima. Još u marincima sam naučio da ne pokazujem oduševljenje za zadatak koji se postavlja pred mene. Otprilike u isto vreme kad i ono zlatno pravilo da se ni za šta ne valja dobrovoljno javljati.

— Naravno da je raspoložen! — grmnuo je Stiv. — Prokleti žuti... da mi nisu otkinuli nogu, sada bih i ja krenuo sa vama dvojicom! Ili bar da imam limariju koja manje škripi od ove!

Svi smo se nasmejali, a to je i bio Stivov cilj. Veoma dobro je znao da malo smeha pomaže da se opusti ovaj grč koji stegne i najhrabrijeg vojnika pred polazak u akciju. Stiv kaže da su ga tako učili i verujem da jesu; možete verovati marinskom korpusu da će upotrebiti svaki trik kako bi njegovi pripadnici bili što efikasniji. Trebalo bi da to Stiv zna; bio je kapetan kada su ga Vijetkongovci oštetili za nogu...

U Eldridžovim rukama na volšeban način pojavio se poveći svitak hartija koji je raširio na mom stolu.

— Dođi, Čak — rekao je. — Treba da pogledamo kako može da se uđe u Herlihijevu ostavštinu...

*
* *

Kabina čuvara na ulazu bila je dobro osvetljena, tako da sam

i sa daljine od stotinak jardi video gotovo svaki pokret dvojice momaka u njoj. Obično se na takva mesta primaju penzionisani policajci ili — malo mi se smučilo na tu pomisao — propali privatni detektivi. Na ovoj dvojici međutim, nije bilo tragova godina. Bili su to čvrsti ljudi žustrih pokreta kojima glomazni revolveri za pojasom svakako nisu služili samo kao ukras.

Bacio sam pogled na sat: petnaest do jedan. Petnaest minuta do smene čuvara. Eldridž je tvrdio da će u tom trenutku naša dva prijatelja biti najopuštenija i ja sam bio spreman da se složim s njim. Izuzetaka, naravno, uvek ima, zar ne?

Za koji trenutak izaći ću iz svog zaklona i krenuti laganim korakom dobro osvetljenom ulicom prema ulazu u fabriku. Važno je da me vide izdaleka, jer ništa toliko ne umiruje noću kao usamljeni šetač koji zvižduće, sa rukama zayučenim duboko u džepove. Naravno, važno je da dobro proračunam brzinu kretanja i nađem se desetak stopa od kapije kada Eldridž u podstanici izazove prekid struje.

— Neće trajati dugo — upozorio me je. — Oni tamo imaju rezervno napajanje, plus agregate ako se dogodi stvarno težak kvar na gradskoj mreži. Imaš najviše deset sekundi da preskočiš kapiju i nestaneš u senci iza čuvarske kućice...

— A ti?

Meni nije potreban mrak — osmehnuo se on tajanstveno. I sa pouzdanjem. Nisam hteo dalje da pitam, jer sam u tom trenutku još uvek imao utisak da je meni pripao teži deo posla, ali samo u tom trenutku. Malo potom sam shvatio Eldridžov plan. Ako sve bude u redu, ja ga neću ni videti: kretaće se ispred ili iza mene, raščišćavajući mi put i štiteći leđa, tako da ne moram neprestano da budem koncentrisan na svoju bezbednost.

Još jedan pogled na sat (ne brinite, ovoga puta bio je potpuno tačan) i ja sam izašao iz ulaza gde sam se dotle skrivao. »Mirno«, objasnio je Eldridž, kao kad se vraćaš od zgodne ženske čiji je muž na službenom putu. Hodaš onako kočoperno i zadovoljan sobom; svaki pravi muškarac će odmah prepoznati takvo držanje...«

Brojao sam sekunde u sebi, zviždućući u taktu koraka. Ako nisam pogrešio, za koji trenutak će...

Jedan od one dvojice u kućici gledao je pravo u mene, nejasnu senku na ne baš naročito dobro osvetljenoj ulici, ali u držanju njegove glave nije bilo one krutosti kojom čovek pokazuje svoju pažnju. Sve će, dakle, biti u redu...

U trenutku kada sam trepnuo, nestalo je svetla u kućici i dugom nizu svetiljki duž fabričkog kruga. Dobro sam proračunao. Našao sam se svega jard od kapije, nešto uvučene između

zida od cigala i čuvarske kućice. Ne naročito teška prepreka; uzverao sam se kao majmun pored samog zida i meko skočio na drugu stranu. Pognuo sam se i pretrčao širinom kapije do zida kućice, zatim ispod širokog prozora na njenu zadnju stranu. Neprestano sam brojao sekunde i stigao do sedam kada je svetlo najpre zatreperilo, a onda ponovo bljesnulo punim sjajem.

Opsovao sam u sebi: nisi mi dao baš previše vremena, Eldridž...

Vrata kućice bila su mi kraj lakta; ako neki od čuvara odluči da malo obiđe krug, gotov sam.

»Neće obići, glupane«, podsetio sam sebe. »Za koji minut treba da im stigne smena, niko nije lud da produži svoje radno vreme za deset ili petnaest minuta u ovo doba noći...«

Sada sam nejasno čuo i glasove dvojice čuvara. Nisam razabrao reči, ali me je sam ton njihovog razgovora umirio: oni nasu primetili ništa neobično...

Asfaltna staza koja je vodila prema glavnoj zgradi fabrike bila je obrubljena šibljem, tako da sam odabrao travnjak sa nje- ne desne strane, bezbedno zaklonjen od svetiljki poređanih duž staze. Ovo je bio najlakši deo posla; problemi će početi tek kada odaberem najpogodniji prozor u prizemlju, onesposobim alarmni uređaj i dodem do sefa glavnog inženjera.

Veliki asfaltni parking ispred zgrade bio je dobro osvetljen, kako je Eldridž i najavio. Morao sam, dakle, okolo, na drugu stranu, tamo gde travnjak dopire gotovo do samog zida, ostavljajući samo usku betonsku stazu.

Dotakao sam rukom najbliže okno, pokušavajući da se orijentišem: da, ovo bi trebalo da bude prozor hodnika. Tridesetak stopa dalje bilo je stepenište koje je vodilo na sprat. Glavni inženjer ima svoj ured u drugoj prostoriji desno...

Radio sam brzo i tiho, jer, najzad, prošao sam dobru školu. Nekom generalu jednom je palo na pamet da bi se marinici mogli koristiti i u špijunskim i terorističkim akcijama; nas petorica iz puka bili smo na kratkom i oštrom kursu kod trojice majstora svog posla. Ne znam da li su posle toga te tri ptičice vratili u zatvor ili su time zaslužili svoju slobodu. I ne zanima me... bešumno sam položio komad stakla u travu iza sebe i skočio na sims, zavlazeći ruku kroz tako stvoren otvor u oknu. Odmah sam napipao tanki kabl alarmnog uređaja i pažljivo zario u njega dve duge, oštre igle, međusobno povezane kablom istog tipa, a onda sa dva hitra pokreta presekao kablove oko senzora. Sada strujno kolo neće biti prekinuto kada kroz otvoreni prozor prođe masa od stotinu šezdeset funti, odnosno vaš prijatelj Čak Loson, privatni detektiv.

Odahnuo sam kada se prozor zatvorio za mnom i pohitao hodnikom. Čuvari obično ne obilaze zgrade, jer se one posle radnog vremena zaključavaju, rekao je Eldridž. Boga pitaj kako je sve to uspeo da dozna za onako kratko vreme. Ali, idemo dalje...

Ustrčao sam uz stepenice, osećajući kako me ono moje desno plućno krilo podseća da takva žurba nije zdrava. Stisnuo sam zube i produžio istim tempom: imaću dovoljno vremena za odmor dok budem čačkao oko sefa...

Brava na vratima glavnog inženjera bila je dečja igračka i otvorio sam je gotovo u hodu. Minijaturnom džepnom lampicom, između prstiju, potražio sam sef. Nije bio daleko, ali...

Opsovao sam, prilično glasno, bojim se. U stalnom ratu između proizvođača sefova i običaja u jednom trenutku su u prednosti jedni, u drugom drugi; potrebno je da prođe izvesno vreme pre nego što se obijači usavrše za nove tipove sefova koje proizvođači neprestano izbacuju na tržište. A ovaj preda mnom, odmah se videlo, bio je najnoviji model, građen otprilike kao Fort Noks u minijaturi...

Filozofski sam slegnuo ramenima i prišao toj gvozduriji da je pogledam izbliza. Nisam sumnjao u to da ću ga otvoriti, nimalo. Najzad, sef je sef i nekih revolucionarnih promena u njegovoj konstrukciji ne može biti, ali je zato i najmanja no-

vost dovoljna da oduzme neplanirana dva ili tri časa... a toliko vremena zaista nisam imao.

»Žao mi je, Eldridž«, pomislio sam, »ali ništa od tvog plana da te proklete šeme prebacim na mikrofilm kako njihovi vlasnici ujutru ne bi ništa primetili...« Moraćemo da budemo bezobzirni i grubi...

Iz vrećice pod kaputom izvukao sam funtu plastičnog eksploziva i spustio je na pod pored sefa. Sada je trebalo opipati ga i pronaći najpogodnije mesto za bušenje otvora...

U trenutku kada sam dotakao ledeni čelik, svetlo u prostoriji je iznenada blesnulo!

Nisam paničar, do đavola, inače se ne bih izvukao živ iz nekoliko prilično gadnih situacija. Pri tome mislim samo na Vijetnam. Ovo je, međutim, bilo previše za moje već napete nerve. U redu, priznajem: odskočio sam bar tri stope od zemlje i dreknuo kao histerična usedelica...

I nije me stid, jer je za histeriju svakako bilo razloga: na vratima je stajao tip tankih usana, u dugom sivom mantilu sa šeširom natučenim na oči. »Prototip holivudskog gangstera«, proletelo mi je kroz glavu. Sve do kolta 45, čija je cev gledala otprilike jedan inč iznad opasača mojih pantalona.

Sad, takvi tipovi obično najpre pucaju, a onda postavljaju pitanja, posao im je takav. Mislim da je mene spasio upravo moj strah: momak je pozeleo

da još nekoliko trenutaka uživa u izrazu lica tipa koga će malo potom mirno ohladiti i time doći do debelog bonusa od gazde. Potpuno ga shvatam, mora da je moje lice u tom času izgledalo veoma zabavno...

— Gle, gle! — rekao je ledenim glasom. — Koga to imamo ovde? Automat za kafu je na drugom kraju, sinko.

Rekoh vam već, spadam u ljude koje opasnost čini hladnokrvnijima, ali je ovoga puta bilo izgleda da će mi to pomoći. Tip preda mnom, bez mnogo muke, učiniće me svakako jednim od najhladnokrvnijih ljudi ove noći u Americi i bez moje pomoći...

Naravno, znao sam sijaset trikova kojima se čovek može osloboditi momka sa revolverom u ruci, ali su svi oni zahtevali rastojanje manje od desetak stopa, ne računajući ogromni pisaći sto između nas dvojice.

Pisaći sto?

Prešao sam rukom preko čela, ali lagano, vrlo lagano, kako tip ne bi nešto loše pomislio o meni.

— Prepao si me — rekao sam glasom kome je zvučala bar nijansa više straha od onoga što sam zaista osećao.

— Je li? — cinično je podigao obrve. — Izvini, molim te. Ako imaš slabo srce, ne moraš se brinuti: siguran sam da će te služiti do kraja života...

— Dobar štos! — rekao sam ja usrdno klimajući glavom. Do đavola, neka ga, neka uživa u

svojoj bednoj duhovitosti. Svaki sekund njegovog uživanja znači novi sekund života za mene!

— Dobra — iscerio se on. — Kako se zoveš?

— Zašto?

Do đavola, već sam znao zašto, ali me to pitanje nije ništa stajalo...

— Šta te briga? Možda želim da ti donesem cveće na grob ili nešto slično...

— Dobar štos — ponovio sam, mada manje ubedljivo nego prvi put. I moj smisao za humor ima granica.

— Kad nećeš da kažeš, onda nećeš — uzdahnio je on i malo podigao cev pištolja. U očima sam mu video onaj bljesak koji je značio da mu se prst već steže na okidaču. Započeo sam pokret koji je trebalo da me dovede na pod, u zaklon masivnog pisaoćeg stola, iako sam od početka znao da jednostavno neću imati vremena da izbegnem metak...

*

* *

Mora da je još jednom nadvladao moj urođeni pesimizam, jer sam bio na podu pre nego što sam osetio udar metka ili čuo pucanj. Podigao sam glavu sa nevericom... zbog čega taj dripac nije pucao?

Varate se ako mislite da sam osetio olakšanje; samo gnev... Gnev na plaćenog ubicu koji me muči, odlazeći egzekuciju i koji se sada svakako zadovoljno

ceri gledajući kako se vučem po podu kao crv; gnev na Eldridža i na Stiva koji su me poslali u ovu lavlju jazbinu...

I gnev na sebe što sam bio toliko glup da ih poslušam...

Skočio sam na noge, rešen da mu bar pokažem zube pre nego što me ubije.

Samo što tipu tankih usana nije bilo do mojih zuba; ležao je licem prema podu, nepomičan, u položaju koji iskusnom oku govori da mu više nikakva reanimacija ne može pomoći. Kroz glavu mi je proletela šašava pomisao koje se i danas stidim: mora da gore ipak postoje neko ko me voli...

— Hajde — rekao je neko iz hodnika, prigušenim glasom u kojem sam ipak uspeo da prepoznam Eldridža — otvaraj taj sef već jednom!

Ipak sam najpre obrisao znoj sa čela i tiho nešto opsovao. Pogledao sam u hodnik sa mesta na kojem sam se nalazio, ali nisam video Eldridža.

— Jesi li još tu? — prošaputao sam.

— Jesam... požuri, ima ih još!

Klimnuo sam glavom, kao da on mene može da vidi i bacio se na posao. Bušilica sa dijamantskim vrhom vredela je svaki cent od one gomile dolara koju sam za nju dao jednom Švedaninu; osetio sam kako se čelik sefa brzo greje oko načinjenog otvora.

Što je najgore, to je posao koji se na brzinu ne može uraditi, bez obzira na znanje i kvalitet alata. Tri otvora postavljena u krug oko brave bila su obilato zalivena mojim znojem kada sam u njih pažljivo počeo da pakujem plastični eksploziv. Naravno, svetlo u prostoriji bilo je ponovo ugašeno, što mi nimalo nije olakšavalo posao, mogu vam reći.

Sve to vreme nisam ni video Eldridža niti čuo bilo kakav šum iz hodnika. Bacio sam pogled na sat; za deset minuta trebalo bi da bude gotovo, naravno, ako sve bude u redu...

Naravno, sve nije bilo u redu. Najpre su iz prizemlja doprli koraci i glasovi dvojice ljudi koji su se nečemu veselo smejali. Zastao sam u pola pokreta, nadajući se da neće na sprat; bat koraka na stepeništu, međutim, brzo me je uverio da od toga nema ništa.

Mehanički sam gurnuo detonatore u eksploziv, napeto razmišljajući šta da činim. Eldridž je svakako bio u hodniku i mogao sam se osloniti na njega. Prema tome, trebalo je i dalje raditi po planu, kao da se ništa nije dogodilo.

Moj razum je sve to vrlo lepo smislio, ali si mi prsti ipak drhtali kada sam tanke kablove spojio sa uređajem za paljenje.

Koraci su sada bili na spratu, sve bliži. Za koji trenutak će ugledati otvorena vrata...

Dohvatio sam revolver i ču-
čnuo iza stola, u mislima zahva-

ljujući stručnjaku za unutrašnje uređenje koje je odabrao ovako masivan nameštaj.

— Hej... — uzviknuo je neko iznenađeno u hodniku, ali nije uspeo da do kraja izgovori to što je želeo. Čuo sam dva tup-a udarca i nešto teško palo je na pod. Malo sam podigao cev pištolja; do đavola, možda je ovoga puta moj prijatelj izvu-
kao deblji kraj...

— U redu je — dopro je Eldridžov šapat ponovo iz hodnika. — Samo radi... ali požuri, boga mu!

Znao sam da je žurba neophodna: do sada smo sredili tri čuvara — odnosno, Eldridž ih je sredio — pre ili kasnije neko će primetiti da ih nema i dati znak za uzbunu. Znao sam koliko čuvara drži na oku krug fabrike; ako dođe do gužve ni ptica neće moći da preleti preko svih onih zidova od cigala...

Otvori u sefu sada su bili zatvoreni kako bi se pojačao efekat eksplozije; momci u filmovima obično odozgo naguraju još nešto da bi prigušili buku. Ali to služi samo za film, naravno; nema praktičnog načina da se izbegne ili bar ozbiljnije umanjiti prasak koji izazove skoro funta eksploziva.

Potrpao sam alat u džepove i krenuo prema izlazu, odmotavajući kablove za sobom. Gotovo sam se spotakao o dva nepomična tela na podu, ali Eldridža nigde nisam video. Mora da je bio negde na stepeništu.

— Les! — šapnuo sam.

— Je li gotovo? — dopro je njegov glas iz tame. Čudno, nisam mogao da odredim njegov tačan položaj. — Aktiviraj eksploziv i kidaj! Ja ću pokupiti hartije...

Dao sam kontakt i potmula eksplozija je odjeknula. Zatresla se naravno, čitava zgrada i jedan prozor se s treskom sručio na betonsku stazu. Nisam čak ni zastao da vidim da li je sef otvoren; ako jeste, nema šta da gledam, a ako nije, gledanje tu neće mnogo pomoći. Strčao sam niz stepenice i pojurio u pravcu prozora kroz koji sam i ušao.

Još jednom sam se našao u travi iza živice, ponavljajući u mislima naš plan za izlazak iz fabričkog kruga. Ne bi trebalo da bude mnogo teško, s obzirom da će se svi stražari skoncentrisati oko napadnute zgrade. U opštoj zbrci trebalo je da se hladnokrvno prišunjam kapiji i sačekam Eldridžov signal.

— Kakav signal? I kako miliš da izađemo? — pitao sam dok smo pripremali ovu akciju.

Hladnokrvno se osmehnuo.

— Još ne znam, Čak. Pripremio sam dve ili tri varijante, a koja će biti zavisi od reakcije čuvara. Ne brini, izaći ćemo mi napolje...

Brinuo sam, ali nisam želeo da on i Stiv — i Lola — to primeće. Sada sam bio sam i mogao sam da brinem koliko hoću, iako sam sebi nekoliko puta ponovio da u gužvi takva razmišljanja nimalo nisu produktivna.

Odšunjao sam se duž živice čudeći se zašto još niko nije počeo da urla i zbog čega parking oko zgrade nije već pun naoružanih ljudi. Srećom, nisam dugo morao da lupam glavu tim problemom; malo potom ugledao sam kapiju i kućicu čuvara kraj nje i sve mi je bilo jasno...

Kapija više nije bila ona naivna prepreka od drveta i pletene žice, već utvrđenje ravno onima koja nam nisu mnogo pomagala tamo u džungli. U redu, preterujem kad kažem utvrđenje, ali mu se to svodi na isto: momci su popreko na stazi parkirali kamion čija je cerada bila zabačena sa arnjevima; na kamionu sam jasno video dva tipa koja su buljila pred sebe preko duge cevi mitraljeza velikog kalibra. Što se mene tiče, ta gvoždurija već je bila previše za moj ukus; ipak, oni se time nisu zadovoljili: sa obe strane kamiona čučao je još po jedan tip sa puškom, a sumnjiva cev virila je i iz sada zamračene čuvarske kućice.

Palo mi je na pamet da potražim neki drugi izlaz, ali sam znao da od toga neće biti mnogo koristi. Pre svega, postojala je još svega jedna kapija i nisam nimalo sumnjao da je i ona zatvorena na isti ili možda još gori način. Sem toga, oko zgrade iz koje sam nešto ranije izašao čuo sam dovikivanje nekoćine ljudi; oni svakako neće dozvoliti da se šetkam unaokolo ljubazno pitajući kojim pu-

tem može da se dođe do najbližeg noćnog lokala...

Đavolski mi se pušilo i na trenutak sam koketirao sa još jednom šašavom idejom. Ovi tipovi će me uhvatiti pre ili kasnije: zašto im ne bih uštedeo trud u zamenu za malu uslugu — da mi dozvole da na miru popušim još jednu cigaretu pre nego što učine ono što obično čine sa glupanima koji noću provaljuju u njihovo malo carstvo.

Još jednom sam se u očajanju osvrnuo oko sebe: crno šiblje, crna trava, blještavo osvetljen prostor oko kapije, mračne zgrade sa obe njene strane, senka koja klizi po zidu građevine na desnoj strani... nigde izlaza...

E-hej!

Senka koja...?

Protrljao sam oči, nadajući se da me je prevarilo to što sam sa osvetljene kapije naglo preneo pogled na tu mračnu zgradu. Ali ne... neko je, kao muva, klizio po površini zida, sve bliže i bliže kapiji...

Da je ovo Njujork i da sam malo mlađi, rekao bih sebi, možda bih i poverovao da ima istine u onim stripovima o Spajdermenu, čoveku — pauku. Ali ovo...

Eldridž? Ninda? Do đavola, koliko istine može biti u tim starim japanskim legendama? Šta ako taj čovek može čak i da — leti?

Stresao sam se jer ovo što sam gledao graničilo se sa natprirodnim. Na trenutak sam po-

želeo da pozovem tipove sa puškama u rukama... za njih sam bar znao da su ljudi...

Prilika na zidu, sada sam video da je obučena u crno, čak sa crnom kapuljačom na glavi, bila je sve bliža uglu iza kojeg se nalazila kapija. Prokletnik... da li će iskoristiti tu svoju paklenu veštinu da se izvuče iz zamke, a mene ostavi na milost i nemilost ovim ubicama?

Senka je načas zastala na ivici zida, kao da osmatra prostor pred sobom. Gotovo sam dreknuo kada se iznenada odlepila i u dugom savršenom luku pala tačno na kamion. Nešto je bljesnulo, dva pravilna polukruga srebrnaste boje, ali sam ovoga puta znao da je to onaj neobični japanski mač. Katana, tako ga je nazvao Stiv, vadeći taj naziv iz jedne od onih knjižurina o Japanu.

Mislim da ona dva momka kraj mitraljeza nisu nikada doznala šta ih je pogodilo. Nisam ih žalio: ni oni mene svakako ne bi poštedeli da sam im pao šaka...

Podigao sam se sa trave i jurio bezglavo napred, stežući pištolj u ruci. Bilo je hrabro to od Eldridža, ali sam znao da ne može tako brzo da izađe na kraj sa pet ili šest naoružanih ljudi. Jednom, kada ih prođe prvo iznenađenje...

Senka na kamionu, međutim, kretala se brzinom misli. Jednim skokom preskočila je kabinu i našla se kraj onoga sa puškom koji je, možda, počinjao svoj po-

luokret. Ne znam čime ga je pogodio, ali je on pao na asfalt. Eldridža već nije bilo kraj njega; čuo sam tresak stakla kada je kroz zatvoreni prozor uskočio u kućicu za čuvare, odakle je desec sekunde kasnije dopro užasan krik, jedan od onih koji dugo sanjate posle prvog okršaja u džungli...

U trku sam podigao pištolj, ciljajući na čoveka s puškom na drugoj strani kamiona. Znao sam da ću ga pogoditi samo s mnogo sreće, ali mi je bilo važno da bar na trenutak privučem njegovu pažnju i tako Eldridžu dam dragocenu sekundu vremena u kojem će moći da pripremi novi napad.

Promašio sam, naravno, kao što sam i znao da ću promašiti, ali je moja meta ipak ispustila pušku i uhvatila se za grudi, ljuljajući se na iznenada nesigurnim nogama.

Stao sam i zablenuo se u njega, jer je to ipak bilo previše: čovek pada od metka koji je proleteo bar jardu od njega!

Moj pucanj, međutim, kao da je bio signal za početak trećeg svetskog rata; iza mojih leđa je iznenada zapražtalalo i čuo sam kako mi meci zvižde oko ušiju. Ništa bolje od toga za lečenje zbunjenosti. Pognuvši se, kao jelen sam projurio pored kamiona, preskočio jedno mrtvo telo i bukvalno preleteo kapiju. Eldridža nisam video; nisam više čak ni mislio na njega. U glavi mi je bila jedna jedina misao:

dalje, što dalje sa ovog prokletog mesta!

*
* *

Znam da sam bezglavo vozio gotovo pola časa pustim ulicama, da sam se negde uz put, ko zna kako, otresao i policajskih kola kojima je moja šasava vožnja očigledno smetala. Kada sam konačno došao sebi, ruke su mi bile na volanu, a glava na rukama. Eldridžov »kover« stajao je sa dva točka na trotoaru u nekoj uskoj i mračnoj ulici koju nikada ranije nisam video.

Otvorio sam prozor i udahnuo topli vlažni vazduh sa okeana. Cigareta mi je divno smirila živce, tako da sam konačno mogao da pređem na herojsko delo utvrđivanja gde se to, do đavola nalazim. Vozio sam lagano, poštujući čak i semafore koji su besmisleno treptali po praznim ulicama. Trebalo mi je dobrih deset minuta vožnje dok nisam naišao na prvi putokaz.

San Mateo? Kog ću đavola u San Mateu?

Zastao sam pre petlje koja me je mogla izvesti na auto-put za Frisko, jer su me privukli osvetljeni prozori neke šoferske krčme. Uteturio sam se unutra ne obraćajući pažnju na nekolicinu šofera koji su gutali hamburge dok su se njihova čudovišta hladila na parking. Poručio sam dva dupla viskija, jedan za dru-

gim, i sa trećim se povukao u separe da sredim misli.

Viski je delovao veoma brzo i nije mi trebalo više od pet minuta da sebe ubedim kako sve ono što sam video u »Elkru« nije moguće i kako sam žrtva anticipiranog delirijum tremensa. Niste čuli za tu bolest? Ne čudi me, jer je taj stručni izraz izmislio moj sused, doktor Brauni. Bivši doktor Brauni, jer su ga škartirali iz esnafa zato što je suviše usrdno pomagao mladim pacijentkinjama da se oslobode neželjenog potomstva, i to po previše niskim cenama. Doktor Brauni, dakle, tvrdio je da simptome delirijum tremensa kod sebe primećuje samo *pre* nego što nešto popije. A ako je to moguće kod starog doktora, zašto ne bi bilo moguće i kod mene? Prema tome, Losone, dečko moj, bio si pijan kao Indijanac još pre nego što si počeo da čačkaš oko onog sefa i sve ono što si posle video, uključujući i čoveka—pauka, samo su simptomi anticipiranog delirijum tremensa...

Ta me je pomisao toliko ohra brila da sam pevajući izašao iz krčme i vratio se za volan. »Baš zgodno«, mislio sam, »ako je sve to samo moja pijana mašta, onda je i Eldridž utvara koja ne postoji i ova fina bela kola pripadaju meni i nikom drugom...«

Naravno, do naše agencije bilo je predaleko da bi me takvo raspoloženje držalo, pa sam morao da svratim u još dve otvorene krčme uz put. Odnosno, ne

baš uz put, jedna od njih zah-tevala je zaobilazak od nekih sedam milja, ali šta su milje kada se radi o prijateljima, zar ne?

Lola, jedno dete, dremala je na stolici kada sam ušao i nije je probudilo čak ni kada sam se bučno spotakao na pragu. Zato je Stiv bio budan da budnji ji ne može biti...

— Pio si! — zarežao je besno na mene. — Prokleta pijanico!

— A ti? — odvratio sam mu, pokazujući na dopola ispražnjenu flašu »čivasa« na stolu. — Ili je to vodica za ispiranje grla, a?

To mi se učinilo tako smešnim da sam pao u svoju stolicu, previjajući se od smeha. Lola se trгла i podigla glavu, s nerazumevanjem prenoseći pogled sa Stiva na mene i natrag.

— Skuvaj ovoj propalici gor ku i jaku kafu — režao je i dalje Kori, ne skidajući pogled sa mene. — I gde si bio do sada, prokletstvo? Eldridž se javio pre više od jednog sata!

— He — he! Eldridž ne postoji! — zaplitao sam jezikom. — Ni ninde ne postoje, Stive... ni ljudi — pauci... sve je to DT, dobri stari DT! Kaži, zar nije to divno?

Zabrinuto sam pogledao u Stivovu ogromnu pesnicu koja mi se iznenada pojavila pred nosom, ali je moj drugar imao obzira prema meni. Progundao je nešto nerazumljivo i okrenuo se, škripeći onom svojim lime-

nom nogom. Stao je kraj prozora i buljio u noć. Ima pravo: noći u San Francisku su divne. Zapevao sam da bih mu pokazao da se slažem sa njim.

Na žalost, nije mu bilo dato da dugo uživa u mom milozvučnom glasu, jer sam već posle prve strofe morao u kupatilo; prokleti želudac me je izdao... šteta samo zbog onog divnog viskija koji me je tako prijatno grejao...

Kad sam se vratio, nije mi više bilo do pevanja. S mukom sam zadržao u želucu nekoliko gutljaja kafe, postideno buljeći u pod. Stiv je još uvek gledao kroz prozor.

— Stive... — glas mi je zvučao slabašno, pa sam se morao da se nakašljem i ponovim. — Stive!

— A?

— Veruješ li ti u vampire?

— Samo kad sam pijan.

Uzdahnuo sam. Imao je prava da se ljuti na mene, do đavola. Samo, da je on video ono što sam video ja...

Ispričao sam mu sve, od početka do kraja, polako i oprezno, pažljivo birajući reči. I mogu vam reći da je i meni posle toga bilo lakše...

Začudo, moja priča nije ostavila neki naročiti utisak ni na Stiva, ni na Lolu. Gledali su me belo, kao klinci sa fakulteta kad neki matorac dođe da im održi predavanje o prvom seksualnom odnosu.

— Da, pa šta? — rekao je Stiv na kraju. Znao sam da će nešto slično reći.

— I ti... tebi sve to izgleda obično... normalno? — zgrnuo sam se.

— I jeste normalno, Čak, boga mu — ali za jednog nindū. A naš prijatelj je ninda, u to više nimalo ne sumnjam!

Trebalo mi je vremena da to svarim, ali sam na kraju ipak uspeo. Stiv mi je objasnio, opet uz pomoć nekih knjižurina, kako ninde imaju specijalna mala sečiva od veoma tvrdog čelika, zgodno nameštena na njihovu obuću i rukavice. S malo veštine mogu da se penju uz vertikalne zidove, baš kao muve, i to je za njih zaista obična stvar.

Odmahnuo sam glavom razmišljajući kako je velika sreća što oni momci na kamionu nisu čitali Stivove knjige: čovek na zidu je lepa meta. Baš kao muva koja se zgodno namešta da je lupite onom lopaticom čije ime nikako ne mogu da zapamtim...

— Najvažnije je da je posao obavljen — cerio se Stiv. — Možeš mirno u krevet, Čak... ali ovoga puta bez Lole!

Mislim da su me te reči otreznile bolje od litra gorke kafe.

— Čekaj malo! Šta to treba da znači, boga mu? Oboje smo punoletni i...

— Zaveži! Potreban ti je odmor. Je li tako, Lola?

Đubre malo, klimnula je glavom, izbegavajući da me pogleda u oči. Mada, u stvari... kad

malo bolje razmislim, Stiv je u pravu. Posle svega što sam preživio to ne bi bilo neko veliko uživanje, ni za nju, a ni za mene. Požurio sam da promenim temu...

— Ti reče da je posao uspeo? Eldridž je pokupio ono što je tražio?

— Aha. Otišao je negde da rekonstruiše ono što je uspeo da vidi za ono kratko vreme. Sutra će nam se javiti sa rezultatima...

Klimnuo sam glavom i s mukom ustao, primećujući da mi kolena drhte od umora. Čoveku ponekad zaista ne treba mnogo: vreo tuš i krevet. A čak ni tuš nije neophodan...

Ne znam kako sam se dovukao do kuće; još manje kako sam našao krevet i čak uspeo da zbacim i cipele sa nogu. Telefon, ta prokleta sprava za mučenje, probudio me je tek mnogo časova kasnije. Napipao sam slušalicu zatvorenih očiju.

— Pogrebni zavod »Večnost« — promumlao sam. — Izvolite...

Štos koji me je nekoliko puta spasao dosadnih telefonskih poziva ovoga puta nije upalio. Nije ni mogao, jer Stiv Kori suviše dobro poznaje moj glas.

— Ustaj — rekao je — i dovlači se na posao! Znaš li uopšte koje je doba?

— Znam. Atomska doba — proćedio sam. — Prokleti robovlasnici, dokle ćeš me eksploatisati? Hoću slobodan dan, godišnji odmor, otkaz...

Nije me ni saslušao, naravno, jer zna da moj mozak počinje da funkcioniše tek pola časa posle buđenja. Izgovorio sam u slušalicu nešto od čega su sigurno zabrujale telefonske žice i ustao tražeći pogledom časovnik.

Tri i petnaest! Popodne! Lepo, boga mi!

Nisam žurio, za inat Stivu. Natenane sam se obrijao, iako mi se jutros — pardon, danas — nimalo nije dopadalo moje lice u ogledalu. Pitao sam se kako li mi tek izgleda želudac kada ovako zavija?

Ušetao sam u agenciju sa ogromnim hamburgerom i ruci, iako nisam bio siguran da ću uspeti da progutam i jedan njegov delić. Lola je već bila tu, sveža i efikasna kao i uvek, a Stiv i Eldridž su bili nagnuti nad nekim crtežima na stolu. Mom stolu, naravno, Stivov je još uvek bio zatrpan gomilama knjižurina, iako sam imao utisak da su to sada neke druge, a ne one od juče.

— Dobro jutro — dobacio sam veselo i čak uspeo da zagrizem hamburger. — Kako ide?

Stiv je napravio oduševljeno lice.

— Čak! Najzad! Sedi, sedi! Hoćeš da popiješ nešto?

Pogledao sam u flašu na njegovom stolu i jedva dospeo da spustim hamburger na sto pre nego što sam potrčao u kupatilo. Bilo mi je lakše kada sam se vratio, praćeni Lolinim zabrinutim pogledom.

— U redu — progundao sam besno. — Uspeo si da ogadiš doručak, dubre jedno. Možemo li sada konačno da radimo?

Eldridž se uspravio i pogledao nas. Imao sam utisak da mu je lice — ne, oči — da su mu oči umornije nego ranije; nimalo čudno posle one trke noćas koja je mene gotovo slomila. A mogao sam se kladiti da je spavao manje od mene. Ako je uopšte spavao.

Bilo kako bilo, taj jedan njegov pogled bio je dovoljan da se uozbiljimo. Zapalio sam cigaretu i nagnuo se nad one crteže na stolu. Pazite, nisam nikakav stručnjak za elektroniku, ali mi se tu odmah nešto nije dopalo.

— Šta je sad ovo? — zinuo sam. — Ovo mi nimalo ne liči na ozbiljan crtež, časna reč!

— I nije — umorno je odvratio Eldridž. — Nisi mi dao baš mnogo vremena noćas, Čak, da ovo detaljno pregledam ili pokušam da snimim. Prelistao sam projekt i posle toga nabacio na hartiju ono što mi je ostalo u pamćenju. Ono najvažnije, u svakom slučaju...

Zinuo sam još više. Čini mi se da ne bih uspeo da precrtam jednu od te gomile linija, kvadratića i kružića ni kada bi original sve vreme stajao predi mnom. A ovaj momak tvrdi da je sve to nacrtao posle samo jednog jedinog pogleda, na brzinu, u mračnoj prostoriji!

Odmahnuo sam glavom.

— Ne znam koliko je bitno da ovo što ovde vidimo bude tačno... ali se ja ne bih oslonio na te crteže...

— I nije bitno da bude sto procentno tačno — umešao se Stiv. — Lesli je uspeo da shvati kako su zamišljeni ti uređaji i na osnovu toga da proceni njihovu funkciju, a to nam je sasvim dovoljno.

— I?

— Gore nego što sam zamišljao — sumorno je rekao Eldridž. — Ti ljudi ne prezaju ni od čega. Čitav ovaj uređaj zamišljen je tako da ometa navigacioni sistem civilne avijacije...

— Pa šta?

— Kako pa šta? — prasnulo je Stiv. — Boga mu, Čak, ti uopšte nemaš mašte! Avioni bi na taj način bili prepušteni na milost i nemilost toj bandi! Mogli bi likvidirati svakog koga pože, ne uzbuđujući se zbog toga što bi platilo glavom još stotinak nevinih ljudi... ili odvoditi avione sa specijalnim pošiljkama na unapred određeno mesto... znaš li samo koja količina dolara i zlata leti svakog dana iznad naših glava?

— Nisam zato rekao, pa šta, do đavola! — pokušao sam da se odbranim. — Sada imamo ovo — pokazao sam glavom na crteže — obavestićemo policiju ili nekog drugog i to više neće biti naša briga...

— Nasmejali bi se ovim crtežima — slegao je Eldridž ramenima. — Ne, Čak, teraćemo do kraja sami, kako smo i započe-

li. Međutim, čeka nas još jedan veoma gadan posao...

Uzdahnuo sam. Nisam ni očekivao da ćemo posle ovo mesec dana na Havaje ili tako negde...

— Da čujem?

— Možda će neko od nas morati da leti u svemir...

*
* *

Srećom, to je rekao Stiv, a ne Eldridž, tako da nisam čitavu stvar shvatio potpuno ozbiljno. Zacerkao sam se, iako mi nije bilo baš do smeha...

— Odlično — prokomentarisao sam. — Mislim da si ti idealan kandidat, Stive. Otkad te znam, gutaš naučnu fantastiku. Vreme je da i sam malo okusiš tvoj omiljeni međuplanetarni prostor!

— Stiv se šali — rekao je mirno Eldridž — i dobro je što je tako, jer za sada ne vidim kako bismo uspeali da napustimo ovu planetu kada bi to zaista bilo potrebno. Hteo je da kaže kako su uređaji već na putu do baze Fort Edvards, gde će ih ugraditi u satelit. To ne traje dugo i važno je da ih se dočepamo pre nego što budu lansirani, jer posle toga neće moći da se učini praktično ništa...

— Kako?

— Evo kako... Eldridž se nagnuo nad veliku kartu Kalifornije koju sam tek tada ugledao ispod one gomile hartije na mom stolu...

Tačno dva sata kasnije Stiv i ja, tim redosledom, ulazili smo u mali helikopter iznajmljen za cenu od koje mi se kosa dizala na glavi.

— Imamo celu noć na raspolaganju — objasnio je Eldridž — jer se u Fort Edvards ne može uži posle kraja radnog vremena, što znači da će kamion sa oznakama kompanije »Elkro« voziti dosta sporim tempom, sa čestim odmorima, kako bi tek pred jutro stigao na cilj.

— A helikopter?

— Helikopter je najzgodniji za praćenje na prepunom autoputu objasnio je on — pošto će ispred i iza kamiona svakako ići nekoliko drugih vozila kao obezbeđenje.

Nije mi se dopadao ovaj posao, jer imam loše iskustvo sa helikopterima; čovek u njima je nemoćna meta za svakog dobrog strelca na zemlji. Jedina uteha mi je bila što naši protivnici sva kako nisu očekivali napad iz vazduha, tako da verovatno neće imati odgovarajuće naoružanje.

Proverio sam radio-vezu čim smo se uzdigli iznad krovova. Jasno sam čuo Eldridža, iako je on u svom belom »korveru« već bio nekih dvadesetak milja ispred nas, držeći se repa kolone koju je vodio kamion »Elkra«.

— Preduzmi već jednom nešto — progundao je Stiv — sa tim tvojim licem... Do đavola, ako ti se ovaj posao ne dopada — reci, možeš da izađeš kad god hoćeš...

— Hvala. Ipak ću sačekati prvo da negde sletiš — iscerio sam se. — Ne umem da hodam po vazduhu, kao neki...

Odmahnuo je glavom, pažljivo motreći kontrole helikoptera. Stiv je sada malo zarđao, ali to nikada ne biste rekli posmatrajući ga u ovoj čeličnoj ptici. Momak koji je s njim bio u Da Nangu, dok je Stiv još imao obe svoje noge, pričao mi je kako je jednom spustio helikopter pod krošnje drveća i izvukao dva momka koji su nagazili na minu...

— Ni ninde ne umeju da hodaju po vazduhu — rekao je — ako se ona tvoja opaska odnosi na našeg prijatelja. Do đavola, Čak, vreme je da shvatiš da je on čovek kao i svi ostali — sem što više od ostalih zna kako da upotrebi svoje telo i sve ono što mu je bog dao, računajući tu i onu sivu materiju, što se za neke, ovde prisutne, ne bi moglo reći.

— Ti nisi video ono što sam video ja, Stive...

— Svejedno. Ništa od toga nije van domašaja prirodnih mogućnosti čoveka. U pitanju je samo dugotrajna složena obuka, ogromna disciplina i izvanredna fizička sprema. I ti bi mogao da postaneš ninda, Čak, kada ne bi bio tako prokleta lenj... i kada bi ovde negde postojala škola za ninde...

Stresao sam se, jer mi je u mišli odmah došao onaj glatki zid od crvenih cigala.

— Neka, hvala — progundao sam. — Čak Loson je potpuno zadovoljan ovim što sada može da izvede. Sve ostalo je materijal za strip, a ne za ozbiljnog privatnog detektiva. A kad smo već kod toga... zbog čega ti i ja ovo uopšte radimo, Stive? Gospođa Gunarson je nestala bez traga i ne bi me iznenadilo da je izvade iz zaliva sa betonskim cipelama na nogama... Niko nam neće isplatiti onih deset hiljada dolara, iako smo pronašli O, Marinog ubicu...

— Budalo! Pokušaj samo da zamisliš šta će novine pisati o nama kada se dozna kako smo spasili svet od »satelitske bande«. Nema sumnje da će neko slično ime dati našim sadašnjim protivnicima. Ti i ja više nikada nećemo morati ni prstom da mrdnemo, do đavola! Primićemo nekoliko pametnih momaka da trčkaju unaokolo, a mi ćemo zakazivati sastanke klijentima po skupim lokalima i jednom mesečno kontrolisati u banci koliko smo zaradili!

Sumrak je padoao i ja sam zabrinuto posmatrao kako ispod nas promiču žice nekog dalekovoda. Izgleda da se Stiv suviše zaneo mislima o budućoj slavi za agenciju »Kori i Loson«.

— Vidljivost je smanjena — rekao sam nemarno. — Kako bi bilo da se podigneš jedno stotinak stopa?

— Šasav momak. Tek tada ništa neću videti na auto-putu, do đavola! Nemaš poverenja u moje reflekse, a?

Oćutao sam. Šta sam i mogao da mu kažem? Sa svoje tačke gledišta Stiv je bio potpuno u pravu... Samo što nikome neće pomoći ako se zapletemo u žice dalekovoda ili nabodemo na neku antenu. Kao leptir na čiodu...

Radio je zakrčao i ja sam odgovorio Eldridžu.

— »Limeni« — rekao je on (to je bila naša šifra, valjda zbog Stivove noge; Eldridž je bio »Beli«) — kolona se bliži motelu »Parkvju«. Motri pažljivo koliko će se vozila izdvojiti iz kolone i skrenuti zajedno sa kamionom... mislim da će ovde napraviti prvi zastanak...

— Jasno, »Beli« — odgovorio sam, naginjući se na svoju stranu.

Prokleti Stiv, još niže je spustio našu ptičicu, tako da se nisam nimalo prijatno osećao. Držeći mikrofona pod nosom, komentarisao sam naglas šta se događa pod nama, kako bi Eldridž što bolje procenio situaciju.

— Jedna crna, velika kola silaze sa auto-puta prema motelu... da, kamion ide za njima... pa jedan niski sportski model... evropska kola, izgleda, mora da je »porše«, ali je svetlo suviše slabo da bih jasno video... još jedna, opet velika, kola... A sada vidim i tebe, »Beli«... hej, prošao si petlju na kojoj je trebalo da siđeš!

— Bez uzbuđenja, »Limeni« — krčao je radio. — Neću da vide da ih sledim, dolazim sa druge strane, iako će mi to odu-

zeti malo vremena. Nastavi sa svojim komentarom, nastavi...

Stiv je zadržao helikopter nad auto-putem, nadajući se da će buka saobraćaja upiti i zvuk našeg motora, jer bi to moglo izazvati sumnju kod naših prijatelja oko kamiona. Srećom, parking motela, gotovo prazan, bio je dobro osvetljen, što mi je olakšalo posao radio-reportera.

— Kamion staje u najdaljem uglu parkinga — produžio sam — sva troja kola oko njega... boga mu, kao da se osiguravaju da niko ne može da priđe kamionu... ali iz kamiona niko ne izlazi, još uvek...

— Neće ni izlaziti — dobacio je Stiv. — Njihovi čuvari iz kola doneće im sve što bude potrebno. Kladim se da momci iz kamiona uopšte ne mogu da otvore svoja vrata, sličan sistem kao kod isporuke novca ili zlata.

— Tako je... dva čoveka izašla su samo iz onih drugih kola. Mahnuli su rukom ostalima i krenuli prema motelu... »Beli«, da li me čuješ?

— Čujem — krčao je radio. — Stigao sam do sledeće petlje i sada se vraćam... Stive, kakvi su izgledi da sada napadnemo?

Trebalo je da se uvredim što se obraća njemu, a ne meni, ali nisam imao vremena za takve gluposti. Uostalom, tamo u džungli Stiv je bio kapetan, a ja običan redov; prve klase, ali ipak redov.

— Ni bolji ni gori nego što će biti kasnije — promumlao je Stiv, a ja sam njegove reči ponovio u mikrofoni. — Zašto da ne?

— U redu — progovorio je Eldridž i učinilo mi se da u njegovom glasu primećujem osmeh. Ne bih se mogao zakleti u to, radio-veza je bila suviše loša, ali ipak... Do đavola, kakav je to čovek kada može da se smeje u ovakvoj situaciji?

Nije bilo vremena da razmišljam o tome, jer je Eldridž mirnim, preciznim glasom već izdavao uputstva za napad. U glavnim crtama već smo znali šta će ko od nas učiniti. Ovo sada bili su samo detalji koji su zavisili od stvarnog rasporeda vozila na parking i pretpostavljenog broja ljudi u njima.

Motor helikoptera je jače zabraujao kada ga je Stiv pokrenuo prema parking, u času dok je ispod nas prolazio Eldridžov beli »korver«. Leteli smo nisko, koristeći zgradu motela kao zaštitu, kako bismo uspeali da iznenadimo tipove u kolima.

— Sad! — dreknuo je Stiv i ja sam iskočio sa visine od deset stopa u vrtlog prašine. Revolver mi je već bio u ruci. Potrčao sam između žbunja i požutele trave koja me je odvajala od parkinga. Stiv je grmeo iznad zaustavljenih vozila, nastojeći da dekoncentriše ljude u njima. Uz škripu guma »korver« je izleteo na parking i sada se približavao munjevitom brzinom...

»Šta radi taj ludak?« proleteo mi je kroz glavu dok sam hicima zasipao najbliža kola, jedna od onih crnih. »Neće moći na vreme da se zaustavi!«

Očigledno, to nije ni bila Eldridžova namera. S mesta na kojem sam se nalazio uspeo sam da vidim kako su se vrata otvorila i nešto crno ispalo na asfalt, nalik velikoj lopti koja je elastično odskočila od tla i nestala u tami.

Ni sekund kasnije »korver« se punom brzinom zario u bok drugih crnih kola koja su prečavala put do kamiona. Zatvorio sam oči, u pravi čas. Uz strašnu eksploziju, oba vozila pretvorila su se u ogromnu vatrenu kuglu koja je osvetlela čitav parking.

Motor sportskih kola je zaur-lao, ali prekasno. Nešto je pogodilo vetrobran u visini glave vozača i snažna kola su zaševrludala, bez kontrole, neprestano povećavajući brzinu. Bar za neko vreme o njima nisam morao da vodim računa...

Dobri stari Stiv! Primetio je da me vatra iz kola, na koja sam počeo da pucam, drži prikovanog za travu. Ne znam kako su se momci u njima osećali kada su točkovi stajnog trapa helikoptera zadudnjali po limu iznad njihovih glava, ali ne mislim da im je bilo prijatno. Pretrčao sam preostalih tridesetak stopa i ispraznio svoj pištolj u mračnu unutrašnjost, nastojeći da olovom zaprašim svaki delić prostora,

iako mi je elisa helikoptera prašinom ispunila oči.

Neko je u »poršeu« svakako uspeo da otrgne volan iz ruku pogođenog vozača i niska kola okrenula su se gotovo u mestu i jurnula prema nama. Nisam morao da naprežem pogled da bih video cev oružja uperenog prema nama; smrtonosni glasnici zviždali su mi iznad glave najavljujući da posao još nije završen.

Eldridž, u potpuno crnoj odeći, ali bez kapuljače ovoga puta, stvorio se kraj mene, povlačeći me u zaklon crnih kola. Druga ruka munjevito se podigla i spustila. Nešto je bicio prema »poršeu«, ali sam ja sada znao šta će se dogoditi. Bacio sam se na zemlju i ostao tamo sve dok mi iznad glave nije prohujao udarni talas nove eksplozije. Znam samo da sam dospeo da se začudim otkuda tolika razorna moć u kuglici ne većoj od dečijeg klikera...

Dostojanstveno se zanjihavši, helikopter se spustio na prazno mesto između zapaljenih kola i Stiv nam se iscerio kroz staklo. Mahnuo sam mu rukom, dok smo se Eldridž i ja približavali kamionu. Straga, naravno, momci u kabini svakako su bili dobro naoružani, ali im je glave došla sopstvena opreznost. Nisu mogli ništa sve dok im neko spolja ne otvori blindirana vrata. Ili im mi neoprezno dođemo na nišan...

Eldridžovi prsti hitro su opipali zadnja vrata kamiona i on

je zadovoljno klimnuo glavom. Otvarala su se takođe spolja i to neće biti teško, pod uslovom da momci koji su se svakako nalazili i iza njih budu fini i dozvole nam da pokupimo ili uništimo njihov divni uređaj.

U tom času motor helikoptera ponovo je zaurao i on se nezagrapno podigao nekoliko stopa u vazduh, da bi na toj visini jurnuo prema motelu. Nisam ni morao da gledam tamo da bih znao šta se događa: Stiv je razgonio radoznalce koji su stigli da istrče napolje kako bi proverili šta se to događa na parkingu.

Eldridž mi je pokretima objasnio šta da radim: otvoriću širom vrata, držeći se u njihovom zaklonu. Ostalo će biti njegova briga. Klimnuo sam glavom i snažno povukao.

Proleteo je pored mene kao ekspresni voz i nestao u mračnoj unutrašnjosti kamiona. Čuo sam prasak razbiljenog stakla. Verovatno je još neku od svojih igračaka ubacio kroz prozorčić između kabine i zadnjeg dela.

A onda je zavladala tišina. Čulo se samo praštanje plamena i rezanje helikoptera koji je Stiv držao na istom mestu, nekoliko stopa iznad tla.

Nisam mogao da izdržim, a da ne zavirim u kamion. Eldridž je u tom trenutku prošao kraj mene i bešumno se ponovo stvorio na asfaltu. Svetlost požara bila je dovoljna da mi pokaže unutrašnjost kamiona.

Bila je prazna... potpuno prazna...

*
* *

Nema tu još mnogo šta da se priča, a nije nam ni bilo do priče, onako sabijenim na dva sedišta helikoptera. Tu ne računam Stivove psovke, naravno.

— Šta sada? — upitao sam ja kada je Stiv konačno zastao da uzme malo vazduha. Bližili smo se gradu i za koji minut ćemo sleteti, a onda ću moći u krevet. Ipak, nisam mogao a da ne pitam šta sada...

— Osetili su da smo im na tragu — slegnuo je Eldridž ramenima. — Naša akcija prošle noći uverila ih je da ne smeju reskirati... kamion je bio samo zamka za nas. Uređaj je otišao drugim putem...

— U Fort Edvards?

— Svakako, tamo je veoma teško ući.

— Nemoguće — opet sam prokomentarisao.

Eldridž se osmehnuo.

— Ništa nije nemoguće, ali je, kako rekoh, veoma teško.

Stiv je prestao da psuje kako bi oslušnuo razgovor.

— Imamo još jednu šansu — dobacio je kada smo mi začuvali.

— Da — složio se Eldridž — ali više nećemo imati posla sa bandom zločinaca, već sa vojskom i policijom...

— Kako, do đavola?

Stiv je frknuo od besa, ali ga je Eldridž umirio pokretom ruke.

— Čak nije proučavao način njihovog rada kao nas dvojica. Stive — rekao je. — Kada njihov uređaj jednom prođe kontroli komisije — a oni će se svakako pobrinuti da tako bude — preuzima ga NASA. Njihovi stručnjaci, uz naknadu naravno, montiraju uređaj u satelit i brinu se o njegovom lansiranju. Mogli bismo da napadnemo negde na putu do Floride ili čak u samom Kejp Kanaveralu, ali bi se tada morali boriti protiv vojske, a to mi se ne dopada...

— Što znači da smo ovaj meč izgubili — progundao sam ja. — Boga mu, kako su znali da ćemo naleteti na njihov mamac?

— Još nismo izgubili — cerio se Stiv. — A na tvoje pitanje postoje dva odgovora: ili su inteligentniji nego što smo mislili, ili nas je neko odao...

Helikopter se spustio na krov zgrade, označene upadljivim svetiljkama. Nas trojica smo lagano izašli, praćeni začuđenim pogledima ljudi koji su pripadali kompaniji za iznajmljivanje tih ptica. Prešli smo čak nekoliko koraka do lifta kada sam ja konačno shvatio šta znači Stivova poslednja rečenica.

— Ne — zarežao sam, stežući pesnice. — Proklet da si... NE!

Eldridž mi je spustio ruku na rame.

— Znaš li ti neki drugi odgovor, Čak? — tiho je upitao.

Ućutao sam, ali mi se zato u glavi vrtelo. Čini mi se da su morali da me pridržavaju u liftu i kada smo izašli na ulicu. Eldridž me je gotovo odvuкао do iznajmljenih kola koja su nas čekala na parkingu i gurnuo na zadnje sedište. On i Stiv seli su napred i ćutke se obredili pljoskom viskija koju je Kori odnekud izvukao.

— Hoćeš i ti? — tiho je upitao Stiv.

Ispraznio sam pljosku i ona mi je ispala iz ruke. Kola su i dalje stajala na mestu, a grad oko nas bio je tih. Strašno tih.

— Sve vreme sam se pitao — počeo je Stiv — kako to da nas nijednom nisu napali na našem terenu, kad su nas već ionako držali na oku. Sad znam odgovor: to im nije ni bilo potrebno, imali su načina da prate svaki naš korak...

Mora da je Eldridž samo klimnuo glavom, jer nisam čuo njegov glas. Motor kola je nežno zabrujao i mi smo zaplovili raskošno osvetljenim ulicama. Gledao sam oko sebe kao u snu: grad je živeo punim, bogatim životom. Svud unaokolo bilo je mnogo lica, smeha, muzike, a ja... ja sam bio mrtav...

Odvukli su me uz stepenice do mog stana, ali je to bila greška. Osetio sam nešto kao prljav udarac u želudac kada sam ponovo ugledao sva ona mesta gde je Lola sedela, ležala... predmete koje je dodirivala. Njih dvojica su ćutali kao

da je u kući mrtvac. Stiv je odnekud izvukao neku flašu viskija, ni sam nisam znao da je još imam u kući, i on i ja smo se ozbiljno bacili na posao da se napijemo.

Podigao sam pogled. Stivovo lice bilo je nejasno, ali sam u njegovim očima video... video...

— Stive... — šapnuo sam.

— Da, pa šta? — zarežao je on. — Nikad nisi video bogalja s jednom nogom da plaće?

Sav onaj viski kao da je odjednom izvetrio iz mene. Zavali sam se u stolicu i zavukao obe ruke u džepove. Stiv je buljio u sto, ali me je Eldridž pogledao podozrivim pogledom. Prokleti Japanac... nema veze što je beo kao ja ili vi... on je u duši ipak prokleti, prijaviti, žuti Japanac... i hladnokrvni ubica...

Desna šaka sklopila mi se oko drške revolvera. Znao sam da će kaput prigušiti šum kada ga otkačim. Eldridž je ustao i prišao prozoru, okrećući mi leđa. Prokleti ninda, ipak nije toliko oprezan kao što misli...

Stiv nije video kada sam istrkao revolver iza pojasa i uperio ga nindi u leđa. Stisnuo sam zube, još samo jedan mali, mali napor i...

Okrenuo se i pogledao me u oči. Mirno, kao da ne vidi crni otvor moje kineske igračke. Nisam hteo da znam šta znači izraz u njegovim očima, ali sam ipak znao.

Bol...

— Misliš da je to rešenje, Čak? — rekao je tiho.

Ja sam ustao i odmakao se nekoliko koraka unazad kako ne bih morao da pucam preko Stivove glave. Jadni momak, toliko je bio pijan da još uvek nije shvatao šta se događa. Za sve je kriv taj prokleti ninda, on nas je i uvukao u ovu prljavu igru...

— Za mene jeste — odgovorio sam, diveći se čvrstini svog glasa. — Neću dozvoliti da ubiješ Lolu kao sve one ljude pre nje. Eldridž...

Stiv se nasmejao kratko, prezirivo, i nagnuo flašu.

— Budalo — rekao je. Kratko i jasno. Moj prijatelj Stiv Kori.

— Zaveži!

Slegao je ramenima, rezignirano. Lice mu je bilo umornije i starije no ikada. Ali, ne brini, Stive, ovoj će mori uskoro doći kraj... uskoro ćemo ti ja... i Lola... ponovo biti sami... i srećni...

— Ona je izdala i tebe, Čak — podsetio je Eldradž ledenim glasom. — Nemoj joj verovati ako je rekla da te voli... ne bi ni okom trepnula da su te večeras izrešetali na onom parkingu kako su planirali...

— To nije istina!

— Istina je, Čak.

Znao sam da laže... morao je lagati, jer bi to inače značilo da je Lola lagala mene, a to je bilo jednostavno... nemoguće...

— Zašto bih verovao jednom ubici? Ti si ubica, Eldridž.

— Da.

Tek tako — da. Osećao sam kako mi se ledeni gnev sve više penje u grlo i počinje da me guši.

— Ali ja ubijam samo one koji to zasluže, Čak — produžio je on mirno. — I savest me zbog toga nimalo ne grize... nemoj me terati da ubijem i tebe.

Stiv je pokušao da se uspravi, buljeći zakrvavljenim očima oko sebe, ali se zaklatio i ponovo teško pao u stolicu.

— Niko neće ubiti mog prijatelja Čaka — progundao je. — Niko...

— Sedi, Stive — rekao sam. — Uskoro će biti gotovo...

— Želiš li dokaz da nas je Lola izdala? — tiho je upitao Eldridž.

Odmahnuo sam glavom.

— Taj ti trik neće upaliti, žuto kopile...

— U Stivovom unutrašnjem džepu je lisnica, u njoj neke fotografije... pogledaj ih...

Stiv se cerio, klimajući glavom, dok je čačkao oko lisnice. Uspeo je da izvuče četiri ili pet fotografija, zadovoljno ih zagledajući nekoliko trenutaka pre nego što ih je bacio na sto.

Znao sam koliko je Eldridž opasan, ali sam ipak prišao i pokupio ih, privlačile su moj pogled snagom magneta...

Lola... divna Lola, naga Lola, Lola sa izrazom ekstaze na licu dok jaše nekog muškarca koji leži na leđima. Slika je očigledno bila snimljena skrivenom

kamerom, jer se nije videlo njegovo lice. Nisam ga video ni na naredne dve fotografije: ležao je licem nadole obavijen Lolinim nagim udovima kao zmijama...

Ali je zato četvrta slika bila jasna, suviše jasna. Sedeo je na krevetu, zabačene glave. Lolina glava bila mu je među raširenim nogama...

Frenk O'Mara...

Dobre advokatsko. Ko bi rekao da je bio sposoban za takvo nešto... da pođe u krevet sa Lolom i da...

Sa Lolom...

Podigao sam pogled sa slika. Iscerio sam se. Znao sam šta je bio cilj ovog Eldridžovog poteza: da me izbací iz takta kako bih ga promašio prvim hicem. Znao sam i koliko je brz: za drugi svakako neću imati vremena.

»Prevario si se, dečko«, lagano sam ponavljao u sebi. Osećao sam se pribranije nego ikada. Biće to kao na strelíštu: podigneš ruku, zadržiš dah, nanišaniš, povučeš okidač, blago, blago da ruka ne oseti nikakav trzaj...

Pritisnuo sam... tako koncen-trisan na njegovo lice da gotovo nisam ni čuo pucanj. Slika pred mojim očima malo je podskočila, kao na televizijskom ekranu. Nije moguće da...

Stajao je na istom onom mestu, nepokretnog lica. Iza njega, oblačić prašine na zidu pokazivao je gde je pogodio moj metak. Zadržao sam dah. Čak Lo-

son može jednom da promaši sa ovog rastojanja, ali dva puta nikada...

Ali...

Metak je ponovo pogodio zid, gotovo na istom mestu kao maločas. Eldridž, đavo u ljudskom telu, malo se pomerio u trenutku kada sam ponovo pritisnuo okidač, samo malo... ali i sasvim dovoljno da ga promašim.

Đavo! Žuti japanski đavo! Ninda!

Na Stiva sam potpuno zaboravio: Eto šta znači prijateljstvo... Mislim da me je udario pesnicom, ali sam ja u tom deliću sekunde imao utisak da mi se na glavu sručio Golden Gejt. Most sa svim svojim tonama čelika...

Otvorio sam oči. Kroz spuštene roletne probijao se dan. Nije trebalo da ih dižem; znao sam da je kišovito, sumorno, teško... kao moja glava koju ne mogu da podignem sa jastuka...

Njih dvojica su otišli, ko zna kada, ko zna gde... Otupelim prstima napipao sam ovu svesku u fijoci kraj postelje i ote-turao se do stola. Viski je dobar... i Stiv je dobar drugar što mi je ostavio skoro pola flaše... iako mu neću oprostiti onaj udarac...

Uskoro, dok ispišem još ovih nekoliko redova, ustaću, obući se i obrijati... Moram da budem lep...

Ona me čeka...

*
* *

— Ti shvataš koliko je ovo opasno po tebe?

Stiv Kori klimnu glavom. Neobrijani obrzi bili su mu sivi od umora, ali je pogled plavih očiju bio nepokolebljiv. Ni ruke za upravljačem malog sportskog aviona nisu drhtale kada ga je pokrenuo duž travnate staze.

— Zašto po mene, do đavola? — upitao je promuklo. — A ti?

— Ja imam padobran — rekao je Leslie Eldridž. Bio je zauzet time da u preuskom prostoru na sedištu iza pilota navuče svoj crni kostim od tanke svile. Kostim ninde...

— On ti neće mnogo pomoći, ako ti momci dole ispale samo jednu raketu. Ovaj aviončić nije građen da izdrži direktan pogodak dovoljno dugo da iskočiš...

— Znam. Zato ćemo i prići nisko, iznad samih bregova. Opažiće nas na radaru u posljednjem trenutku, kada ti već počneš uspinjanje. Biće im potrebno nekoliko sekundi, možda i više da daju uzbunu i uključe uređaj za automatsko navođenje. Tvoja jedina šansa je da dežurni oficir ne izvrši naređenje i ne obori nepoznati avion nad vojnom bazom... ili da okleva da ispali raketu, čekajući identifikaciju. U svakom slučaju, čim iskočim, spuštaj avion što niže kako bi izbegao radar. Bez nje ga su oni slepi, Stive...

— Kome to, do đavola, pričaš? — jetko reče Kori. — Znam

kako rade protivavionski sistemi...

— Izvini — osmehnu se Leslie. — Sem toga, ovo je tvoj plan, zar ne?

— Aha.

— Zbog Čaka?

— Zbog proklete budale — uzdahnu Kori, proveravajući kurs. — Nadam se da još spava... i da će se probuditi pametniji nego prošle noći...

Leslie je ćutao, pogleda uprtog u mrak oko sebe i Kori se osvrte. Prilika u crnom kostimu gotovo se stapala sa sedištem. Jedino su dva oka svetlela iz uskih proreza na kapuljači. I protiv svoje volje Kori se stresse od jeze... nikakvo čudo što je i sama pojava ninde zadavala smrtni strah njihovim protivnicima...

— Misliš da neće?

— Mislim da neće — Lesliev glas bio je čvrst. Glas čoveka spremnog da se suoči sa neugodnim činjenicama.

— Tebe zabrinjava što on zna da si ti... ninda?

— Ne samo on. To zna i Lola, a to je mnogo gore...

— Ne želiš da se to dozna?

— Naravno. I sa nindama se može izaći na kraj, Stive, ako unapred znaš da ćeš imati posla sa njima. Sve dok niko i ne sanja da u Americi postoji jedan ninda, i još Amerikanac, ja sam mnogo bezbedniji nego što bih bio kada bi se to pročulo... Međutim, ljudi protiv kojih se borimo umeju da čuvaju tajnu i nadam se da ću uspeli da ih

eliminišem pre nego što uspeju da je prenesu nekom drugom...

Kori steže zube.

— A Čak?

Lesli je ćutao i Stiv nekoliko puta klimnu glavom. Znao je šta očekuje Čaka ako nekome samo zucne o nindži... ali mu nije bilo lakše od pomisli da prokleta budala i ne zaslužuje ništa bolje...

Nije lako izgubiti prijatelja, još teže suočiti se sa činjenicom da će prijatelj izdati sve ono u što veruješ... čak i samog sebe...

»Možda je to i razlog što sam Eldridžu predložio ovu samoubilačku misiju«, pomisli Kori. »Pokušavam da sperem ljagu sa sebe... jer ima i moje krivice u onome što je Čak učinio. Ili će tek učiniti. Najzad, ja sam doveo tu drolju i ne sanjajući da upadam u vešto postavljenu zamku. Držali su na oku gospođu Gunarson i nekako provalili kojoj agenciji namerava da se obrati... Lola je uspela da se ubaci samo nekoliko minuta pre toga...«

— Ne vredi sada razmišljati o tome — tiho reče Eldradž. — Imamo posla, Stive...

Kori se kratko nasmeja.

— Znam da ne možeš da čitaš misli... kao što nije teško pogoditi o čemu sada razmišljam, zar ne?

— Da.

Ćutali su dok je mali avion gotovo u pravoj liniji leteo prema svom cilju. Centru za istraživanje letova u sklopu vojne

baze Edwards. Stiv Kori je prikupljao snagu, jer je znao da će mu svaki njen delić biti potreban u trenutku kada, po mrklom mraku, počne da sledi profil lanca bregova oko baze kako bi izbegao da ga zapaze uvek budne osmatračke stanice u Edwardsu.

— Spreman si? — rekao je kratko, mnogo kasnije, dok su ispod njih u mrklom mraku promicale stene i krošnje drveća. Za koji trenutak preći će i poslednji vrh i onda će se u dolini ispod njih ukazati krug svetlosti koji je u noći jasno ograničavao ogromni kompleks baze.

Talas ledenog vazduha pogodio ga je po licu kada je Lesli podigao poklopac kabine od pleksigasa. U pravi čas, ispod njih ukazao se milje i milje dugi niz svetiljki oko Fort Edwardsa.

— Vetar je na tvojoj strani — povikao je Kori. — Još samo dve stotine stopa i možeš da skočiš...

Stisnutih zuba, Kori je zurio u osvetljeni kružić altimetra. Još pedeset... dvadeset stopa...

— Sad!

Mračna prilika odvojila se od aviona i počela kratki slobodni pad po elegantnoj paraboli. Avion se naže na levo krilo i načini tesan polukrug, neprestano gubeći visinu...

Lesli je smireno brojao sekunde, pretražujući pogledom teren ispod sebe. Nije znao gde se nalaze baterije protivavionskih raketa, pa je zato pogle-

dom pratio korpu radarske antene na jednoj niskoj kućici u središtu kompleksa.

Njeno smireno kruženje iznenada se prekinulo i antena je užurbano počela da se kreće levo-desno, po kratkom luku, istovremeno se lagano spuštajući naniže. To je moglo da znači samo jedno: spori cilj je uhvaćen na ekranu i stotine elektronskih informacija sada hitaju kablovima prema lansirnoj rampi... ali, još samo nekoliko sekundi i Korijev avion će biti suviše nisko za radarski zrak. Započeta sekvenca lansiranja biće automatski prekinuta...

Crna kupola nad njegovom glavom otvorila se bešumno i Lesli proveri da li ga vetar zaista nosi prema središtu kompleksa, kako je i planirano. Dežurni će sada svakako gledati u nebo, ali su bili mali izgledi da zapaze sitnu priliku u tamnoj odeći. Štaviše, zbrka koja će nastati zbog naleta nepoznatog aviona samo će mu pomoći da lakše pronađe svoj cilj.

Ponovo je bacio pogled na antenu i stisnuo zube. Sada je stajala gotovo nepomično... U mislima je produžio po pravoj liniji njene nevidljive zrake. Ako je Stiv zaista na tom kursu i na toj visini, onda će on...

Plamen je na trenutak osvetleo kameniti obronak brega iznad kojeg su maločas doleteli, ali je prasak eksplozije do Leslija stigao tek čitave četiri sekunde kasnije. Čovek u kostimu

ninđa lagano podiže desnu ruku na pozdrav...

Stiv Kori, ratnik, zasluživao je da njegovu pogrebnu lomaču pozdravi drugi ratnik...

Nečujno, nošen samo dahom vetra, ninđa se spusti u tamu iza velike staklene hale, čija je kupola podsećala na slike iz naučno-fantastičnih filmova. Svud oko njega vladala je tišina. Ispod staklenog svoda sve je bilo u mrklom mraku. Znao je dovoljno o bazi da bi shvatio kako se nalazi na pravom mestu: tamo gde se elektronski uređaji montiraju u kapsule satelita, ispituju u uslovima bestežinskog stanja i... i izlažu snažnom zračenju čiji je cilj uništavanje svih bakterija i mikroba koje žive nevidljive na svemu što potiče sa ove planete. Ne zato što bi se neko plašio da zagadi svemir; opasnost je bila mnogo realnija — burne mutacije u svemirskom prostoru, u uslovima kakve niko nije mogao predvideti, mogle su stvoriti novi soj živih bića i sa ostacima satelita doneti na Zemlju nešto čega nikada pre toga nije bilo...

Staklo je bešumno palo pred njegove noge. On se provukao kroz tako stvoreni prolaz i hitro obazreo oko sebe. Kroz kupolu je dopiralo dovoljno svetlosti da bi mogao da razabere gde je dospeo: galeriju koja je krhkom čeličnom ogradom bila odvojena od betonskog ponora dubokog gotovo stotinu stopa, na čijem su dnu mirovale mamutske mašine.

Kapsula satelita bila je sitna u poređenju sa ogromnim šapama dizalice, koje su je obuhvatale. Na njenom boku video se upadljiv natpis; slova i brojevi koji su Lesliju govorili da se u unutrašnjosti nalazi upravo onaj uređaj koji je došao da onespobi.

Do njega, međutim, neće biti lako doći: kapsula je visila nad ponorom, u kandžama dizalice, spremne da je ujutru, kada u ovaj betonski amfiteatar stignu i ljudi, spusti još jedan nivo niže, tamo gde će je ispod debelog olovnog poklopca obaviti smrtonosni radioaktivni zraci iz glomaznog akceleratora.

»Najjednostavnije bi bilo«, pomisli ninda, osloboditi magnetne stege dizalice i pustiti da kapsula padne na beton... ali to ne bi dalo nikakve efekte. Čitav taj sklop bio je građen da izdrži ogromna ubrzanja pri lansiranju. Pad sa visine od stotinak stopa ne bi oštetio nijedan bitan element...

Ne, morao se uzverati do kapsule, otvoriti je i učiniti ono što je potrebno. Zbog opasnosti od zračenja, uređaj za upravljanje dizalicom nalazio se negde u betonskim zidovima ispod njega. Izgubiće previše vremena tragaјуći za njim i proučavajući način njenog rada...

Pogledom je odmerio prostor između sebe i kapsule. Dizalica je klizala po čeličnim nosačima ispod staklenog svoda. Morao je najpre dospeti do njih...

Tanko, jedva primetno crno uže od svile nečujno je poletelo kroz vazduh i teg na njegovom kraju precizno se obavilo oko jednog od debelih čeličnih nosača. Zatežući ga, ninda proveri da li je veza čvrsta, a onda se čvrsto uhvati sa obe ruke i odbaci nogama od betona, pravo preko ograde i nad ponor.

Njegova početna brzina bila je proračunata kompjuterskom tačnošću. Masa kapsule, nekoliko tona čelika, plastike, bakra i supertitana nije se ni zanjihala kada je dotakao nogama. Sada je samo trebalo pronaći uporište na njenim glatkim bokovima i osloboditi ruke kako bi mogao odviti zavrtenje i podići teški poklopac ispod kojeg će naći uređaj zbog kojeg je i došao u ovu betonsku džunglu.

Po prvi put posle mnogo godina Lesli Eldridž, shvati da je učinio najveću grešku koju jedan ninda može da učini...

Precenio je svoje mogućnosti...

Ostao je nekoliko trenutaka lebdeći na tankoj crnoj niti kao pauk dok mu je mozak užurbano radio. Nije bilo vremena da prebacuje sebi. Morao je naći načina da što pre izvede ono zbog čega je došao. Nije želeo čak ni da razmišlja o putu kojim će izaći iz dobro čuvane vojne baze...

Šta je to?

Oklop kapsule za koji se blago držao se zatresao. To je moglo da znači samo da... da neko prati svaki njegov pokret i

da je upravo uključio komande ogromne dizalice!

Još jedan snažan trzaj. Kapsula se snažno zanjihala i on je s mukom uspeo da se zadrži na glatkoj površini.

Ko je to? Ko ima takvu moć da slobodno hara čak i po jednom od najbolje čuvanih mesta u čitavoj Americi?

Hitrim pokretima Leslie je prikupljao svoje tanko uže, nit koja je za njega i bukvalno predstavljala granicu između života i smrti. Ako nevidljivi protivnik uspe da ga zbaci sa kapsule, smrt je neizbežna; jedina nada je da će on pre toga uspeti da dosegne dno ponora spuštajući se niz uže.

Tajanstveni ubica je takođe brzo razmišljao. Zazujali su snažni motori dizalice i čitava kapsula, nošena u ogromnim, a opet savitljivim šapama, lagano je kliznula duž čeličnih nosača.

Šta sada namerava?

U dnu hale, na samom podu nazirao se betonski elipsiod... ne, elipsasti otvor, crn i preteći. Za koji trenutak kapsula će se naći nad njima, a onda...

A onda?

Lesli je znao čemu služi taj otvor. Kapsule satelita tuda su spuštene u jamu sa debelim zidovima od olova i betona i izlagane zračenju. Usne mu se raširiše u osmeh: njegov protivnik, ma ko to bio, nije želeo ništa da rizikuje.

Nimalo čudno, s obzirom da je do sada već nekoliko puta promašio!

Dizalica je bila spora, ali se njeno kretanje ničim nije dalo zaustaviti. Štaviše, Lesli je bio prinuđen da iz ruke ispusti kraj svog svilenog užeta. Čvrsto vezano tamo gde se zakačilo, nije više imalo dovoljno dužine do mesta do kojeg je sada dizalica odvušla nindžu.

»Još jedno oružje mu je izbijeno iz ruku«, pomisli Lesli. »Ali ne i poslednje...«

Obavijajući noge oko konusnog vrha kapsule i pridržavajući se rukom za ledeni čelik šape dizalice, on drugu ruku zavuču pod široki kožni opasač. Među prstima mu se stvori šuriken, tanka čelična pločica u obliku zvezde, sa ivicama oštrijim od brijaća. Elektromotor koji je pokretao dizalicu nalazio se iznad njegove glave. Ako uspe da preseče debeli kabl kojim je motor dobijao struju i komande, bar za neko vreme zaustaviće kapsulu daleko od smrtonosnog otvora.

Podigao je ruku i u polumraku odmerio rastojanje. Ne bi smeo da promaši...

Prokletstvo!

Njegov protivnik još jednom ga je preduhitrio. U trenutku kada je tanka pločica poletela između Leslievih prstiju, dizalica se trgla, malo, ali dovoljno da šuriken prozujati pored kabla i odbije se od čeličnog nosača...

Elipsasti otvor sada je bio tačno pod njim i elektromotori trijumfalno zazujahu. Zglobovi dizalice pokrenuli su se uz škripu i njene šape, kao ruke diva,

lagano i oprezno počese da spuštaju kapsulu naniže.

Glava mu je već bila u visini betonskog poda, ali su njegove ivice bile predaleko za skok. Pogled ninde privuče svetleći brojčanik uređaja koji je stajao nekoliko stopa dalje. Na njemu je iznenada zasvetlelo crveno po-
lje sa natpisom OPASNOST. Poznati znak deteline jasno je govorio o kakvoj se opasnosti radi.

Zračenje... radiaktivno zračenje...

Kazaljka na jednom crvenom brojčaniku takođe se po prvi put pomerila. Nije bilo teško odgonetnuti šta ona pokazuje: vreme pripreme za rad uređaja koji će kapsulu okupati tim istim smrtonosnim zračenjem.

Dva minuta...

Nagli potres, škripanje čelika po čeliku... čelične šape načini-
le su okret i naglavce postavljale kapsulu u za to već pripremljeno ležište. Lesli je taj trenutak iskoristio da akrobatskim skokom napusti svoje nesigurno mesto i nađe se na podu bunkera, osvetljenog samo crvenkastom svetlošću brojčanika koji se video i odavde... Kazaljka na njemu prešla je već osminu svog puta!

Lesli se grozničavo osvrte oko sebe.

Orijentacija u prostoru nikada ni za jednog nindu nije predstavljala problem... ali još ni jedan ninda nije morao da se orijentise u ovakvim uslovima...

Po ko zna koji put morao je priznati sebi da protivnici ima-

ju sve adute u rukama. Sve, sem onog najvažnijeg... još uvek nisu znali da imaju posla sa nindom!

Stisnuvši zube, on se baci na posao. Osećaj za vreme, razvijen do krajnjih granica, činio je izlišnim poglede na crveni brojčanik koji je nemilosrdno odbra-
jao desetine sekunde, deliće vremena koji su ga, korak po korak, približavali sigurnoj smrti...

Debeli olovni poklopac, kao na mrtvačkom kovčegu, već je klizio sve dalje i dalje; čelične šape dizalice lagano su se povlačile naviše... ostajao je sam, na mestu koje će uskoro postati i njegova grobnica...

Da je neko mogao da posmatra u tom trenutku čoveka u crnoj odeći, svakako bi se začudio njegovim postupcima. Kao da mu je svedjedno što će za koji trenutak umreti, on je tvrdo glavom radio ono zbog čega će i izgubiti život — koristio sve svoje znanje da kratkim, ostrim nožem uništi delikatne kontakte ispod skinutog poklopca kapsule. Za stručnjaka, a to je bio, to nije bio težak zadatak. I bilo mu je dovoljno svega tridesetak sekundi za njega.

Gumena podloga pod njegovim nogama, membrana razapeta da bi sprečila bilo kakvo oštećenje dragocene kapsule zbog nespretnog rukovanja, bila je bolja od najbolje trambuline. Petnaest stopa bila je visina nedostižna za običnog čoveka, ali kad se od elastične podloge otisnu snažni mišići u kojima je u

deliću sekunde koncentrisana sva energija tela jednog ninde, onda i nemoguće postaje... moguće...

Senka u crnom izletela je iz sve užeg otvora gotovo dodirnuvši poklopac debeo tri stope. Ninda se zakotrljao po podu, tražeći zaklon. Trenutak kasnije, poklopac se zatvorio, zazvrjalo je alarmno zvonč i uređaj kraj njega je zašumeo ogromnom energijom koja se dole, pod njim, pretvarala u radioaktivno zračenje.

Ali njegovo bekstvo nije promaklo nevidljivom protivniku. Motori dizalice ponovo su zabrujali i jedna od ogromnih šapa se nezgrapno, ali hitro, ispružila prema telu ninde. Nije joj bilo teško izbeći, ali se postavljalo novo pitanje — šta sada?

Jedna je pomisao tešila Leslija. Ma ko bio njegov tajanstveni protivnik, još uvek se ne usuđuje da ga uzbunu koja bi u halu dovela gomilu vojnika naružanih do zuba, što svedoči da ni njegova pozicija u bazi nije tako sigurna. U tome se nalazila šansa za nindu... naravno, ako njegov suparnik ne shvati da nema više nikakvih izgleda da se sam obračuna sa Leslijem...

Hitro izbegavši još jedan napad džinovske šape Lesli, pognut, potrčao preko betonskog poda, vrludajući između mašina i uređaja i preskačući duge, debele zmiје električnih kablova. Pogledom je pretraživao zidove hale... da, tamo!

Iza uskog prozorčića od pleksiglasa mutno su svetlucali instrumenti, ali je izvežbanom nindinom pogledu i to bilo dovoljno da uhvati obrise čoveka skoncentrisanog na poluge i prekidače pred sobom. Kako doći do njega pre nego što shvati da ninda ide prema njemu i stigne da uključi alarmni uređaj?

Sporo i neumitno glomazna konstrukcija dizalice sa ispruženim šapama klizila je za njim. Čovek za njenim komandama već je pokazao da vešto rukuje čeličnom grdosijom. Jedan neoprezan pokret, malo oklevanje, trenutak nepažnje i Lesli će se naći u zagrljaju ravnodušnog metala koji će mu smrskati telo kao kutiju šibica...

Prsti mu napipaše jednu od onih eksplozivnih kuglica koje su toliko zapanjile Čaka Losona kada je prvi put video njihovo dejstvo. Eksplozija će postići ono što najmanje želi, uzbuniti čitavu bazu, ionako već na nogama zbog pojave nepoznatog aviona koji se srušio na obližnjoj litici.

Ali drugog izlaza nije bilo...

Iskočivši iz svog zaklona, Lesli pažljivo odmeri rastojanje do prozorčića, četrdesetak stopa nad njim, nastojeći da ne obraća pažnju na čeličnu masu koja mu se brzo približavala. Ovim hicem ne sme promašiti, jer mu je ovo poslednja kuglica... nije bilo vremena da sebi pripremi novu zalihu u ovih nekoliko uzbudljivih dana...

Zavitlao je kuglicu i, ne čekajući da vidi gde će pogoditi, potrčao prema vertikalnom žljebu u betonskom zidu kraj kojeg je ogromnim slovima bilo ispisano LIFT.

Eksplוזija u kabini odjeknula je u istom trenutku kada su iza Leslija nemoćno škljocnule čelične kandže koje su još jednom zahvatile u prazno... Lesli je već pritiskivao dugme koje će sa galerije do njega spustiti otvorenu korpu lifta, sličnog onom koji se koristi u rudarskim oknima.

Lift, srećom, nije bio brz i to mu je dalo vremena da sa sebe zbací kostim nindže i ostane u svakodnevnoj odeći, načinjenoj takođe od izuzetno tanke svile. Upadljive... ali mnogo manje od crnog kostima i kapuljače koje je zgužvao u minijaturni zamotuljak i vešto gurnuo pod majicu, razmišljajući kako je mudro učinio što ovoga puta nije poneo svoj verni katana.

U trenutku kada je lift zastao na galeriji, sva svetla u ogromnoj hali su se upalila. Kroz ulaz na suprotnoj strani od Leslija nahrllila je gomila vojnika sa oružjem u rukama...

*
* * *

Poručnik Dornberger, dežurni u bazi Edwards, već se umorio od gomile psovki izrečenih na račun svih pretpostavljenih. Trajalo je to dugo, jer je baza bila puna kapetana, majora i pukov-

nika, bar u radno vreme. Noću, i kada se dogodi nešto kao ovoga puta, nijednog od njih nisi mogao pronaći da bi pitao šta da se učini. »Kao i obično u vojsci«, mislio je s gorčinom.

— U redu — reče umorno u slušalicu. — Nastavi da pozivaš, svakih desetak minuta, Atkinse. Daj mi vezu čim uspeš da dobiješ nekog od njih.

Spustio je slušalicu i zagledao se u zarobljenika, visokog, veoma snažnog čoveka, od čije je atletske pojave odudarao opušteni trbuščić. Dva vojnika su korak iza njega kao kipovi, sa puškama na gotovs. »Suviše predostrožnosti zbog jednog jedinog čoveka«, mislio je Dornberger. Ali, sigurno je sigurno...«

— Pretresli ste ga? — upita jednog od vojnika, s čuđenjem posmatrajući neobičan kroj zarobljenikove odeće.

— Da, ser. Narednik Holkomb ga je pretresao još tamo u hali. Nema nikakvog oružja, ser.

— Vrlo dobro. Dakle, momak, da čujem: ko si, ko te šalje ovamo i šta si radio u hali?

— Sigurni ste da to zaista želite da čujete, poručniče. I to pred dva obična vojnika?

»Do đavola, ovaj momak ima živce«, prolete Dornbergeru kroz glavu. »Kreće odmah u ofanzivu... još malo pa će pokušati i meni da izdaje komande!«

— Siguran sam — reče glasno. — Za koga radiš? Za Ruse? Kineze?

— Za vojnu obaveštajnu službu. Našu.

— Drugome to — isceri se poručnik — Morao bi da imaš neke isprave, zar ne?

Zatvorenik sleže ramenima. — Čak i najboljima se događa da pogreše... izvukli su me iz kreveta, nisam dospeo čak ni da se obučem. Vidite da je pidžama još na meni...

— Pidžama, a? Mene više podseća na kinesku odeću... kako se zoveš.

— Poručniče, čak ni to neću reći pre nego što se pojavi oficir dovoljno visokog čina da bih mu to mogao poveriti. Samo gubite vreme.

— Dovoljno visokog? Nema-mo nijednog generala u Edwardsu, boga mu... ili ćeš se možda zadovoljiti običnim pukovnikom? Neće ti biti ispod časti da opštiš sa tako neznatnom ličnošću?

Vojnici se zacerekaše, ali ih Dornberger umiri pogledom. Zatvorenik je ćutao, gledajući pravo pred sebe.

— Kako si ušao u bazu? Padobranom?

— Tačno. Trebalo bi da ste ga do sada našli. Ostavio sam ga u blizini hale.

— Našli smo ga — klimnu glavom Dornberger. — Srećom... inače nikome ne bi palo na pamet da uđe unutra. Zbog čega si šetao onu dizalicu tamo i amo... nešto si hteo da sabotiraš?

— To nisam činio ja, već saboter koga sam pratio. U poslednjem trenutku javili su mi da je uspeo da se ubaci u bazu. Vi

bolje od mene znate koliko je formalnosti potrebno, naročito usred noći, da se ovamo uđe... nisam smeo da gubim vreme i skočio sam padobranom unutra. Do đavola, moj kolega je poginuo u avionu koji se razbio na litici!

— Zanimljivo? — ledeno se osmehivao Dornberger. Znači, još jedan se nalazi u bazi. Boga mu, ovde je izgleda lakše ući nego u bioskop! Momak, kako bi bilo da za promenu kažeš i malo istine?

Čovek sleže ramenima.

— Govorim istinu, poručniče. Zašto ne pogledate u kabinu odakle se upravlja dizalicom... njegovo telo je svakako još tamo...

Dornberger je nekoliko trenu tako buljio u zatvorenikovo lice a onda lagano klimnu glavom i prinese ruku telefonu. U istom trenutku neko zakuca na vrata.

— Da? Šta je bilo, naredniče?

— U kabini dizalice... u hali... došlo je izgleda do eksplozije, ser... našli smo unutra telo...

— Hmm... ostavite ga tamo i niko da ništa nije dotakao pre nego što dođu stručnjaci iz obaveštajnog. U redu je, naredniče, možete ići...

— Ser...

— Šta je sad opet?

— To telo, ser... to je major Gilrut, ser...

— Šta?!

— Sasvim sigurno, ser... ovaj, lice mu je ostalo čitavo. A i uniformi je, mada...

— Šta je, sto mu gromova, major Gilrut imao ovde da traži usred noći? — zaurla Dornberger. Pritisnuo je dugme interfona. — Prijavnica!

— Izvolite, ser! — dopre uplašen mladački glas iz zvučnika.

— Da li je major Gilrut noćas ušao u bazu i, ako jeste, zbog čega ja nisam obavešten o tome?

— Uhh, ser... major je ušao pre jednog sata... zvao sam vas, ali trenutno niste bili u kancelariji. Atkins može potvrditi...

— Do đavola i ti Atkins! — opsova poručnik. — Ti stražari nikada neće shvatiti da ovo ovde nije nikakav prokleti dečiji vrtić... U redu je, naredniče, možete ići... i povedite i ova dva bizona sa sobom, više mi nisu potrebni.

— Ser, nećete valjda ostati sami sa...

— Napolje!

Lesli ne dopusti da mu se usne rašire u osmeh, iako je na veoma suptilan način uspeo da navede poručnika da učini ono, što je želeo. Nije to bila hipnoza u pravom smislu te reči. Nikada ne bi uspeo da poručniku, recimo, naredi da ga oslobodi... Ipak, korak po korak stvarao je situaciju u kojoj će mladi oficir poverovati bar delu njegove vešto smišljene izjave. A sada su čak

ostali nasamo, što je bilo više od onoga čemu se nadao.

Sada će biti prilika čak i za pravu hipnozu koju neće ometati prisustvo dvojice vojnika.

— U redu—reče Dornberger prigušenim glasom, trljajući oči. — Izgleda da je bar deo onoga što govoriš istina. Major Gilrut je tvoj saboter, zar ne?

— Umorni ste, poručniče.

To je bilo izgovoreno tihim, ubedljivim glasom i nije delovalo ni najmanje sumljivo. Svakako, Dornberger je bio umoran i to se videlo na njegovom licu.

— Aha...

— Slobodno se opustite... sedite udobnije... tako... uskoro će sve biti u redu. Atkins će naći nekog od vaših pretpostavljenih, vama će doći smena i moći ćete da se ispravate... na nekom tihom i mirnom mestu... na obali okeana... tamo gde talasi zapljuskuju obalu i tiho, tiho šumi vetar u krošnjama palmi...

»Zaista je umoran i podsvesno želi da se izvuče iz situacije za koju zna da joj nije dorastao«, mislio je Lesli. »Išlo je čak brže nego što sam očekivao...«

Vrhom palca podiže poručnikov spušten kapak. Zenica je prazno gledala u njega i on zadovoljno klimnu glavom. Držeći Dornbergera na oku, on pritisnu taster interfona.

— Prijavnica? — Dornbergerov glas nije bilo teško imitirati, naročito onu samouverenu

notu koju u sve što govore unose mladi oficiri.

— Izvolite, ser?

— Opet spavaš, do đavola! Slušaj dobro... šaljem jednog čoveka napolje u mom džipu po hitnom poslu. Jasno?

— Razumem, ser. Neće biti nikakvih problema...

— U redu. — Leslie prekide vezu.

Dornbergerova bluza bi mu po veličini odgovarala, ali su stražari na kapiji morali znati da nema više nijednog oficira u bazi. Prema tome, ostajao mu je samo kržljavi telefonista u prvoj prostoriji.

Atkins nije, stigao ni da se okrene, jer su se vrata iza njega bešumno otvorila.

— Izvini, momak — tiho reče Leslie, pridržavajući lako telo posle udarca u dobro poznato mesto na vratu. — Ispavaj se i ti, zašto da tvom poručniku bude lepše nego tebi...

S mukom je zakopčao Atkinsovu bluzu na svojim širokim ramenima i hitrim korakom iz zgrade dežurnog oficira. Džip je stajao pred ulazom, kao i kad su ga dovodili ovamo; svud unaokolo bilo je mirno, jer se straža svakako koncentrisala oko udaljene staklene hale.

Motor džipa zakašljao se, kao da odbija da radi u ovo doba noći i Leslie se iscerri: Ni u njegovu vreme vojska nije vodila mnogo više računa o svojim vozilima. A i zašto bi: uvek je bilo dovoljno rezervnih vozila,

račune je uvek plaćao neko drugi.

Stražar na kapiji hitao je da zadovolji nervoznog dežurnog oficira, tako da Leslie nije morao čak ni da uspori: rampa se podigla čim se na prijavnici ugledali farove džipa. Leslie u prolazu mahnu rukom, zamišljajući lice poručnika Dornbergera kada dozna šta se dogodilo sa njegovim zatvorenikom...

No još je bilo rano za tako vesele misli. Pred njim je bilo još mnogo puta i još mnogo posla. Pre svega naći neko drugo vozilo, manje upadljivo od džipa sa vojnim tablicama koji će uskoro tražiti sve policijske patrole odavde do San Franciska. A posle toga konačni obračun sa beskrupuloznom bandom čiji je jedan pripadnik i ove noći pokušao da ga ubije. To više neće trajati dugo, jer je Leslie Eldridž, ninda, sada dobro znao kako će bandi ući u trag...

*

* *

»Ona me čeka...«

Leslie pročitao i poslednje tri reči u tankoj svešćici povezanoj u meku crnu kožu, zamišljeno klimajući glavom.

Čak Loson bio je neoprezan, jako neoprezan.

I glup...

Sa uzdahom, Leslie prinese sve šćicu plamenu velikog stonog upaljača, posmatrajući kako se kožne korice grće kao živo biće. Malo potom pepeljara je bi-

la puna sivkastog pepela u koji se pretvorila životna priča mladića po imenu Čak Loson.

»Moj sensei je bio u pravu«, mislio je Lesli s tugom. »Tako malo ostane od čoveka posle nje gove smrti, čak i kada izvede mnoga velika dela... A o mojim delima niko nikada neće pevati...«

Prenuo ga je zvuk užurbanih potpetnica u hodniku i on načulji uši. Dolazila je neka žena. Sama.

Koga je ta žena tražila u garsonjeri Čaka Losona?

Vrata su se otvorila naglo.

— Ohhh...

— Zdravo, Lola — osmehnula se Lesli. — Nisi očekivala da ćeš me ovde zateći?

— Les — prošaputa ona promuklo, prinoseći ruku grudima. — Uplašio si me... stojiš tako kraj stola, kao kip...

— Ne boj se. Tražiš Čaka?

— Da. Nije tu?

— Tu je.

Njen pogled odluta prema kupatilu i Leslijeve usne se razvukoše u prezriv osmeh. Ta devojka ipak nije imala tako savršenu kontrolu nad sobom kao što je mislio.

— U kupatilu je?

— Da.

Lola je oklevala, njeni dugi prsti nervozno su se igrali reverom bluze, otkopčane tako da otkriva početak njenih punih, čvrstih grudi.

— Nešto nije u redu, Les?

— Ne... sve je u najboljem redu... zašto ne uđeš u kupatilo?

Ona nervozno sleže ramenima, izbegavajući njegov pogled.

— Ne znam... mislim, nezgodno je...

— Hajde, Lola! Ti i Čak dobro poznajete jedno drugo... zar ne?

— Ipak, ja...

U jednom koraku Lesli se stvori kraj nje i čvrsto je dohvatila za podlakticu.

— Dođi... da vidiš Čaka.

— Les... pusti me! Šta to znači?

Ogromne crne oči izgledale su još crnje. Lola pređe jezikom preko usana, ali se više nije odupirala. Štaviše, oslonila se čitavim telom o Leslija, pritisnuvši mu mišicu svojom čvrstom dojkom.

— Pazi! — šapatom reče ovaj. — Čaku se to ne bi dopalo... hajde, otvori vrata...

Nije mu promakao trenutak oklevanja, kada je ispružena ruka zastala pre nego što je došla kvaku. Vrata su se otvorila...

Vrisak. — Čak?!

»Izvrсна glumica«, zaista, mislio je Lesli. »I ipak ima dobre živce«.

Stao je na vrata kupatila iza devojke, tako da se nije mogla povući unatrag, iako su je svi njeni instinkti nagonili na to. Da htela je i borila se bez reči, ali joj Lesli nije dozvoljavao da se pomeri sa mesta.

— Gledaj — reče. — Gledaj sada šta su mu tvoji prijatelji učinili!

Nago telo Čaka Losona kupalo se u kadi punoj krvi, prazne očne duplje zurile su nekud prema tavanici, odsečeni prsti jedne ruke virili su kao crvi iz tamne površine tečnosti.

Stisnutih zuba Lesli je posmatrao užasni prizor, a onda povuče devojkicu sebi i zatvori vrata. Ščepao je za ramena i protresao, upijajući se pogledom u njene oči.

— Dakle? Da li si sada shvatala za koga radiš? Ko je to učinio?

Lice devojkice bilo je blede kao smrt. Otvorila je usta, ali joj je iz grla izašao samo neki nerazgovetan glas. Mahala je glavom levo i desno, kao čovek koji se bori za vazduh.

— Govori!

Na njenom obrazu ostade trag raširenih pristiju Leslijeve ruke. Drugi udarac baci je na pod.

— Hoćeš li govoriti, droljo?

— Les, nemoj! — zajeca ona.

— Ja... nisam znala da oni... oni...

Podigao je na noge jednim pokretom.

— Sedi tamo — pokazala glavom na stolicu. — Ko su oni? Ko je šef?

Lola je jecala prekrivši rukama lice, ali Leslijevo iskusno uho razabra lažni ton u njenom plaku. Devojkica je igrala na vreme, odugovlačeći kako bi pronašla neki izlaz za sebe. Bez sumnje, njeno divno telo i veština u kre-

vetu do sada su je izvlačili iz svake nevolje... nešto slično će pokušati i ovoga puta...

— Ohhh, Lesli... ovo je užasno...

Ponovo se zagledala u njega ogromnim očima na bledom licu, ali su joj ruke kidale bluzu na grudima, kao da se guši. Velike, čvrste grudi zadrhtaše pred njegovim očima. Da, Lola je dobro znala kakvim oružjem raspolaže...

— To ti neće pomoći — tiho reče Lesli. — Dobra si, priznajem... ali ne bih legao s tobom ni da si poslednja žena na svetu! I ne samo ja... kad svršim s tobom više te neće poželjeti ni najgori drogirani manijak na Zapadnoj obali!

Nije ni primetila kada mu se u ruci stvorio mali, oštar nožić. Sečivo je zablistalo pred njenim očima i ona užasnuto vrisnu, jer je osetila ledeni dodir čelika na licu. Nije bilo potrebno mnogo mašte da zamisli šta će se dogoditi ako on zaista odluči da je unakazi...

— Ne... ne... NEEEE!

— Hoćeš li govoriti?

Ona bezglasno zaklima glavom, pokrivajući još jednom oči rukama. Lesli vrati nož u džep. Lola Durao bila je slomljena, čak i lakše nego što je očekivao. On sede na stolicu između nje i vrata.

— Da čujem...

Drhtavim glasom, ali sa preciznošću koja je svojevremeno oduševila Stiva Koriya, Lola počela da govori... o tome kako se

rodila paklena ideja o ometanju navigacionog sistema aviona i načinu kako je ta zamisao, korak po korak, ostvarivana. O' Mara je uvukao u tu stvar, Frenk O' Mara čija je ljubavnica dugo bila...

— O' Mara nije bio glavni — podseti je Leslie. — Imam utisak da ti još uvek zaobilaziš njegovo ime. I ne pokušavaj da me slažeš... to bih odmah primećio...

— Vejd Tavernor...

Lesli skupi obrve. Nemoguće... ali je njen glas zvučao iskreno. Lola nije više imala nerava za nove laži.

— Vejd Tavernor, blejboj? Vlasnik avionske kompanije »Alhambra«?

— On... ideja je njegova, Les...

Kad malo bolje razmisli, to i nije bilo tako neverovatno. Tavernor, ličnost čiji su svaki pokret pratile društvene hronike listova na Zapadnoj obali. Živeo je veoma ekstravagantno i mnogi su se pitali otkuda mu toliki novac i kako to da njegova kompanija posluje izvorsno dok sve druge grcaju na granici rentabiliteta u sve oštrijoj konkurenciji avio-prevoznika. S druge strane, Tavernor se kretao u krugovima koji su imali veze sa NASA, sa armijom i vazduhoplovstvom... njemu ne bi bilo teško da angažuje pomoćnike kakvi su bili Herlihi ili major Gilrut...

Nešto tu ipak nije bilo u redu. Lesli je često viđao Taver-

norove fotografije. Čovek s takvim licem, licem pohotljivca nezajažljivih apetita, nikada se ne bi odlučio da naredi tako užasan zločin kakav je, recimo, bilo ubistvo Čaka Losona...

— Samo Tavernor? Ima li još nekog s njim?

Lola uzdrhta čitavim telom i Lesli shvati da je njegovo pitanje pogodilo cilj.

— Govori! — prosikta.

— Tu je još Soni... Soni Davila...

— Ko je, đavola, Soni Davila?

— On... on je užasan, Lesli... ubica... plašila sam se čak i njegove blizine, časna reč... Njegovi ljudi ubili su Gunarsona i Herlihija... pucali na Čaka...

— Znači, Tavernor je bio mozak, a Davila ruka — isceri se Lesli. — Imam utisak da tvoja lepota kod Davile nije palila, a?

— On ne voli žene...

— Muškarce?

— Ni muškarce... on... on voli samo krv...

— Kao što sam i mislio. Ono tamo — on glavom pokaza u pravcu kupatila — njegovo je delo...

— Da.

— Znala si da je Čak mrtav, naravno?

— Jesam.

— Zbog čega si se onda vratila ovamo? Da uživaš u prizoru?

— Ne, ne... Tavernor me poslao po Čakov dnevnik. Davila je potpuno zaboravio na njega, iako je trebalo da ga uzme.

— Zaneo se spektaklom — prezirivo reče Lesli. — Gde i kada je trebalo da im predaš tu sveščicu?

— Les... šta ćeš učiniti sa mnom?

— Još uvek ja postavljam pitanja — leđeno odvrati Lesli i Lola se zgrči, kao od udarca.

— Večeras... Tavernor ima vilu u San Rafaelu. Kod njega...

— Ko sve radi za njega u bazi Edwards?

— Ne znam tačno... neki mator, možda još jedan ili dva čoveka. Vejd... Tavernor... nije voleo da se raspitujem o toj strani njegovih poslova...

— Ako dozna da u Edwardsu nešto nije u redu, šta će učiniti?

— U Edwardsu? — devojka podiže pogled. — Šta bi se tamo moglo dogoditi? Vejd uvek tvrdi kako je to najsigurniji deo čitave organizacije!

— Recimo, ipak, da se nešto dogodi?

— Ne znam... Tavernor ima svoj privatni avion, DC-10, uvek je na aerodromu u Ričmondu... pretpostavljam da bi njim napustio zemlju, ako bi shvatio da je stvar krenula loše...

— Davila?

— I on bi svakako krenuo s njim, ako nanjuši opasnost, mada ne verujem da bi ga Vejd obavestio o tome...

— Kao i obično — nasmeja se Lesli. — Prvo svoja koža. A šta je s tobom?

— Sa mnom?

— Da. Da li bi Tavernor poveo i tebe?

Ipak nije mogla da se uzdrži od samouverenog osmeha.

— Svakako...

— Dobro. Koliko njih zna da imaju posla sa mnom?

— Samo Vejd i Soni... Davila.

— I ti.

— Da, i ja, Lesli, ja...

Zaustavio je pokretom ruke.

— U filmovima obično kažu: »Ostavi ta tvoja opravdanja za sud!« Ne sumnjam da bi ti je dva dočekala nešto slično. Ali...

Klimala je glavom, lagano, kao da tek tada shvata nešto što joj je davno, davno rečeno i objašnjeno.

— Ubićeš me?

— Da. Šta se dogodilo sa gospodom Gunarson?

— Uklonili smo je, naravno... morali smo. Lesli, zašto?

On se nasmeja, kratko, ledenim glasom koji nije obećavao ništa dobro.

— Zašto? Zar ti ono u kupatilu nije dovoljno? Ako nije, imam još jednu novost: Stiv Kori je mrtav...

Devojka je skočila sa stolice munjevitom brzinom, praveći ogromne korake svojim dugim nogama. Bila su dovoljna samo dva ili tri takva koraka da, nošena strahom, u deliću sekunde, proguta prostor do vrata.

Ali je Lesli već bio pred njom, gledajući je očima u kojima se videla — smrt!

Vrisnula je i zateturala se, a onda odskočila unazad. Više ni-

je ni gledala kuda trči, opsednuta onom željom koja se nikome ne može ispuniti — željom da se pobjegne od smrti...

Lesli nije pokušao da je zadrži. Istina, Čak Kori nije živio u onim ljupkim stanovima kakve bogataši sebi dižu na samim vrhovima visokih zgrada...

Ali je i sa šestog sprata, do asfalta ulice, bio dug, dug put...

*
* *

Aerodrom u Ričmondu nije veliki, ali je ipak još davno bio osposobljen da, bar u toku dana, prima i najveće avione. Internacionalni aerodrom u San Francisku često je postajao tesan i tako bi Ričmond uskakao kao prva rezerva, zahvaljujući svojoj blizini gradskom središtu. U normalna vremena, kao danas, niske aerodromske zgrade mirno su dremale na suncu, a na piste su sletali i poletali samo privatni i sportski avioni.

Sa mesta gde se nalazio, u restoranu na spratu aerodromske zgrade, Lesli je imao savršen pregled svega što se događalo na širokom prostoru oko asfaltne piste. Zato mu i nije mogla promaći prava kavalkada skupih kola koja se iznenada pojavila na prilaznom putu.

»Tavernor zaista ume da čuva svoju kožu«, pomisli Lesli, lagodno ispružajući noge i zauzimajući udobniji položaj na svom mestu. Pokretom ruke proveri da li mu je nadohvat ruke tor-

bica neobičnog oblika u kojoj se nalazilo sve ono što pripada opremi jednog ninde. Sem eksplozivnih kuglica.

Kao na paradi, dvojica kola su zaobišla zdepasti trup aviona DC-10, parkiranog stotinak jardi daleko od piste i postavila se tako da kontrolišu prilaz sa strane suprotne od aerodromske zgrade. Jedna kola, najveća i najblistavija, prišla su već spuštenim stepenicama na čijem je vrhu stajala stjuardesa u živopisnoj uniformi. Još dvojica kola ostala su u pozadini, efikasno preprečujući put svakom kome bi palo na pamet da priđe avionu.

»Razmeću se«, mislio je Lesli. »Tavernor i Davila imaju dobru obaveštajnu službu. Znaju šta se dogodilo u Edvardsu, ali isto tako dobro znaju da im još uvek niko nije na tragu. Sem mene, naravno... Ipak, ne verujem da je ovolika pratnja pripremljena upravo meni u čast...«

Bacivši na sto nekoliko novčanica on zabaci torbu na rame i elastičnim korakom pođe niz stepenice restorana, do manjeg hola koji je služio kao čekaonica i sada bio potpuno prazan.

Čuvar pred službenim ulazom se dosađivao i upravo zato je bio veoma ljubazan kada ga je krupan mladić upadljivih plavih očiju zapitao kako može da dođe do taoleta. Nešto u njegovom pogledu kao da ga je opčinilo: bio je ubeđen da je mladić učtivo zahvalio i otišao u pokazanom pravcu čak i u trenutku

kada se Lesli provukao pored njega u uski hodnik koji je vodio u službeni deo zgrade.

Još jedan od veoma starih trikova ninda, ali trik kojim bi se ponosio svaki savremeni iluzionista. Ljudska čula zaista nisu uvek pouzdana, to je bolje od svih mogao da proceni čovek koji je godinama proučavao samo način interpretacije poruka koje čula šalju mozgu...

Cisterna za gorivo, obojena upadljivom crvenom bojom, upravo je kretala prema usamljenom džambo-džetu. Niko od trojice ljudi u njenoj kabini nije primetio da imaju i slepog putnika, čoveka koji je kao zmija kliznuo pod trbušasti rezervoar i na čudesan način našao sebi oslonac na prijavnoj šasiji vozila.

Srećom, vozaču cisterne nije se žurilo i vozilo je lenjo klizilo glatkom asfaltnom trakom, ušteđujući tako napor. Lesliju koji se samo vrhovima prstiju ruku održavao na površini klizavoj od ulja. Cisterna se zaustavila na propisanoj razdaljini od aviona. Vukući noge, dva čoveka u crvenim kombinezonima prišla su da povežu debele cevi koje su u jednoj sekundi mogle da ubace u rezervoare aviona mnoge galone kerozina. Motor cisterne nežno zabruja i debele cevi se naduše od tečnosti koja je velikom brzinom porjurila kroz njih.

Lesli skliznu na asfalt i oprezno izviru, zaklonjen glomaznim zadnjim točkovima. Oni glavni

svakako su već bili u unutrašnjosti aviona nestrpljivo čekajući poletanje, ali je Lesli sa svog mesta nazreo i čoveka koji je nepomično stajao kraj stepenica, prateći pažljivim pogledom sve što se zbiva u okolini.

Vedar ženski smeh, duge, preplanule noge u skupoj obući na stepenicama. Tavernor dakle kreće na put sa čitavom svojom kamarilom, plašeći se da se ne dosađuje za vreme dugog leta. Utoliko gore po njega... osećaće se sigurnije okružen poznatim licima...

Neko kretanje naziralo se i kod repa aviona i Lesli, rizikujući pomoli glavu malo dalje. Jedan čovek nosio je uz zadnje stepenice veliku kartonsku kutiju sa natpisom poznatog proizvođača viskija. Tavernor, dakle, zaista ništa nije prepuštao slučaju...

Duboko udahnuvši, Lesli se spremi za akciju. Odluka je doneta, oklevanja više nije moglo biti. Iskočrio se ispod cisterne naglim pokretom i u tri skoka našao ispod širokog trupa aviona, zaklonjen ogromnim točkovima stajnog trupa. U ruci mu je bio šuriken, brza smrt za svakog ko bi primetio njegov skok...

Ali ne. Ljudi su i dalje mirno radili svoj posao; nigde se nije čuo nijedan uzbuđeni glas.

»Naravno, svima je pažnja usmerena na okolinu«, pomisli Lesli. »Nikome od njih ne pada na pamet da bi opasnost već

mogla da bude tu, u njihovoj sredini...«

Mirno, gotovo bez žurbe, Lesli pređe čitavu dužinu aviona i stiže do stepenica spuštenih iz zadnjeg dela. Još uvek ništa...

Uspeo se i našao u uskom hodniku. Miris koji je dopirao iza vrata sa leve strane svedočio je da taolet aviona nije bio baš najefikasnije očišćen. Ona vrata desno, prema tome, morala su biti vrata skladišta u koje je sada neko slagao pakovanja sa alkoholnim pićima. Lesli ih besumno otvori.

Iznenadio je čoveka koga je maločas video na stepenicama u trenutku kada je naginjao flašu skupog viskija. Ovaj zbunjeno zatrepta i ruka mu sama pođe naniže.

— Samo nastavi — prijateljski reče Lesli. — Tvom gazdi to više neće biti potrebno.

Usta čoveka oblikovala su kr-
ik, leva ruka mu polete prema džepu sakoa, ispod kojeg su se nazirale tvrde konture velikog revolvera.

Ninđa je bio brži. Udarac sa tri ukrućena prsta desne ruke razario je kao nož: započeti kr-
ik izgubi se u krkljanju kada je umesto vazduha među pokidane glasne žice navrla krv.

Odgurnuvši nepokretno telo u stranu, Lesli navuče rezu na vrata. Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka mira za presvlačenje u njegov kostim. Tavernor i Davila, naročito Davila, nisu smeli da umru jednostavnom smrću. Morali su pre

toga da upoznaju strah... isto onako kako su ga upoznale njihove mnogobrojne žrtve...

Upravo je navlačio kapuljaču na glavu kada neko pokuša da otvori vrata. Završio je započeti posao pazeći da ne načini kakav šum i onda čekao, napetih mišića.

— Lui — reče neki ženski glas. — Lui, zašto si zaključao? Otvori...

Lesli se obazre oko sebe. Na žalost, Lui neće moći da se javi, iako bi to sada bilo veoma zgodno...

— Lui! — ponovo glas nestrpljivije. — Otvaraj, do đavola, znam da si tu!

— Šta je bilo?

Drugi glas, muški. Samopouzdan glas čoveka naviklog na opasnost i brze reakcije, ono što se tražilo od telohranitelja važnih ličnosti.

— Lui... zaključao se i neće da mi otvori! — U glasu žene osećao se gnev. — Mora da opet pije, životinja!

HARAGEI!

Haragei... termin koji se u Japanu koristi da bi se opisalo ono što mi obično nazivamo »šestim čulom«, »predosećanjem opasnosti« ili nekim drugim komplikovanim i nedovoljno jasnim nazivom. »Haragei«, jednostavno, može značiti potpuno jedinstvo čoveka sa njegovom okolinom, sa svakim pokretom i svakim detaljem u njoj. Čovek koji to može, a Lesli je spadao u takve, sposoban je da nasluti opasnost čak i kada obična lju-

dska čula oko sebe ne nalaze ništa što bi na opasnost ukazivalo.

Kao sada...

Ninda se bacio na pod mnogo pre nego što su tanka vrata bila bukvalno pocepana revolverskim hicima ispaljenim iz neposredne blizine. Otkotrljao se u stranu, zaklanjajući se iza mrtvog Luijevog tela: ubica sa druge strane vrata prokleta dobro je znao svoj posao. Otvori načinjeni mecima nisu imali slučajan raspored: čovek je precizno rasporedio sve svoje hite, nastojeći da po jedan metak usmeri u svaki delić nevelike prostorije.

— Mori! — urlao je sada nevidljivi strelac. — On je ovde! Svi ovamo... javi šefu!

Čak i grdosija kakva je bila glomazni DC-10 zanjihala se u svom repnom delu pod užurbanim koracima nekolicine krupnih ljudi. Ninda skoči na noge i obazre se oko sebe.

Po svemu sudeći ponovo je upao u smrtonosnu zamku...

*
* *

Izlaza nije bilo, to je utvrdio odmah, sem kroz izrešetana vrata iza kojih se sada nalazilo najmalje pet ljudi sa spremnim oružjem.

Sa jednim ili dvojicom mogao je da izađe na kraj, čak i u uskom prostoru hodnika u avionu. Čovek brzih refleksa, koji savršeno poznaje sve vrste oru-

žja, mogao je izbeći čak i hitac ispaljen sa malog rastojanja, u što se ne tako davno uverio i Čak Loson.

Ali, četiri strelca, možda i pet... postavljeni jedan iza drugog u hodniku širine jedva tri stope...

Ninda je veoma dobro poznao svoje mogućnosti. Moguće je da niko od ljudi u hodniku ne bi preživeo taj obračun, ali bi imali dovoljno vremena da ispale onoliko hitaca koliko bi moglo zauvek onesposobiti čak i jednog nindu.

Lesli steže zube. Prsti desne ruke sklopiše mu se oko raskošno ukrašene drške dai-katane, mača iskovanog pre mnogo vekova u radionici srednjovekovnog japanskog majstora.

»Znao sam da će kraj doći pre ili kasnije«, mislio je Lesli. »Ipak, će ih to koštati, skupo koštati...«

— Čekaj! — začu se oštar glas u hodniku. Glas koji je se kao kao oštre ledene ivice, glas ubice, čoveka koji je uživao u prolivenoj krvi. — On je tamo?

— Jeste, šefe — odgovori neko poluglasno. — Da ga izbušimo kroz vrata, a?

Davila. To je mogao da bude samo on. Tiho nekoliko reči izgovorenih u hodniku značile su smrtnu presudu i za njega. Lesli je sada tačno znao njegov položaj. Prvi udarac biće namenjen Soniju Davili...

— Polako... više nam se nigde ne žuri. On nikuda ne mo-

že da umakne... ali je u tome i moja šansa!»

Hitrim preczinim pokretima on se povuče dalje od središta prostorije, za slučaj da se Davila ipak predomisli. Stajao je nepokretan, kao kip, i samo su oči bleštale u uskim prorezima kapuljače.

— Hej, momak! — začu se Davilin glas. — Izadi... sa rukama uvis. Igra je završena!

Ninda je ćutao. Kada dođe trenutak da progovori, progovoriće svojim oružjem...

— Izadi, do đavola, hoću da vidim tipa koji nam je zadao toliko muka! Obećavam ti da te nećemo odmah ubiti. Časna reč!

Prigušen smeh Davilinih ljudi svedočio je da čak ni oni nemaju mnogo poverenja u časnju reč svog šefa. Leslie se ne pomeri s mesta.

— Vrlo dobro! — reče Davila posle kraćeg oklevanja. — Momci, idite po njega... i zapamtite — hoću ga živog!

Usne pod crnom kapuljačom raširile se u podrugljiv osmeh.

Odbačena udarcem noge, vrata odleteše u stranu. Na njima se pojaviše ne baš oduševljena lica dvojice ljudi iza kojih su istezali vratove još dvojica. Jedan od njih čak dreknu od straha kad ugleda nepokretnu figuru u crnom. Četiri cevi se podigoše kao po komandi, uperene u Lesliejevo telo.

— Prokletstvo, šta je ovo? — procedi jedan od njih, sitan momak čije je lice bilo unakaženo

ružnim ožiljkom. — Šefe... pa ovo je...

Davila je bio dovoljno oprezan da ostane van vidnog polja ninde, ali je njegov glas ponovo rezao kao staklo.

— Kukavice! Ne dozvolite da vas zaplaši taj vampirski kostim, do đavola! Ispod njega je čovek kao i svaki drugi!

— To bih voleo najpre da proverim — progunda jedan od revolveraša.

Lesli okrete pogled ka njemu i čovek ustuknu, mrmļajući nešto sebi pod bradu.

»Plaše se«, mislio je Leslie. I to je dobro...

Ali se iza širokih pleća četvorice ljudi sada naziralo usko, šiljato lice, sa sitnim očima i ogromnim čelom. Davila je češljao kosu unazad, trudeći se da izgleda kao gangster iz tridesetih godina, ko zna zašto. Možda je mislio da tako izgleda strašnije...

— Baci to! — oštro reče jedan od one četvorice. Leslie poslušno ukloni ruku sa drške katanu.

Primenjena psihologija. Za ove ubice opasno oružje bilo je samo ono koje je stvaralo mnogo buke. Bešumni mač pripadao je istoriji, dakle, nije mogao biti opasan za čoveka sa modernim, automatskim pištoljem u ruci.

»Varate se, gospodo«, pomisli Leslie. »To ćete uskoro doznati...«

— Povedite ga ovamo! — cedio se Davila. — Hoću da ga pokažem Vejdu...

Davilini momci nisu bili prvi put u takvoj situaciji. Oprezno su se razmakli, oslobađajući prolaz. Jedan od njih mahnu pištojem.

— Hajde! Polazi!

Pazeći da ne načini nijedan nepotreban pokret, Lesli lagano zakorači napred. Ruke je držao daleko od tela, daleko od svog oružja i to je umirilo četvoricu revolveraša. Nijedan od njih nije znao, niti je mogao znati, da je to položaj leptira, jedan od omiljenih položaja iz kojeg su majstori kenzucua u svakom trenutku mogli preći u opasan napad.

»Ali, još nije vreme za to«, mislio je Lesli. »Hoću da vidim Vejda Tavernora... da ga gledam u lice u oči, u trenutku kada shvati da će umreti...«

Davila se povlačio pred njim sa trijumfalnim osmehom na licu, nastojeći ipak da sve vreme ostane u zaklonu širokih pleća dvojice revolveraša koji su išli za njim, ne ispuštajući Leslija iz vida. Dvojica su išla iza njinde i on je gotovo fizički osećao preteće praznine cevi iz kojih su svakog trenutka, na jedan neoprezan pokret prsta, mogli poleteti smrtonosni olovni projektili.

— Hej, Vejd! — uzviknu Davila povlačeći u stranu zavesu koja je pregrađivala uski hodnik. — Dođi da vidiš koga sam ti doveo!

Neobična povorka sada se nalazila u velikom salonu, uređenom sa mnogo ukusa. I mnogo

para, iako te dve stvari često ne idu zajedno.

Lesli je prezrivim pogledom prešao po prizoru ispred sebe. Podsećalo je to na orgije starih Rimljana, one koje su trajale danima i noćima. Sada je shvatio zbog čega je Tavernoru bilo potrebno toliko novca...

Dve potpuno nage crkinje nagingale su se nad mlohavo telo plejboja opruženo na skupocenom kauču. Bleda, nezdrava boja njegove kože izbijala je čak i ispod preplanulosti obezbeđene skupim preparatima i najskupljim suncem Akapulka ili nekog sličnog mondenskog letovališta. Unaokolo, ljudi i žene ležali su u klasičnim razvratnim pozama i nad njima je lebdeo miris koji je Lesli lako identifikovao.

Hašiš...

— Ko je to? — oči Vejda Tavernora bile se mutne kada je podigao pogled. Leslijev kostim na njega, bar naizgled, nije ostavio nikakav utisak...

I Davilin osmeh bio je prezriv. Leslija su privukle njegove ruke: male, sa kratkim zdepastim prstima, ruke koje su neprestano gladile jedna drugu, što se miluju ruke mladih ljubavnika... »Kako je moguće«, mislio je Lesli, »da te, naizgled tako nespretne, ruke budu i toliko opasne. Ruke ubice...«

— To je naš prijatelj, ninda — rekao je Davila tiho, sa očiglednom namerom da ostavi utisak.

Tavernor se, međutim, samo mlitavo osmehnuo. Šaka mu se

sklopila oko šišljaste čvrste dojke žene nagnute nad njim. Druga devojka je dahtala sa glavom među njegovim nogama, nastojeći da ga uzbudi. »Bez mnogo uspeha«, primeti Lesli.

— O? — Tavernor reče neža- interesovano. — Pa?

— Treba da ga sredimo.

— U redu. To je tvoj deo posla, zar ne. Molim te, Soni, da ga pre toga ukloniš odavde... znaš da ne volim krv...

— Mislio sam da želiš da ga vidiš — nasmeja se Davila. — Ne izgleda naročito opasno, a?

— *Izgleda opasno* — primeti Tavernor. — Vodi ga, Soni... vidiš da si dekoncentrisao moje ženske.

Davila se nasmeja:

— Do đavola s njima!

— Okrenuo se i sa bezbednog rastojanja zagledao u Leslija:

— Ko si ti?

— Zar je to toliko važno? — glas ispod kapuljače bio je miran.

— Ne naročito! — sleže Davila ramenima. — Ninda, zar ne?

Lesli je ćutao. Ljudi su pištoljima u rukama premeštali su se sa noge na nogu. Njima se očigledno nije dopadalo što Davila toliko oteže tako jednostavnu stvar.

— Nećeš da kažeš? Zašto si došao ovamo?

— Da ubijem. Tebe i Tavernora.

Ponovo Davilin smeh.

— Vejde, čuo si ga?

Tavernor je ležao sklopljenih očiju, dopuštajući da dve žene čine s njegovim telom šta hoće.

— On je daleko odavde, Davila — reče Lesli. — Moraš da odlučiš sam.

— Zbog čega misliš da to ne mogu?

— On je gazda.

— Samo zato što sam mu ja to dopustio. Karte su u mojim rukama, čoveče...

— Ne potcenjuj ga. Možda neko od tvojih ljudi radi za njega...

Strelica je pogodila cilj. Davila ustuknu korak i sumnjičav pogled prelete preko četiri ukočena lica. Međutim, to nije trajalo dugo.

— Neće ti to uspeti! — reče tiho. — Vejd mi veruje... a i ja njemu.

— Kako možeš da veruješ čoveku koji se drogira? On će sve izbrbljati prvom prilikom...

— To je moja stvar... Ti si bio u bazi Edwards?

— Da.

— Znao sam... Vejd! Ovaj momak nas je prešao za najveći posao svih vremena...

Tavernor ga nije čuo. Lice mu je bilo zgrčeno u očekivanju ekstaze koja je dolazila sporo, suviše sporo...

— Dobro — uzdahnu Davila. Oči su mu sada bile tamnije nego trenutak ranije, ruke su mu još jednom pogladile jednu drugu. — Hoću tvoju krv...

— Dođi po nju.

Davila klimnu glavom. Čak i Lesli Eldridž, ninda, morao se

diviti brzini kojom je izvukao nož ispod pojasa pantalona.

— Da vidimo, nindo — reče Davila sa uživanjem. — Da vidimo ko je bolji sa hladnim čelikom...

*
* *

— Ja sam bolji — reče Lesli. — Naravno, ako ne odlučiš da malo izmeniš pravila.

Davila se zadovoljno cerio.

— Ne misliš valjda da sam toliko lud da ti pružim priliku za poštenu borbu? Pre svega to tvoje gvožđe je mnogo duže od mog. Ali, s obzirom da smo na mom terenu, uzeću sebi pravo da propišem neka nova pravila. Recimo, da ti pre borbe ispalam metak u jednu nogu. Biću galantan, evo... možeš sam iza-brati koju nogu želiš...

— Hvala...

— Dakle?

— Svejedno mi je — sleže Lesli ramenima. — To ti ne bi bila dovoljna prednost, Soni, samo da znaš.

— Mori...

Jedan od četvorice sa revolverima stupi korak bliže. Lice mu je bilo iscereno u masku paklenog zadovoljstva.

— Leva noga, Mori... najbolje u koleno.

— I pazi kako pucaš, Mori — posavetova ga Lesli mirnim glasom. — Ako promašiš, ovaj avion neće više biti ni za šta. Ne verujem da će se gazdi to dopasti.

— Čekaj! — dreknu Tavernor. — Prokletstvo, Soni, on je u pravu... i najmanje oštećenje može nas sprečiti da letimo na potrebnoj visini!

On je odgurnuo one dve crnkinje i sada je nespretno pipao oko sebe, nastojeći da navuče raskošnu dugu kućnu haljinu.

— Naredi momcima da ga izvedu napolje i likvidiraju — dodade on žurno, prilazeći grupi oko Leslija. — To je najjednostavnije...

Četvorica revolveraša su oklevala prenoseći pogled sa jednog šefa na drugog. »To ti je nevolja kad komanduju dva čoveka«, mislio je Lesli. Upravo u tome je moja prednost: mogu da delujem u trenutku kad nešto odlučim, ne čekajući da se neko drugi složi sa tim...

U srednjovekovnom Japanu pesnici su pisali ode zvuku katanane koji se izvlači iz korica režući vazduh oko sebe i zaslepljujući sve bleskom plemenitog čelika obrađenog do savršenstva. Ovde, međutim, sem Leslija, nije bilo nikoga ko bi se umeo da se divi nečemu takvom... čak i da im je Lesli dao vremena za tako neproduktivna razmišljanja...

Dva čoveka pala su u prvoj desetini sekunde, dvojica najboljih. Savivši kolena, Lesli je zadao horizontalni udarac katanom, paralelno sa podom. Oštri čelik nije naišao na gotovo nikakav otpor dok je otvarao utrobu prvom revolverašu; drugog ga je pogodio samo vrh, ali ta-

ko precizno da je bio mrtav pre nego što je dotakao pod...

Savijena kolena kod tog u-darca imala su još jednu funkciju, jer škola koju je Lesli prošao nije dopuštala nikakve prekide između niza fluidnih pokreta koji bi u nekoj drugoj situaciji podsećali na ples. Prikupljena elastična energija mišića i tetiva ninde trenutno se ispraznila u dugi skok koji ga je odneo daleko van domašaja hitaca druge dvojice revolveraša. Bili su veoma brzi, ali samo za uobičajene predstave...

Davila... Davila je bio brži za klasu brži od svojih ljudi. Na samom temenu duge parabole po kojoj se kretalo Leslijevo telo morao je da načini još jedan hitar pokret: kratko, oštro sečivo teškog Davilinog noža prohujalo mu je kraj grudi, gotovo skliznuvši po glatkoj svili kostima. Dotakavši jednom nogom pod, Lesli krete u novi skok...

I Taverner ga je iznenadio brzinom, ali je to bila brzina od koje mu, bar za sada, nije pretila nikakva opasnost. Ludički dreknuvši, jedan od vođa bande pojuri u pravcu vrata koja su vodila u susednu prostoriju aviona, oborivši usput jednu od iznenađenih devojaka koja mu se našla na putu.

Davila se vešto povukao iza dvojice preostalih bandita, zavladaću ruku pod sako, zaštićen tim živim zidom od njihovih tela. Obojica su uspeli da ispale još samo po jedan hitac, iako su im prsti neprestano pritiski-

vali okidače automatskog oružja. Njihove ruke, međutim, nisu bile dovoljno brze da slede neuhvatljive Leslijeve pokrete.

Lako, gotovo nežno, katana pogladi glavu prvog revolveraša na kojoj se pojavi duga, tanka linija. Samo na trenutak... iz otvorene lobanje po još uvek uspravnom telu rasuše se krv i mozak... Ruka drugoga, ona ruka za revolverom, odlete u stranu: razjapivši usta njen vlasnik započe pokret kojim je želeo da to spreči, da drugom rukom zadrži krv koja je navrla iz presečenih žila. Vrh katane bio je brži: meko doskočivši na pod, u užasnoj tišini, Lesli mu probode vrat i oštrim trzajem izvuče sečivo iz rane, spremno na novi udarac.

Davila je već imao revolver u ruci, ali se predomislio. Dugim, većtim skokom stvorio se na vratima i proleteo kroz njih. Lesli zastade...

Koliko se brzo sve to dogodilo pokazala je i reakcija dveju devojaka. Tek u tom trenutku one su shvatile svu strahotu pri zora i završitale od straha.

Lesli nije imao vremena za njih; njihovi prodorni krici nisu mogli da ometu njegovu koncentraciju. Zastao je da razmotri svoj sledeći potez...

Morao je da bude brz. Ne samo zato što su Davila i Taverner imali još ljudi oko aviona: pretila je realna opasnost da, žrtvujući svoje revolveraše, njih dvojica uspeju da umaknu jednim od kola koja su, bez sum-

nje, još uvek čuvala svoju strazu oko aviona...

Još jednom je odabrao stepenice u repu aviona, poznajući dobro reakcije progonjenog. Davila će svakako očekivati da on krene direktno za njim i Tavernorom; pažnja telohranitelja biće koncentrisana na vrata kroz koja su njih dvojica izašla...

U nekoliko dugih skokova Leslie prelete hodnik i sa vrha stepenica bešumno skoči na asfalt pod sobom. Motor jednih kola ludački je urlao. Tavernor je trčao prema njima u onoj smešnoj kućnoj haljini. Davila je ostrim pokretima izdavao naređenja trojici ljudi koji su mu pritrčali. U njihovim rukama mutno su svetlucale ružne, kratke cevi automatskih pušaka.

— Eno ga! — dreknu neko iza Leslija, jedan od ljudi koji su osatli kraj kola parkiranih na drugoj strani aviona.

Rafal se sruči na stepenice, ali Leslija već više nije bilo na tom mestu. Kao munja je preleteo prostor do najbližih kola. Neko se nalazio između njega i kola, preprečujući mu put: ogroman čovek širokih pleća i male glave. U trku Leslie ga dotače levom rukom i odbaci daleko od sebe, demonstirajući još jednom šta može da postigne energija čitavog tela skoncentrisana u jedan udarac.

Olovna kiša pljuštala je oko njega kada je uskočio kroz otvorena vrata kola čiji je motor smireno brundao. Poskočivši, kola kretose iz mesta, škripajući

gumama i povećavajući brzinu u svakom narednom deliću sekunde. Leslie skoči na suprotna vrata i otkotrlja se u stranu, posmatrajući krajičkom oka šta se zbiva.

Tavernor jedini nije imao dovoljno refleksa da izbegne zahuktalu čeličnu grdosiju. Vrisnuvši, on podiže ruke kao da želi da se zaštiti. Udarac ga je bacio na haubu motora i bukvalno prikovao za bok cisterne u koji su se kola trenutak kasnije s tupim treskom zarila. Ruke mu se još jednom podigoše, ali samo da bi mlitavo pale na lim koji mu je zgnječio grudi...

Uspravljen, Leslie je na trenutak vratio svoj katana u korice. Ruke su mu neshvatljivom brzinom rezale vazduh kao krila vetrenjače u svakoj novoj desetini sekunde iz njih je izletalo novo oštro sečivo, šuriken, zvezde koje su nepogrešivo pogadale svoj cilj.

Davila zbunjeno zavrte glavom, kao da ne shvata šta se to zbiva. Samo trenutak ranije oko njega su stajali ljudi sa mitraljezima u rukama. Sada je bio sam, pred tim užasnim čovekom u crnom koji mu je lažnim korakom prilazio, zloslutno ga posmatrajući iza uskih prereza kapuljače...

Međutim, još uvek nije bio red na njega. Na suprotnoj strani, iza aviona, nalazio se poslednji Davilin revolveraš, onaj koji je jednom već promašio Leslija. Svojom hrabrošću, ili možda glupošću, on je uspeo da

kupi još nekoliko sekundi života za šefa...

Izbegavši novi rafal, Lesli munjevitom podiže levu ruku. Čovek je trenutak ranije čuo zujanje šurikena u vazduhu, video kako njegovi drugari padaju kao snoplje. Znao je da iz ruku čoveka u crnom doleće smrt i zato se bacio na asfalt, ne pokušavajući da ispali novi rafal iz svog oružja.

Stari trik, ali mu se ne može zameriti što ga nije znao. Šuriken je ovoga puta doleteo iz desne ruke, pogodio mirni, nepokretni cilj na tlu.

Lesli se laganom okreću. Mrtva tela pod njegovim nogama, jedva čujni rad motora cisterne; ljudi koji su bili na njoj trčali su po pisti mašući rukama i ne usuđujući se ni da se okrenu, uvereni da im niko neće poverovati kada ispričaju šta su videli.

I Davila... bleđeg lica, sa iskeženim zubima, ali sa velikim revolverom u ruci. Rešen da skupo proda svoju bezvrednu kožu.

Ninđa uperi svoj pogled u njega.

— Šta sada, Soni? — reče tiho.

Sve svoje nade Soni Davila stavio je na jednu kartu i poslednjih nekoliko sekundi borbe iskoristio je da zauzme što povoljniji položaj. Video je koliko je taj užasni protivnik brz, ali je još uvek imao poverenja i u svoju brzinu...

Bio je svega korak — dva od otvorenih vrata cisterne, sada već razdvojene od aviona, iako su se debele cevi vukle po tlu. Znao je da mu je to vozilo jedina šansa. Ako uspe da uskoči i zaštititi se vratima od debelog lima pre nego što ninđa upotrebi neko od svojih užasnih oružja, onda...

Onda još uvek ima izgleda da ovu borbu dobije...

Nije ni mogao da zna da Lesli bukvalno čita gotovo svaku misao na osnovu sitnih neupadljivih znakova koje obično oko teško zapaža. Lesliju nije promaklo Davilino povlačenje prema cisterni, hitar pogled kojim je odmerio rastojanje do nje, trijumf koji je na trenutak osvetleo njegove oči. Ne, Davila se još uvek nije predavao...

— Hajde, Soni — osmehnu se Lesli ispod maske. — Pokušaj i to...

Davila munjevitom brzinom podiže ruku da ispali jedan metak. Nije čak ni nišanio, računao je da će time načas zadržati Leslija i time dobiti u vremenu da uskoči u cisternu.

Lesli je ostao nepokretan na istom mestu, znao je da će metak prozviždati daleko od njega. Osvrnuo se oko sebe: u aerodromskoj zgradi do sada su svakako primeti da se događa nešto neobično, ali još nije bilo znakovna da će se policija uskoro umešati. Imao je dovoljno vremena za malu, okrutnu igru sa Davilom...

Motor cisterne zaurla i njeni glomazni točkovi lagano se pokrenuše. Vukući nepotrebne cevi za sobom, Davila oštro okrete volan i kola se ustremiše na Leslija. Nekim čudom, Tavernorovo telo ostalo je na svom mestu, uglavljeno u deformisani lim bokova cisterne. Njegove mrtve noge vukle su se po asfaltu.

U deliću sekunde Lesli je procenao brzinu kretanja cisterne i izmakao se hitrim skokom, dopustivši da mu branik prohuji pored desnog boka. Odbacivši se levom nogom od tla, on skoči na papučicu kabine, izveravši se potom i na njen krov.

Davila to nije promaklo i kočnice naglo zaškripaše u pokušaju da ga zbacila sa glatke površine. Lesli je to očekivao, prsti njegovih nogu već su bili bezbedno zakačeni za izbočine na zadnjem delu kabine.

Ali ne za dugo, jer je on znao šta sada sledi. Pucanj. Metak velikog kalibra probi lim na mestu gde je Lesli trenutak ranije ležao. Ninda je dotle već skliznuo niz zaobljenu površinu cisterne i našao se na njenoj drugoj strani, bliže Davili.

Gotovo zalepljen uz vrata, on oprezno proviri u kabinu. Lice mu je bilo na svega nekoliko palaca od Davilinog kada ovaj konačno shvati da Ninda više nije na krovu. Izbuljene oči načiniše hitar pokret i njihovi pogledi se sretoše.

Bilo je to previše, zaista previše za Daviline nerve. Dreknuo je od straha i bacio se preko

sedišta, koprcajući se i boreći se da otvori suprotna vrata.

Sa usnama raširenim u osmeh, Lesli munjevito obiđe prednji deo vozila. U pravom trenutku da otvori Davili vrata ironično se klanjajući.

Ubicu izdadoše noge i on klonu na kolena. Revolver zaboravljen u ruci zveknu o asfalt.

Iz daljine se začuše poznate sirene. Policija je konačno stigla. Davila podiže pogled u kojem se ponovo čitala nada.

— Ne, Soni — tiho reče Ninda. — Predaleko su da bi to tebi nešto značilo...

Klimnuvši glavom, Davila odbaci iz ruke revolver. Nešto u tom pokretu upozori Leslija na opasnost. On načini munjevit korak u stranu.

Pokret kojim je ubica odbacio oružje imao je dvostruku svrhu: u desnu šaku skliznuo mu je iz rukava vešto postavljen nož sa širokim sečivom. Davilina ruka polete odozdo naviše, udarcem koji bi, da je pogodio, svakako prosuo Leslijevu utrobu.

Trijumfalni krik s kojim je Davila zadao udarac naglo se prekide, jer mu na usta navre krv. Davila zbunjeno pogleda naniže, nije osetio nikakav udarac. Njegove zamučene oči imale su samo još toliko vremena da vide kako mu se iz grudi lagano izvlači dugo sečivo katana.

Ninda se još jednom osvrte oko sebe i podsmešljivo mahnu rukom izbečenom, bledom licu zalepljenom za pleksiglas pilotske

kabine aviona. »I ti ćeš imati muke da objasniš policiji šta se ovde dogodilo, momak«, pomisli dok je brisao mač o Davilinu odeću.

Policijske sirene bile su sve bliže. Ninda hitrim korakom obiđe avion i priđe jednim od napuštenih kola čiji je motor i dalje besmisleno preo. Pod njegovom sigurnom rukom automobil jurnu preko piste, sve dalje i dalje, dok se nije izgubio na strani suprotnoj od aerodromske zgrade.

Lesli Eldridž, ponovo u svako-dnevnoj odeći, utopio se u dugu

kolonu vozila koja je auto-putem hitala prema središtu San Franciska, ali je samo jedan deo njegove pažnje bio usmeren na vožnju.

»Kako bi bilo lepo«, mislio je, »kada bi ovo zaista bio kraj? Kada bih mogao da zaboravim na svu ovu krv, na ubijanje... da zaboravim Stiva Koriya i Čaka Losona... i Davilu, i Taver-nora, i Lolu...«

Takve misli, međutim, nisu ga držale dugo. Lesli Eldridž je bio ninda...

A ninde i smrt uvek idu ruku pod ruku...

K R A J

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

NINĀA

svetski bestseler
drugo izdanje

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. U radnju romana upletene su egzotične pohote, seksualne strasti, tradicionalno shvatanje osvete orijenta i modrni način života Zapada. On oduševljava svakog čitaoca, i sadrži najčudnovatije i najoriginalnije scene koje ste ikada čitali.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povež sa zaštitnim omotom, 432 strane. Cena 1200 dinara.

Knjigu možete kupiti i na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA-NĐ

Ovim neopozivo naručujem knjigu NINĀA _____ komada po ceni od 1200 dinara.

1. plaćanjem u gotovu sa popustom 20% prilikom preuzimanja knjige
2. na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%
(nepotrebno precrtati)

IME I PREZIME NARUČIOCA _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ LIČNE KARTE SUP _____

_____ **M.P.** _____
datum **potpis naručioca**

(Ako se knjiga kupuje na otplatu, narudžbenicu overava radna organizacija)

U novembru Ninđa 18

DO PAKLA I DALJE

... Ruka na minijaturnom prekidaču nije zadrhtala. Straha nije bilo ni u Koblerovim očima; u njima nije bilo nikakvog osećanja, kao ni u očima zveri koja je namirisala krv.

Ninđa neprimetno premesti težinu sa jedne noge na drugu. Morao je da bude brz, možda brži nego ikada; nije smeo da dozvoli ni najmanje zakašnjenje zbog nesigurne podloge pod nogama ... ako se odluči da napadne ...

Izbora, u stvari, nije ni bilo ... jer, ako njegov napad ne uspe, smrt će, brza i strašna, pružiti svoju krvavu šapu prema stotinama ljudi koji u ovom trenutku nisu ni sanjali o njoj ...